

DOROTHY DANIELS

Draga mea Jade

Traducerea și adaptarea
în limba română
de SILVIA IORGULESCU

Capitolul 1

Plantelor, se știe, le priește conversația, iar florile din ghivecele de la fereastra bucătăriei lui Jade erau proaspete și minunate în lumina palidă a dimineții.

— Am impresia, zise tânăra către vasul în care creștea arpagicul, că astăzi este o zi cu totul specială. Una dintre zilele în care nimic nu poate merge rău.

Privi în sus către cerul violet. Va fi o zi senină. Soarele avea să răsară în curând, trebuia să se grăbească. Ceainicul suieră vesel pe foc.

Îl luă de pe aragaz și-l puse pe masă, alături de cutia de acuarele și de planșa de desen. Se uită la ceas. Era aproape patru și patruzeci de minute. Când naiba trecuse timpul? Cele zece minute de lenevit în pat, după ce deșteptătorul sunase, se transformaseră pe nesimțite în douăzeci.

Nu mai avea timp pentru micul dejun, dacă voia să prindă răsăritul pe plajă. Luă un măr din bolul de pe masă, își căută cheile și se grăbi să iasă pe ușă, cu mâinile pline și ochii verzi zâmbitori.

Ce va zice Fred când va descoperi că-i place să picteze priveliștea mării la răsărit? se întrebă Jade, coborând scările. În cei doi ani de când se cunoșteau, bărbatul nu-i descoperise încă toate secretele, nu-i așa?

Închizând ușa în urma ei, Jade străbătu rapid veranda. Treptele scârțâiau atât de tare, încât aproape că treziră jumătate din vecini. Trebuia neapărat să le repare în toamna care urma, la întoarcerea din concediu. Râse încetișor, ca pentru sine. Sau poate în următorul an... Lista ei de proiecte creștea cu fiecare lună care trecea. Era greu să întreții o casă, dar splendida vilă în care locuia merita orice efort.

Cerul era mai albastru. Ieși în strada pustie, respirând cu încântare aerul cald și înmiresmat de iunie. Vara în

Newport, Rhode Island, era fermecătoare. Era păcat să piardă această frumusețe, dar Grecia era și ea o țară minunată. Oricum, nu mai putea da înapoi.

Deschise ușa Volkswagenului, aruncă pe bancheta din spate trusa de culori și pensule și se așeză la volan.

Și totuși, făcuse o alegere bună plătind cu banii de asigurare a mașinii biletul până în Grecia. „Așa sunt eu”, se gândi tânăra, renunțând să-și mai facă griji și asumându-și orice risc. Își privi chipul în formă de inimă în oglinda retrovizoare. Acest gând nu era într-un totu adevărat. Prima parte, da. Era conștientă că era nepăsătoare și impulsivă. Semăna bine cu mama ei, după cum fusese nevoită să-și amintească acum câteva luni. Dar dragul de Fred, cu stabilitatea lui, cu fidelitatea lui, era departe de a putea fi considerat un risc. O așteptase timp de trei ani, răbdător și zâmbitor, să se hotărască. Dacă cineva își asuma vreun risc, atunci el era acela. Voia s-o ia de soție. Mașina ieși în stradă. Ei bine, Fred nu va regreta alegerea. Poate că se decisese cam brusc, dar o făcuse din tot sufletul. Se uită din nou spre cer.

Între timp, mai avea o săptămână liberă în care să picteze și să încerce prindă răsăritul pe plajă.

După un kilometru, peisajul se schimbă. Casele deveniră mai rare. Trebuia să meargă mai repede, ca să prindă răsăritul deasupra oceanului.

Străzile erau pustii la această oră, și putea să meargă cu viteză. Lăsa jos geamul din partea șoferului și vântul începu să-i sufle în pletele lungi și ondulate. Simțea deja mirosul apei. Luă o înghițitură din măr, apoi îl aruncă la loc pe banchetă. Era fad. Îi era foame, dar era prea târziu pentru a se opri undeva. Se va limita la cafeaua din termos. Și va trebui să aștepte până avea să termine prima pictură. Lumina se schimba mult prea repede în prima jumătate de oră după răsărit. N-avea timp pentru o pauză.

Urcând dealul, era gata-gata să lovească o pasăre, dar aceasta se înalță în aer cu rapiditatea unui fulger. Jade zâmbi. Se simțea foarte bine, iar cursa asta nebună pentru a prinde din urmă soarele era amuzantă.

Stinse farurile, pentru că afară începuse să se lumineze. Ceața de deasupra oceanului se ridicase. Jade se uită la ceas. Avea să ajungă la timp, se gândi ea, apăsând pe accelerație.

— Doar un minuțel, și te-am prins, zise ea, privind spre soare.

Se opri o clipă la semafor, privi în dreapta și în stânga, apoi trecu. Ah, dacă ar fi văzut-o Fred! Fred, care ar fi fost în stare să oprească la culoarea roșie a semaforului până și în Sahara! Dar nu se afla nimeni în jur, nimeni n-o putea vedea.

Mașina urcă ultimul deal. Sus, Jade încetini și privi înainte. Nicio mașină nu se vedea venind din față. N-avea rost să piardă timpul. Făcu stânga, privind cerul.

Chiar când începu să ia curba, zări în fața ei un pieton. Era prea târziu. Se auzi o bufnitură, apoi nimic.

— Doamne! zise Jade, privindu-și mașina, eșuată în pâlcul de copaci. Cum ajunsese acolo?

leși din mașină și se îndreptă spre victima care zăcea pe jos, în iarbă. Era un bărbat. Probabil că își accidentase mâna dreaptă, de vreme ce o ținea strâns cu celălalt braț.

Ochii bărbatului străluceau ciudat, iar sprâncenele lui blonde erau încruntate.

— Ai permis de vânătoare pentru chestia aia? întrebă el.

— Cum? zise tânăra, nelămurită.

Privi părul blond și creț și ochii de un cenușiu pal ai bărbatului. Acesta repetă, în șoaptă:

— Te-am întrebat dacă ai permis de vânătoare pentru mașină, dragă. Nu mi s-a spus că s-a deschis sezonul în Rhode Island.

— Nu, nu, se bâlbâi Jade. Te simți bine?
— Fața ta e mereu verde sau...
— Auzi? Ia taci și ascultă-mă o clipă, se rățoi ea. Ce-ți face mâna?

— Uh! țipă el, îndepărtându-i mâna grijulie. Nu mă atinge. Mulțumesc! Ai făcut și așa destule pentru o singură zi. Să lăsăm asta în grija doctorilor.

— Desigur! Ah, ce proastă sunt! Trebuie să chem o ambulanță! Imediat, imediat!

Se răsuci pe călcâie rapid, dar deodată în jurul ei se făcu întuneric.

— Ai grijă!

O mână caldă o prinse de braț și o ajută să se așeze.

— Încetîșor, vorbi bărbatul.

Jade îi zâmbi.

— N-ai voie să fugi de la locul accidentului, știi? Pot să-ți iau numărul...

— Crezi că asta voiam să fac?

— Nu cred nimic, dar nu pleci nicăieri, replică el.

După o scurtă tăcere, bărbatul se ridică la rîndul lui.

— N-ar trebui să te miști, zise tînăra.

El zâmbi, arătându-și frumoșii dinți albi:

— Dar nici nu pot sta aici toată ziua. Știi drumul spre cel mai apropiat spital?

— Da, dar cum rămîne cu părăsirea locului accidentului?

— Tu ai dat peste mine.

— Da, și-mi pare foarte rău pentru asta.

— Și mie, dar discutăm asta mai târziu, zise el, plecând fără să se uite în urmă.

— Ești sigur că poți să mergi?

— Vrei să mă cari tu? întrebă el retoric, ducându-se spre mașina tinerei. Mă doare doar brațul.

Îi privi mașina cu dispreț, în timp ce tînăra îi deschise portiera.

— Presupun că ar trebui să fiu recunoscător că n-ai Cadillac, comentă el.

— Întotdeauna vorbești așa mult, sau e din pricina șocului?

Bărbatul se așeză pe scaunul din dreapta și o privi fără să-i răspundă. După câteva clipe, zise cu un zâmbet larg pe chip:

— Bănuiesc că e din pricina terorii, draga mea. Te rog mult să oprești la semafor, doar ca să-mi faci mie o plăcere.

Jade închise încet portiera. În fond, avea noroc că scăpase numai cu atât. Un altul în locul lui ar fi putut să facă scandal.

— N-avem ce să facem. Trebuie să ne bucurăm de această mică excursie împreună, zise el cu ironie.

Jade observă că bărbatul respiră adânc și rar, de parcă l-ar fi bucurat fiecare gură de aer inspirată. Îi era frică să meargă cu ea în mașină. Cu atât mai rău pentru el, pentru că nu exista altă soluție. Jade porni.

Tânăra începu să privească drumul și zări în depărtare soarele ridicându-se încet pe cer. Câștigase. Încercase să se ia la întrecere cu soarele. Dar zeii nu tolerau o astfel de mândrie, nu-i așa?

Jade își mușcă buzele. O doborâseră îndată. Sau mai degrabă ea însăși se lăsase doborâtă. Ce prostie! Să conducă fără asigurare și să ignore semaforul! Merita tot ce avea să i se întâmple și chiar mai mult decât atât. Era un noroc chior că nu-l omorâse pe bietul om!

Privi profilul bărbatului. Avea o față interesantă. Nu era frumos ca Fred, dar era atrăgător, cu trăsăturile sale distincte, bine marcate. Nasul lui drept se încovoia puțin deasupra gurii, de parcă ar fi fost cândva rupt.

Era un chip puternic, dur, dar fermecător datorită părului blond și a ochilor cenușii ca granitul. O față interesantă...

Și familiară. Jade se încruntă. Semăna cu Jack. Mâinile i

se încleștară pe volan. Cum naiba? Nu se mai gândise la Jack de luni de zile, și nu avea de gând să înceapă acum. Nu, nu semăna, decise ea. Chiar deloc.

Ajunseră pe o stradă circulată. Jade îl privi din nou. Era un tip solid. Avea picioare zdravene. Probabil făcea mult jogging și ridica greutate.

— Când ajungem?

— Imediat. Te doare mâna?

Bărbatul nu răspunse, dar expresia lui arăta clar că brațul îi făcea probleme.

Tânăra opri mașina în fața camerei de gardă.

— Du-te înainte. Eu parchez mașina, zise ea.

Ochii lui cenușii o cercetară cu atenție:

— Nu, mulțumesc. Mergem împreună.

Jade nu zise nimic, dar se simți jignită. Oare chiar credea că-l va părăsi aici?

Coborâră din mașină, și bărbatul se opri o clipă în fața plăcuțelor de înmatriculare, cu sprâncenele ridicate. Mesajul era destul de clar. Fie că fugea sau rămânea, putea s-o găsească oriunde s-ar fi ascuns.

Spitalul era plin. O asistentă veni cu o fișă și i-o dădu bărbatului s-o completeze.

— Nu pot să scriu, zise el către Jade.

— Te voi ajuta.

— Bun. Haide să găsim un loc liniștit. Uite o masă, zise bărbatul arătând către dreapta.

Se așezară pe o bancă și tânăra zise:

— Bun... Ești gata? Numele de familie!

— Wykoff. W-y-k-o-f-f.

— Inițială tatălui.

— H, ca în Hubert.

— Chiar Hubert este?

— Nu. Jade zâmbi și continuă:

— Prenumele?

— Alexander. Prietenii îmi spun Zan.

— Adresa?

— Brenton Heights, apartamentul cinci, Newport. Codul nu-l știu. În timp ce completa adresa, Jade se gândi că bărbatul trebuie să fi avut un apartament foarte drăguț. Stătea într-una dintre vilele acelea mari cu vedere spre port. Aha, era bogat, deci... Oare asta trebuia s-o îngrijoreze sau nu, în eventualitatea unui proces?

— Vârsta?

— Treizeci și patru.

Tânăra îl privi mirată. Din câte i se părise, bărbatul putea avea maximum treizeci. Probabil părul blond și ochii cenușii îi dădeau o expresie tinerească. Oricum, avea un chip fără vârstă.

— Asigurare?

— N-am, dulceată.

— Bine, oftă Jade.

După completarea fișei, Jade o înapoie asistentei.

— Cum va plăti? Întrebă aceasta.

— Voi achita eu tot, ridică din umeri, resemnată, tânăra.

Jade se foi în scaun și se uită la ceas a suta oară. Zan stătea înăuntru cam de mult. Oare rana să fi fost atât de gravă?

Auzi o ușă deschizându-se, apoi vocea bărbatului spunând:

— Nu te superi dacă te sun în cazul în care am vreo problemă cu ghipsul?

— Deloc, Zan. Dar te rog să ai mai multă grijă de tine.

Doctorul o zări apoi pe Jade și ochii lui mici și isteți o cercetară cu atenție.

— Se pare că tu vei fi cea care te vei ocupa de el, nu-i așa, domnișoară?

Poate îl duci să mănânce undeva înainte de a-l conduce acasă. Apoi, odihnă timp de o zi, și va fi bine.

Jade deschise gura să protesteze, apoi o închise la loc, întreruptă de vorbele lui Zan:

— Nu-ți face griji, Peter. Totul va fi bine. Cred că se va achita perfect de sarcinile pe care le are.

— Unii bărbați au mai mult noroc decât alții, zâmbi doctorul. Bun, vorbim mai târziu, Zan.

Nervoasă, Jade se uită la Zan și-i spuse răstit:

— Mă poți aștepta în mașină? Vin imediat.

— Unde te duci? întrebă el, studiind-o cu ochii lui cenușii plini de curiozitate.

— Mă duc să achit cheltuielile de spitalizare.

— Bine, aprobă el, indiferent.

Va fi o vară fierbinte, se gândi Jade, ieșind din spital în căldura de afară.

Nu vorbiri nimic până când mașina părăsi parcare.

— Spre Breton Heights? întrebă ea.

— Te rog. Cât a costat?

— Șapte sute de dolari. Mâinile rupte costă.

— Într-adevăr. Și probabil nu va singura ta cheltuială.

Jade își mușcă buza, imaginându-și ce urma. Va fi dată în judecată. Oare ce despăgubiri va cere și cât va putea primi Zan? Jade nu făcuse niciodată economii și avea foarte puține lucruri, cu excepția casei pe care abia o cumpărase. Biletul spre Grecia, după ce îl va înapoia, va acoperi doar cheltuielile de la spital. După ce va începe școala, în septembrie, va face din nou rost de bani. Dar până atunci... Poate va vinde mașina și-i va oferi banii. Slavă Domnului că nu se măritase încă. Iată în ce se băgase și era gata să-l vâre și pe Fred! Desigur, dacă ar fi fost căsătorii, el n-ar fi lăsat-o niciodată să circule fără asigurare.

Trebuia să facă într-un fel să nu se ajungă la avocați și toate celelalte. Să-l lămurească pe acest bărbat că n-avea de unde să-i ofere bani. Oare va înțelege?

— Ar fi drăguț să aflu în sfârșit cum te cheamă, zise Zan

după o vreme.

— Scuze. Mă numesc Jade. Jade Kinnane.

— Drăguța Jade!

— Cum?

— Nimic. Era un citat. Așa îi spunea un bătrân marinar iahtului său. Nu-mi mai aduc aminte totul, dar era foarte frumos să-l ascuți vorbind despre el. Dar de unde acest nume? De la ochii tăi verzi?

— Bănuiesc că da. Tata voia să-mi spună Jane, dar mama avea gusturi mai... sofisticate.

— Jade, repetă el. Jade Kinnane. Foarte drăguț, îmi place. Și foarte potrivit, de asemenea... Hei, nu trebuia s-o iei pe acolo?

— Nu. Jade clătină din cap. Drumul e prea aglomerat de turiști. Ești nou pe aici?

Soarele strălucea deasupra caselor. Era aproape unu, se gândi Jade. Dacă totul ar fi mers cum plănuise, la ora asta ar fi avut deja două-trei picturi gata și s-ar fi aflat în drum spre casă. Dacă totul ar fi fost bine...

— Da, abia am sosit, aprobă el. Am ajuns aseară târziu. M-am apucat îndată să lucrez și n-am dormit, așa că m-am gândit să fac o plimbare dis-de-dimineată. Dar la o cotitură... m-a izbit o mașină și... bum... întreaga mea viață s-a schimbat.

Jade zâmbi.

— Oprește aici, te rog. Locuiesc chiar după colț.

Tânăra parcă mașina și coborî să-i deschidă portiera.

— Haide sus, zise bărbatul. Vocea lui sunase amuzată, iar ochii îi zâbeau.

Jade se gândi o clipă, apoi refuză:

— Mulțumesc, Zan, dar trebuie să te odihnești, iar eu trebuie să plec.

Zan ridică fruntea. Ochii lui cenușii nu mai erau prietenoși.

— Nu era o invitație, Jade, era un ordin. Încă n-am terminat de discutat mica noastră problemă. Haide!

Ușor temătoare, Jade își scutură încăpățânată pletele. N-avea de gând să urce. În fond, ce știa despre acest personaj? Nimic.

— Te sun, dacă vrei, dar...

Zan acționează rapid. O luă de mână și, fără să-i asculte protestele, o trase după el.

— Dacă tu crezi că poți intra așa în viața mea, ca după aia să dispari ca o nălucă, mai gândește-te. Nu-i chiar așa simplu.

Jade se luptă cu el, curajoasă. Văzând că n-o poate convinge, îi luă din mână cheile mașinii și intră în casă, zâmbind victorios.

— Dacă vrei să vorbim, știi unde mă găsești.

Jade îl privi fără replică. Naiba să-l ia!

Nu se descurcase așa cum sperase. Voia doar să câștige puțin timp să-și pună la punct o strategie, și iată că nu făcuse decât să agraveze lucrurile.

Clătină din cap și intră hotărâtă pe ușă. Găsi apartamentul cinci și păși pragul casei. Înăuntru era o lumină puternică. Mai mult ghici decât văzu spațiul frumos mobilat al casei, mobilierul din lemn masiv, covoarele orientale, tablourile...

Ah, dar nu se afla aici ca să admire decorul apartamentului lui Zan.

Îl observă și pe el, stând cu spatele la fereastră, cu mâinile sprijinite de biroul din fața lui.

— Închide ușa, zise el. Vrei o bere?

— Nu, mulțumesc. Crezi că e bine să amesteci alcoolul cu pastilele pe care ți le-au dat de la spital?

Zan zâmbi.

— E foarte amabil din partea ta că-ți faci griji pentru mine, Jade, dar cred că o bere nu strică. O consider parte

din tratament. Stai jos, te rog, adăugă el, arătându-i un scaun chiar lângă el.

Tânăra se așază, privindu-l cu o uimire crescândă.

— Să începem cu... începutul, Jade, continuă Zan, oferindu-i un carnețel și un pix.

Jade le luă cu mâinile tremurânde.

— Scrie, te rog, numele companiei de asigurări și adresa, dacă o știi.

Jade își mușcă buza inferioară. Calvarul începuse!

— De ce vrei să știi toate astea? Încercă ea, disperată să amâne momentul adevărului.

— Cred că motivele mele sunt evidente. Nu mă înțelege greșit, a fost o experiență interesantă, dulceată, și vreau să învăț din ea. Încerc să valorific spre bine durerea și suferința pe care mi le-ai provocat. În fond, m-ai rănit grav... și asta într-un moment cât se poate de nepotrivit. Așa că voi cere daune companiei de asigurări. Ai înțeles? Nu mai trage de timp și scrie, te rog!

— Dar... n-am asigurare, izbucni ea cu ochii în lacrimi.

— Asta-i bună, replică el, privind-o cu ochii îngustați.

Jade îi îndură privirea, dar buzele începură să-i tremure.

— Deci, e adevărat! constată Zan. Aha, înțeleg... Dar nu e ilegal să umbli fără asigurare?

— Nu. Vocea-i sună nesigur chiar și în propriile urechi. Nu... în Rhode Island... N-am mai avut niciodată vreun accident...

Râsul lui Zan îi întrerupse vorbele.

— Buuun... dacă nu e ilegal, în orice caz e foarte stupid. Acum, nu-mi rămâne de făcut decât să solicit de la tine acoperirea pagubelor. Sigur nu vrei o bere? Eu îmi mai iau una.

— Nu! rezistă Jade. În fine... ba da. Te rog, se răzgândi ea.

Dacă n-avea s-o calmeze, cel puțin berea îi va oferi un

sprijin pentru mâinile care-i tremurau continuu.

Zan desfăcu o cutie de bere și i-o înmână cu un aer supărat.

— Ei bine, această noutate aruncă o lumină complet diferită asupra experienței de care vorbeam.

Jade luă o gură de bere și o înghiți strâmbându-se. Berea rece pe stomacul gol o făcu să se simtă ciudat, de parcă ar fi înghițit o piatră.

Scuturată de un fior, ridică privirea către ochii cenușii care o pândeau de partea cealaltă a biroului.

— Bine, zise el în șoaptă. Ia o hârtie și descrie accidentul – locul, momentul, data, viteza cu care goneai, faptul că ai trecut pe roșu și ce s-a întâmplat după aceea. Apoi, semnează, adăugă el, cu o expresie dură, necruțătoare.

Jade încercă să gândească rapid. Fără această declarație, Zan n-avea nicio dovadă. Nu existaseră martori oculari. Totul se reducea la cuvântul ei împotriva cuvântului lui. Mai luă o gură de bere, conștientă de privirea lui fixată pe chipul ei. Nu era corect din partea ei să procedeze astfel, era poate gestul cel mai egoist pe care-l făcuse vreodată, dar era vorba despre supraviețuire. În mod evident, Zan se putea descurca mai bine decât ea cu acoperirea daunelor, judecând după locul unde stătea. Va plăti o parte din costuri, atât cât își va permite, dar să scrie această declarație... era un pas fatal. Dacă făcea asta, Zan o putea lăsa falită. Nu, cu siguranță, nu era o idee bună. Termină berea și o lăsa pe masă cu un gest nervos.

Zan o ridică și o aruncă la gunoi, fără să-și desprindă privirea de la Jade.

— Ei, ce-ai de gând? întrebă Zan

Jade se ridică, sperând să poată ajunge rapid la ușă:

— Nu, Zan...

Dar mișcările bărbatului fură mai rapide. Înainte să poată face un singur pas în direcția ușii, Zan o prinse de

încheietură și o făcu să se așeze la loc. Privirea lui avea ceva din lucirea metalului. Îi putea simți respirația caldă pe față, ceea ce o intimidă.

— Nu cred că am auzit ce mi-ai răspuns. Dar înainte de a repeta, dă-mi voie să te pun la curent cu trei lucruri esențiale, Jade. Pentru mine, a fost o zi lungă și obositoare, temperamentul meu este puțin cam... agitat chiar și în momente mai liniștite și, nu în ultimul rând, nu uita că nimeni nu știe că te afli aici...

Zicând acestea, bărbatul îi mângâie ușor brațul.

— Încerci să mă sperii, nu-i așa? ripostă Jade.

— Mda, replică el, cu un zâmbet înghețat pe chip. De altfel, pare foarte ușor. Pulsul tău vorbește de la sine.

Fără să răspundă, Jade ridică mâna, încercând să se elibereze. Văzându-și inelul cu diamant de pe deget, Jade își aminti de logodnicul său. Avea să fie supărat.

Ochii întunecați ai bărbatului îi urmăriră privirea. Cu mare blândețe, îi întoarse mâna.

— Hm, deci așa. Ești logodită, nu? Cine-i norocosul?

— N-ai de unde să-l cunoști. Nu umblă cu oameni ca tine!

Zan își dădu capul pe spate și izbucni într-un hohot de râs.

— Oameni ca mine? Asta mi-a plăcut!

Ochii lui se îngustară din nou:

— Bine, Jade, dacă vrei să ajungi acasă la iubitul tău în seara asta, te sfătuiesc să începi să scrii.

— Și dacă refuz? întrebă ea cu răceală.

Mâinile bărbatului se lăsară pe ceafa ei, apoi coborâră de-a lungul coloanei. Naiba să-l ia! Jade se simți atât de bine, încât și-ar fi dorit ca mângâierile lui să continue la nesfârșit.

— Dacă nu vrei? șopti el, în timp ce degetele i se încheștară ușor în carne. Sunt foarte obosit, Jade, așa că voi dormi puțin și o vom lua de la capăt mâine dimineață.

— O vom lua de la capăt? Noi doi?

— Da, ai auzit bine. Am de gând să fiu recompensat pentru cele întâmplare... într-un fel sau altul.

Jade închise ochii și râse încetișor:

— M-am plictisit de toate chestiile astea, Zan. Iar începi să vorbești ca un gangster? Ia o pauză!

— Atunci, n-ai decât să începi să scrii, zise el, mângâindu-i gâtul. Știi foarte bine că vreau numai adevărul.

— Nu mai face asta.

— Fă ce te-am rugat, sau fac ce-mi place.

Tonul lui era amenințător.

Tânăra încercă să se ridice, dar palmele sale o obligară să se așeze la loc.

— Am să țip!

— N-ai decât, dulceață. Nu-i nimeni în apartamentul vecin. Toți sunt plecați.

Mâinile lui descoperiră agrafa de păr, o desfăcură încet, și părul tinerei căzu în valuri pe umeri. Jade încercă să-și ascundă lacrimile. Era o nebunie ce se întâmpla acum, o glumă sadică! Lumea însorită de afară era cea reală; în lumina difuză a încăperii, degetele bărbatului răvășindu-i părul semănau a coșmar. Trebuia să se trezească. Jade își scutură pletele, înghiți cu greutate și țipă:

— Zan, oprește-te! Te avertizez, încetează! Altfel, mă vei face să te rănesc, și voi începe cu brațul tău drept! Să nu ajungem până acolo!

Respirația bărbatului se accelerează, mâinile lui se apăsară mai tare pe umeri, și râsul lui se auzi limpede în tăcerea încăperii. Jade îl lovi peste braț.

— Crezi că nu te pot ține cu o singură mână? Îi șopti el la ureche. Ei bine, pot. Lasă hârtia. Acum e prea târziu, adăugă el.

Începu s-o sărute, pasional.

— Bine, Zan, bine! protestă ea, întorcându-și capul. Voi scrie declarația! La naiba!

Buzele lui fierbinți încetară asaltul.

— Mă temeam că asta vei spune, zise el, slăbind presiunea brațelor de pe umerii tinerei.

Jade respiră adânc.

— Ce vrei să scriu?

Degetele lui îi dansară puțin pe umeri, într-un ritm nervos:

— Mmm... bine, zise el. Scrie așa: în ziua de 8 iunie, eu, Jade Kinnane...

Jade începu să scrie, dar vederea îi era tulburată de lacrimi. După „eu, Jade Kinnane”, tânăra adăugă cu litere mari „te urăsc”, și sublinie. Aruncă pixul cât colo și închise ochii, în timp ce degetele bărbatului se închiseră ușor pe umerii săi.

— Da, înțeleg, murmură Zan, răbdător.

Jade rupse hârtia. Bărbatul îi ridică fruntea, privind-o concentrat cu ochii lui reci.

— Încearcă din nou, Jade, vorbi el. Avem toată ziua la dispoziție, și foarte multe foi de hârtie.

Zan ridică foaia și citi declarația.

— Foarte bine, foarte bine, șopti el. Ai scris ceva greșit, ai omis ceva?

Tânăra clătină din cap.

— Bun, continuă el.

Atunci semnează, și după aceea poți să pleci.

Jade privi pixul, apoi însorită lume de afară. Mâna lui Zan o îndemnă să termine mai repede. Cuprinsă de un fior, tânăra ridică mâna și semnă. Zan luă repede foaia, o ascunse și se întoarse lângă ea. O privi curios, cu ochii micșorați. Genele lui blonde se lăsară o clipă peste răceala ochilor cenușii.

— Poți s-o scrii la mașină? îi șopti el.

Jade se ridică brusc în picioare și lovi scaunul, care căzu la pământ cu zgomot.

— Te urăsc! Te urăsc!

El nu făcu nicio mișcare, dar vocea lui dură o opri când era gata să ajungă la ușă:

— Jade, nu-ți vrei cheile de la mașină?

— Ba da! urlă ea.

Chipul lui era ascuns în întuneric, dar razele soarelui care pătrundeau de afară aruncau o lumină plăcută asupra părului său blond.

— Sunt în sertarul de lângă ușă, adăugă el calm. Vino te rog, să mă vezi mâine pe la zece. Îți voi spune atunci care-mi sunt pretențiile.

Chipul lui se întoarse spre fereastră.

Capitolul 2

Jade își pieptănă părul, trăgând cu nădejde peria prin plete până când șuvițele începură să scoată scânteii. Se privi în oglindă. Cearcănele negre îi făceau ochii să pară mai mari. Era palidă. Nu dormise bine deloc de două zile.

După întâmplările terifiante din ziua accidentului se întorsese acasă, hotărâtă să doarmă toată ziua. Se trezise după o noapte de coșmaruri, cu un sigur gând în minte. Nu se va duce la Zan Wykoff la ora zece, așa cum el îi ordonase. Dacă ar fi depins de ea, nu voia să se mai afle în preajma lui niciodată, întreaga ei viață. Bărbatul ăla era nebun, nebun de legat.

Ce plănuia să facă, acum că avea declarația ei scrisă și semnată, nu era un secret pentru nimeni. De aceea, nu voia să-i dea satisfacția de a rămâne în preajmă până atunci. Se va duce în Grecia, chiar dacă ar trebui să înoate până acolo. Departele de el, despărțiți de un ocean, și cu Fred alături, cu sfaturile lui înțelepte, avea să dea de capătul acestor probleme dificile. Prioritatea numărul unu era să scape, să fugă departe.

Dar asta necesita bani.

Făcuse un efort foarte mare să adune suficienți bani lichizi ca să acopere factura lui Zan de la spital și prețul biletului până în Grecia.

Jade nu voia să ceară bani părinților ei. Tatăl era sec, financiar și emoțional, de durerosul divorț prin care trecuse în primăvară. Iar cu mama ei încă nu vorbea. Nu-i mai rămăseseră decât mașina și picturile cele mai frumoase, pe care nu dorise niciodată să le vândă, ca surse de venit. Își vânduse deja Volkswagenul unui localnic, la un preț aproape insultător, și luase de pe pereții casei unde locuia toate tablourile, ducându-le cu inima strânsă la cea mai apropiată galerie, pentru a le pune în vânzare. Cu puțin

noroc, se vor da săptămâna în curs, la începutul sezonului estival, când turiștii se vor îndrepta spre Rhode Island.

Între timp, fusese nevoită să-și vândă biletul de avion ca să plătească spitalul. Fusese un moment neplăcut... Dar rezervarea era încă valabilă până în după-amiaza dinaintea zborului. Avea nevoie doar de bani.

Și de noroc... Jade se uită zâmbind la chipul ei reflectat în oglindă. Problemele financiare pe care le avusese ieri fuseseră agravate de frica de a nu da peste Zan pe stradă. Newport era un oraș mic. Cum centrul tuturor activităților era faleza, era inevitabil să te întâlnești mereu cu aceiași oameni. Dar era preferabil să nu mai aibă de-a face cu o anumită persoană... prea bine cunoscută.

Jade se întoarse spre dulap și-și alege o bluză albă din bumbac, potrivită pentru pantalonii scurți kaki. Dacă avea într-adevăr noroc, va fi deja în Grecia în momentul când Zan avea să afle unde stă cu ajutorul plăcuțelor de înmatriculare. Slavă Domnului, numărul ei nu apărea în cartea de telefoane. Dar timpul ei era limitat oricum. Nu putea decât să spere că Zan uitase numărul mașinii.

Jade intră în bucătărie cu sentimentul neplăcut că bărbatul totuși nu uitase.

Tresări când auzi bătăile din ușă.

— Telegramă! răsună vocea de afară.

Jade răsuflă ușurată, dar în răstimp de o secundă sentimentul ei se transformă în panică. O telegramă? Oare putea fi de la Fred? De la tatăl ei? Nu, tatăl îi telefona întotdeauna.

— O secundă! zise ea.

Deschise ușa, dar în prag întâlni chipul zâmbitor al lui Zan.

— Oh! exclamă ea, încercând să închidă ușa, pe care bărbatul o ținea cu piciorul.

Jade renunță repede la luptă și fugi înăuntru. Zan o urmă,

imperturbabil, râzând în hohote.

— Aici te ascundeai? Întrebă el, cu o ridicare din sprâncene.

— Ieși! Ieși sau țip! Vorbesc serios, Zan!

Vorbele sale nu avură niciun efect. Bărbatul se trânti nonșalant într-un scaun, privind-o cu ochi strălucitori. Uitându-se la el, Jade își dădu seama că nu-l poate suferi. Că-l urăște. Încet, privirea îi alunecă spre telefonul din bucătărie. Oare va putea să alerge până acolo înainte ca Zan s-o împiedice?

Capul lui blond se întoarse, urmărindu-i privirea. Ochii lui cenușii zâmbiră.

— Nu, nu vei ajunge! vorbi el calm. Și apoi, ar fi o prostie. Nu-ți dorești să vină poliția.

— Nu fi așa sigur! țipă ea.

Căutându-se cu gesturi plictisite în buzunar, Zan scoase o hârtie mototolită și o aruncă pe masă.

— Momentul când era nevoie de poliție a trecut, Jade, și eu sunt fraierul care trebuia să-i cheme. Presupun că vor fi puțin enervați de întârziere, dar crede-mă că vor fi încă foarte interesați de declarația ta.

Ridică foaia și o ținu la nivelul ochilor ei.

— Asta e copia ta. Eu am mai multe.

Jade își mușcă buza.

— Ah, ticălosule! Ce naiba vrei?

Buzele lui se strâmbară la auzul acestor cuvinte, dar privirea lui alunecă pe picioarele ei goale ca o mângâiere. Inima tinerei începu să bată cu putere. Când ochii lui se fixară pe sâni ei, Jade roși. Își ridică fruntea cu demnitate, înfruntându-l.

Zan deveni gânditor.

— Întotdeauna mi-am dorit să șantajez o fată frumoasă, zise el încet, ca pentru sine. Ai luat micul dejun? Trebuie să-ți mărturisesc, continuă el fără să aștepte răspunsul, că mie

mi se întâmplă din ce în ce mai rar. Ai încercat vreodată să spargi un ou cu o singură mână?

Jade inspiră cu greutate.

— Te inviți la masă? zise ea, în culmea nervilor. Lasă-mă să-ți spun ceva, dragul meu. Mă pot gândi la două sute de bărbați alături de care aș prefera să iau micul dejun în locul tău, Zan Wykoff. Ba nu, chiar trei sute! adăugă ea, deschizând frigiderul și luând câteva ouă.

Zan se întinse ușor în scaun.

— A fost minunat, Jade. Mulțumesc. Mă simt un om nou!

— Mă bucur. Sper că unul mai bun, mormăi ea, turnând cafeaua în cești.

Îi așeză o cană în față, iar ea se așeză de cealaltă parte a mesei, cu o privire îngrijorată. Oare ce avea să urmeze?

Ochii lui cenușii o cercetară vag interesați în timp ce-și bea cafeaua, apoi își mutară atenția asupra bucătăriei și dincolo, asupra dormitorului cu pereți albi și plante agățătoare. Sprâncenele aurii se mișcară ușor, ca o concluzie a acestei obraznice inspecții, apoi ochii se întoarseră pe fața ei.

— Cum m-ai găsit? întrebă tânăra, enervată de tăcerea grea dintre ei.

El zâmbi și bău o gură de cafea.

— Mai e cafea, Jade? E foarte bună!

Bărbatul își puse zahăr, amestecă în lichidul fierbinte și căzu pe gânduri. În sfârșit, buzele lui se mișcară:

— Am avut destule mijloace să te găsesc. Mi-a luat o zi să mă hotărâsc care metodă e mai bună.

— Și care a fost asta?

— Ei bine, replică el ca și cum n-ar fi auzit-o, dacă aș fi avut destul timp la dispoziție, m-aș fi dus prin niște baruri. Pe faleză, știi... Aș fi întrebat chelnerii dacă știu vreo tânără cu părul lung și roșcat și cu ochii verzi.

— Părul meu nu e roșu!

— Așa... aprobă el. Și cum i-ai spune?
— Cred că se numește acaju!
— Ei bine, n-am întâlnit în viața mea niciun chelner care să deosebească părul roșcat de cel acaju.

— Și dacă nu mergeam niciodată într-un bar?
— Aș fi încercat în magazinele de artă. Câte femei care seamănă cu tine cumpără tablouri într-un oraș atât de mic?

Nepăsător la expresia ei nervoasă, Zan își dădu scaunul pe spate și începu să privească în tavan.

— Sau aș fi putut suna la școala unde predai. Știi că ai un afiș cu ea în mașină, nu? Aș fi sunat și aș fi întrebat de tine. Simplu, nu?

Examină chipul împietrit de spaimă al lui Jade cu ochii lui lipsiți de expresie.

— Știi, mă gândeam... pentru o femeie care se învâрте de colo-colo, accidentând bărbați cu o armă mortală – și asta e exact mașina ta, drăguțo – nu știi deloc să te aperi.

Jade luă cana de cafea și scurse lichidul rămas în chiuvetă.

— Să înțeleg că n-ai folosit niciuna dintre metodele astea. Așa că repet: cum m-ai găsit?

— Ești foarte perspicace, de aceea te voi răsplăti cu un răspuns sincer. Am luat o hartă și am căutat adresa înscrisă pe cecul tău, zise el, scoțând din buzunar o hârtie și punând-o pe masă.

— De unde ai ăsta?

Jade sări ca arsă. Era într-adevăr un cec cu care plătise la magazin, acum o lună.

— Nu-i deloc înțelept să lași așa ceva în mașină, mai ales când îngădui străinilor să intre în interiorul vehiculului tău.

— L-ai furat!

Zan aprobă din cap.

— În felul ăsta poți afla multe lucruri utile, zise el, cu ochi strălucitori. De exemplu, am aflat că acum patru zile nu mai

aveai în cont decât nouă dolari. Așa că vreau să te întreb ceva.

De unde ai avut banii pentru spital? De la iubitul tău?

— Nu! Nu-i treaba ta, oricum! zise Jade, intrând în dormitor, ca să-și prindă părul.

Zan o urmă și se opri în ușa camerei.

— Ți-ai vândut tablourile?

Ea se uită la el în oglindă.

— Care tablouri?

— Cele care atârnau aici, pe perete. Am numărat deja șase cuie.

Doamne, acestui bărbat nu-i scăpa nimic!

— Nu-i treaba ta! repetă ea. Am plătit cheltuielile. Asta-i tot ce te interesează.

Ochii lui se opriră apoi pe fotografia lui Fred, aflată deasupra patului.

— Deci, el e iubitul tău? Ah, m-am agitat degeaba!

— Ce vrei să spui?

— După ce ai plecat, mă trezeam la fiecare zgomot, crezând că e prietenul tău, care mă caută să mă bată. Ieri, toată ziua am stat în casă de frică.

— Mi se pare că te simți vinovat.

El zâmbi.

— Da, bănuiesc că da. Dacă erai prietena mea, și cineva te ținea ostatică, aș fi vrut să-l găsesc pe omul ăla și să-i arăt părerea mea despre asta. Dar cred că iubitul tău e prea civilizat pentru a reacționa astfel, nu? Astea sunt gusturile tale în materie de bărbați?

— Ești un ticălos de cea mai joasă speță! țipă ea. M-am săturat de hărțuiala asta continuă.

Ce naiba vrei?

Se întoarse spre el, cu ochii plini de lacrimi.

— Păi, Jade, încep eu să mă înfur, cred că în primul rând vreau să mă ierți. Am întrecut măsura, știu. Așa fac mereu,

e un obicei prost, șopti el.

Intră în cameră fără să fie poftit și adăugă cu o voce stânjenită:

— În al doilea rând, vreau să mă ajuți.

Jade își încrucișă brațele și-l privi clătinând din cap:

— Nu cred niciun cuvânt din tot ce îndrugi, Zan Wykoff. Dai buzna aici, mă ameninți, mă insulti, mă terorizezi, și apoi ai tupeul să-mi spui că vrei să te ajut?

Ochii lui mari o priveau cu îngrijorare. Jade se emoționează. Bărbatul avea ceva din expresia unui leu tânăr și puternic, plin de demnitate și de o sălbatică inocență. Ah, trebuia să picteze chipul ăsta, își zise ea în gând. Nu mai lucrase de mult un portret, dar acesta merita osteneala.

— Ce e? întrebă Zan, ridicând sprâncenele. Vocea lui rupsese vraja.

Jade privi în altă parte.

— Ce vrei de la mine, Zan? întrebă ea, resemnată. Îmi pare rău pentru ceea ce am făcut, crede-mă, dar nu mai pot să îndrept nimic. Nu pot să te vindec și nu mai am niciun bănuț să-ți ofer.

El se așează pe canapea.

— Dar ai timp, nu-i așa? Ai destul timp!

— Cum? Ce vrei să spui?

— Să-ți explic. Accidentul a avut loc miercuri dimineață. Știi, când ai dat peste mine... La ora aia, nu puteai face decât două lucruri. Să te întorci acasă de la iubit sau să te duci să pictezi, după cum mi-am dat seama mai târziu, văzând în mașină culorile. După aceea, ai stat cu mine jumătate de zi, și niciodată nu te-ai uitat la ceas. Acum e vineri, e ora nouă dimineața, și nu te văd grăbindu-te spre serviciu. Mai mult, erai acasă și ieri seară, când am trecut pe lângă fereastra ta.

Așa că bănuiesc că ești ori profesoară, ori o studentă în vacanță.

O fulgeră cu o privire acuzatoare:

— Dar ai cu doi sau trei ani mai mult decât o studentă și ești obișnuită să dai ordine. Mă trimiți să te aștept în mașină și ești uimită când nu mă supun comenzii. Asta spune multe despre iubitul tău, dar și despre tine. Ești profesoară, ai toată vara liberă, și eu am nevoie de timpul tău.

Jade respiră adânc, încercând să-și adune gândurile, dar nu putu scăpa de privirea hipnotizantă a lui Zan. Avea impresia că, dacă ar fi dorit, bărbatul ar fi reușit s-o convingă să facă orice pentru el.

— Te rog, Zan, spune-mi ce dorești.

— Sunt scriitor. Și acum nu mai pot să scriu. Am nevoie de o secretară, cineva care să scrie în locul meu.

Jade izbucni în râs. Fusese nevoie de tot acest teatru ca să ajungă aici?...

— Ah, Zan, de ce n-ai spus așa? Uite, îți împrumut un reportofon sau găsesc pe cineva care să scrie...

Dar Zan o întrerupse clătinând din cap nervos:

— Nu pot lucra așa, Jade. Trebuie să văd cum se înșiră cuvintele sub ochii mei, nu pot dicta. Mă opresc și recitesc de multe ori ce am scris, mai schimb un cuvânt ici, o frază colo, trebuie să revăd intriga... Nu pot sta așa, cu cartea închisă într-o cutiuță neagră, așteptând să vină cineva s-o scrie. Și nici măcar nu pot să-mi conduc mașina, că m-aș duce chiar eu să caut pe cineva. Vreau un om de încredere, care să stea să scrie, în timp ce eu citesc peste umăr. Cineva să corecteze, să taie, să rescrie după cum spun eu. Am nevoie de tine.

Jade se încruntă:

— Dar eu nu voi fi aici, Zan. Săptămâna viitoare plec în Grecia.

Mă mărit cu Fred.

Ochii bărbatului sclipiră amenințător.

— Ei, ce păcat! În orice caz, trebuie să-ți schimbi planurile, Jade, așa cum mi le-ai schimbat pe ale mele.

Tânăra replică, disperată:

— Zan, ascultă-mă. Fac un împrumut... și... văd eu cum mă descurc... îți angajez o secretară.

Bărbatul începu să râdă.

— Și cam cât crezi că ar costa o secretară cu normă întreagă? De fapt, oricât ar fi, oricum n-ai banii.

— Normă întreagă? Adică?

— De fapt, să stea la mine...

— Poftim?

— Cel mai bine scriu dimineața. Dacă am inspirație, scriu toată ziua. Dacă nu, de obicei îmi revin către seară. Crezi că aş putea să sun o secretară la trei dimineața să-i spun să vină de urgență la mine? Secretarele sunt pretențioase, Jade. Se duc în discotecă, se distrează, nu sunt disponibile. Vreau pe cineva care să mă ajute zi și noapte. Te vreau pe tine.

— Nu. Nu mă poți obliga.

— Ba da, te pot obliga, răspunse el calm.

Vocea lui tandră o surprinse, mai ales că vorbele sale nu erau deloc plăcute.

— Și o pot face într-un mod foarte civilizat, angajând un avocat, care te va stoarce de ultimul bănuț pe care-l ai. Iar dacă te măriți cu iubitul tău, mă gândesc să-mi extind pretențiile și la fondurile lui. Oricine se însoară cu tine, trebuie să plătească, nu-i așa? Asta e metoda civilizată de a obține ceea ce vreau, Jade. Cealaltă, e să te înfrunt cu mâinile goale. Sincer, e și preferata mea.

Jade se sprijini de perete și închise ochii. Mintea ei lucra cu încetinitorul. Iată, reușise s-o învingă. Iar acum nu se mai temea numai de un proces.

Deschise ochii când îl auzi mișcându-se, dar Zan nu făcuse altceva decât să se așeze confortabil pe un scaun.

Era pregătit să aștepte acolo toată ziua.

— Ei, Jade, te-ai mai gândit?

Ea inspiră adânc. La fel se simțise cândva, în copilărie, privind apa întunecată de pe un pod înalt. Bun, atunci așa să fie.

— Zan?

— Mm?

— Dacă - și repet, dacă - fac asta, trebuie să-mi promiți două lucruri.

— Da?

— Că nu-mi vei pretinde să locuiesc cu tine acolo. Stăm la distanță mică unul de altul și pot ajunge la tine foarte repede oricând, zi și noapte. Al doilea, că nu mă vei mai atinge niciodată. Nu suport asta.

Zan tăcu o vreme, apoi spuse:

— Nu cred că te afli în poziția de a pune condiții.

— Nu stau acolo! Clar?

Bărbatul îi privi chipul roșu de indignare.

— Dar vei lăsa tot ce ai de făcut și vei veni când te chem, zi și noapte?

— Da.

El o privi cu îndoială, dar până la urmă fu de acord:

— Bine, vom încerca și așa.

— Și nu...

— Jade, zise el, privind-o cu ironie. Un singur lucru vreau de la tine, și asta e să-mi termini cartea până la sfârșitul lui august.

Ea se uită în pământ, rușinată.

— Mă ajuți s-o termin, și datoria ta va fi uitată. Asta pot să-ți promit.

— Și îmi dai declarația înapoi?

Ceva ciudat se zări în ochii lui de gheață, dar bărbatul aprobă din cap.

— Bine, Zan, când începem?

Dar el deja se ridicase.

— Auzi la ea, când începem! repetă el, luând-o de mână.
Chiar acum. Haide, Jade.

— Stai o clipă! Pot să mă încălț măcar?

— Doar dacă te grăbești, răspunse el, luând-o înainte.
Jade îl urmă, neputincioasă.

Capitolul 3

— Deci, scrii romane polițiste! zise Jade, privind o foaie de pe biroul lui Zan.

Fraza era întreruptă în mijlocul unei descrieri.

Zan se întoarse spre ea:

— Prefer numele de thriller.

Jade îi privi chipul. Părea agitat, aproape nervos.

— Și care-i diferența?

— Mai puțin mister, mai multă tehnică și nu admit intervenția bătrânelor simpatice și istețe. Bun, acum că am lămurit problema, de ce nu ieși loc? Ar trebui să ne apucăm de treabă.

Jade se așază fără chef. Era prea frumos aici, în apartamentul ăsta minunat, la numai câteva sute de metri de apă, ca să te gândești la muncă. Puteai vedea portul, bărcile care pluteau leneșe, ambarcațiunile care veneau și plecau. Oh, urma o vară foarte grea, plictisitoare. Să stea aici, obligată să scrie gândurile unui ticălos, în loc să facă ce voia, când dorea, era cea mai cruntă pedeapsă.

— Ești gata? întrebă Zan.

Ascunzându-și indignarea, Jade aprobă tăcută din cap. Trebuia să se relaxeze. Zan se apropie. Se afla în spatele ei. Jade încercă să nu mai tremure. Aproximarea lui îi dădea mereu fiori. Parcă simțea din nou degetele lui calde cuprinzându-i umerii.

— „E cald încă”.

— Poftim?

— La naiba, Jade, trebuie să scrii ce-ți dictez!

— Oh! roși ea și începu să apese butoanele tastaturii.

Zan reciti întreg pasajul, aprobă și reluă dictarea:

— Dialog. „Asta e ciudat. Uite...”

Continuând să dicteze, bărbatul se îndreptă spre fereastră. Degetele lui Jade îi urmau fidel gândurile.

— Cum e orașul... începu Zan. Nu, nu scrie asta, acum vorbeam cu tine.

— Și cum ar trebui să-mi dau seama de diferență?

— Îți folosești urechile. Cum e orașul în decembrie?

— De ce?

— Pentru că pe atunci ne vom afla tot aici, lucrând la al treilea capitol în noaptea de Crăciun... dacă nu te miști mai repede. Scuturându-și capul ca un copil încăpățânat, Zan o privi și izbucni în râs:

— Nu te mai uita așa la mine. Ia gândește-te! Vom face focul în șemineu, vom împodobi bradul... Va fi chiar drăguț! Jade rămase fără glas.

— Dacă aș ști că va trebui să stau cu tine până în decembrie, Zan, aș lua calculatorul în brațe și m-aș arunca în apă împreună cu el chiar în clipa asta. Drăguț, spuneai? Drăguț pe naiba!

Apoi, observând expresia lui zâmbitoare, realizează că glumise pe seama ei. Se ridică brusc de pe scaun și zise pe un ton răstit:

— Gata! Pauză!

— Bine, aprobă el amabil.

Întinse mâna, luă teancul de foi de pe masă și începu să le recitească, masându-și cu mâna sănătoasă ceafa.

Jade îi studie o clipă umerii puternici, apoi intră, prin ușile din sticlă larg deschise, în camera vecină. Clipi, surprinsă de întinericul dinăuntru și de răcoarea binevenită a încăperii.

Camera era în formă de L. Se opri în spațiul de luat masa, acolo unde ea și Zan se înfruntaseră prima oară, în ziua accidentului. În dreapta ei, se afla mobilierul de bucătărie. Pe latura mare a L-ului se afla o insulă specială pentru gătit. Separarea bucătăriei de sufragerie era marcată printr-o diferență de nivel. Livingul era mobilat cu fotolii și canapele de culoare crem. Jade păși pe covorul din lână în nuanțe de

roșu și auriu. Da, probabil că era foarte drăguț aici, pe timp de iarnă.

— Ocolește șemineul și apoi ia-o la dreapta, dacă vrei să ajungi la baie, se auzi glasul lui Zan din bucătărie. Ți-e foame?

— Nu.

— Bine, răspunse el, pentru că am mâncat oricum tot ce aveam. Mergem mai târziu la cumpărături.

— Mergem? zise Jade, privindu-l uimită.

— Dar un suc vrei? întrebă el, ignorându-i mirarea.

— Da, te rog.

Jade se îndreptă spre baie. Doamne, în ce se băgase. Trecu pe lângă dulapul unde-i ascunsese Zan cheile în acea zi. O fotografie care se afla deasupra îi atrase atenția. Zan zâmbea fericit spre cameră, iar o tânără stătea pe umerii lui. Erau pe o plajă. Necunoscuta se ținea cu putere de părul bărbatului și se strâmba copilărește. Jade simți o oarecare invidie. Oare ea și Fred arătasera vreodată atât de fericiți împreună?

Privi din nou chipul lui Zan care zâmbea din fotografie. Câți ani să fi avut pe atunci? Părea neschimbat. Poate era puțin mai tânăr... Dar putea fi o simplă părere. Fericirea de pe chipul lui îl putea face să pară mai tânăr. Probabil poza fusese făcută acum cinci ani. Nu mai mult. Vârsta feței era greu de ghicit. Douăzeci și cinci de ani... poate mai mult. Era o blondă delicată și fragilă.

— Ea e Mona, cea care m-a adus în halul ăsta.

Doamne! Bărbatul ăsta era peste tot. Jade respiră adânc, apoi se întoarse spre el. Chipul lui era pe jumătate zâmbitor, pe jumătate gânditor. Îi întinse cu un aer absent o cutie de cola.

— Ce ai? întrebă ea.

— Am cumpărat apartamentul de aici împreună. Încep să mă întreb dacă a fost o idee bună.

— E un loc absolut încântător.

— Mda, aprobă el cu jumătate de gură. Cu unele amendamente. Câteodată mă tem să nu sfârșesc cum era să se întâmple acum trei zile.

O luă prietenește de mână și adăugă:

— Ceea ce mi-aduce aminte de ce te afli tu aici. Înapoi la treabă, draga mea!

— Ce se întâmplă dacă nu termini cartea la timp, Zan?

— Ce-ți pasă? Întrebă el, trăgându-l de cuvintele.

— Îmi pasă. Eu te-am adus în halul ăsta.

— Așa. Și va trebui să mă și scoți. Haide, la treabă!

Da, așa era. Ea îi stricase planurile, ea trebuia să-l ajute.

În această logică se afla foarte mult adevăr, pe care Jade nu îndrăznea să-l nege, chiar dacă fusese șantajată ca să-și plătească datoria. Dar pe măsură ce timpul trecea și degetele ei agile goneau pe tastatură, o suspiciune se născu în mintea ei și începu să crească. Oare nu fusese păcălită?

Era evident că Zan acționa câteodată ca un adevărat mafiot și putea deveni violent. Întrebarea era dacă acest personaj cu voce amenințătoare și cu o putere de convingere incredibilă, care o făcuse să scrie declarația aceea și să accepte să-l ajute, exista cu adevărat? Era oare partea întunecată a acestui bărbat, în general plin de umor și tandrețe, sau doar o ficțiune? Era Zan capabil de gesturi necugetate, dacă era provocat, sau doar blufa? Jade ar fi dat orice să afle adevărul.

— Doamne, ce încet scrii!

Zan se opri lângă masă.

— Mă străduiesc cât pot de mult.

Niciodată în viața ei nu scrisese atât de repede, și iată că bruta asta avea mereu ceva să-i reproșeze!

— Trebuie să te mulțumești cu atât, adăugă ea pe un ton nervos.

Bărbatul se apropie și mai mult. Se aflau față în față.

— Îți sugerez, continuă ea, din ce în ce mai agitată, îți sugerez ca data viitoare când sari în fața unei mașini, să verifici mai întâi dacă șoferul știe să scrie repede după dictare.

— Am sărit în fața mașinii? Eu? repetă el, pe un ton uimit. Pentru o șoferiță maniacă, ai foarte mult tupeu.

Se aplecă peste chipul ei, atenționând-o cu degetul.

— Din câte văd, nu stai bine nici cu instinctul de autoconservare, de vreme ce îndrăznești să-ți insulti victima în propria casă.

Îi privi chipul stânjenit.

— Pot să observ că... ești femeie.

Jade clipi, mirată de brusca schimbare de subiect.

— Cum?

— Mm-hm, răspunse el indescifrabil, în timp ce îi mângâia chipul. Vreau să spun că în acest moment arăți cele mai neplăcute caracteristici ale sexului tău.

Degetele lui îi atinseră bărbia cu gesturi delicate.

— Enervează o femeie, și vei vedea de ce e în stare.

Jade își întoarse capul, dar Zan o opri cu același gest tandru. Privirea lui era totuși mai degrabă amenințătoare. Jade începu să tremure. De ce era atât de înspăimântată de bărbatul ăsta? Era doar un măscărici... Sau nu?

— Mai ești nervoasă sau ți-a trecut? A, înțeleg, ți-e frică de mine... Chipul tău e foarte ușor de descifrat, Jade. Întoarce-te la treabă.

Exasperată, Jade ascultă. Era mai simplu decât să se certe cu el.

— Deci, ți-e frică. Te-ai înroșit până-n vârful urechilor.

— Nu-i adevărat!

— Du-te să te uiți în oglindă.

Bărbatul se întoarse la manuscrisul lui, iar Jade se grăbi să plece de lângă el, bucuroasă că-i oferise un pretext.

Pe același hol cu baia se aflau două dormitoare, iar Jade nu rezistă curiozității și le studie prin ușile deschise. Cel mai mic părea dormitor de oaspeți. Avea puțin mobilier, doar un pat strâmt și un birou. Perdelele albastre atârnau până la podea, acoperind complet priveliștea de afară.

Camera cu pereți albi și bibliotecă era cu siguranță a lui Zan.

Dincolo de perdele se zărea balconul îngust, care dădea spre port. Ce priveliște! Patul se afla cu fața spre fereastră. Era modern, confortabil și cu un design foarte interesant. Și-l imagina pe Zan stând în pat noaptea și privind podul luminat, în timp ce briza blândă pătrundea prin ferestrele larg deschise. Ea una așa ar fi stat, dacă ar fi avut o asemenea locuință.

Jade se întoarse. Deci, unde era baia? Aha, aici.

În oglinzile mari din sala de baie, se putea vedea perfect. Doamne, de ce nu-și luase o pălărie?

Se uită împrejur, studiind cu atenție spațiul curat și strălucitor al băii în căutarea unei oglinzi de mână. Deodată, o lucire metalică îi atrase atenția. Știu al cui era obiectul chiar înainte de a vedea delicata inscripție de pe mâner. Mona. Se privi în ovalul oglinzii.

„Hm, își zise ea, oare unde o fi acum această Mona?”

Își desfăcu părul, lăsându-l să-i cadă pe umeri.

— Hei, roșcato! se auzi vocea lui Zan.

Jade strânse din dinți. N-avea să răspundă la acest apelativ.

— Ochi verzi? Încercă el, cu îndoială în glas.

Ea zâmbi fără să vrea.

— Te apropii!

— Jade! strigă el, bucuros.

— Așa da! Ai nimerit-o!

Ieși din baie și-l văzu stând confortabil pe canapea, zâmbindu-i galeș. Așa ar trebui să arate un bărbat, se gândi

Jade, privind umerii lui lați și puternici și șoldurile înguste. De ce nu erau mai mulți bărbați ca el?

Privirile lor se întâlneau. Zan părea somnoros, epuizat.

— Îmi place cum îți stă cu părul așa, zise el.

— Ești bine? Întrebă ea, ignorând complimentul.

El clătină din cap, cu ochii plini de tristețe.

— Ce ai, Zan? Te doare mâna?

— Mor de foame. Trebuie să mergem la cumpărături. Nu pot să lucrez cu stomacul gol.

Jade se uită la el, exasperată.

— Zan, am fost de acord să te ajut să scii, nu să-ți fac cumpărăturile. Așa ceva nu face parte din învoială.

Ochii lui căpătară o lucire de gheață, iar buzele bărbatului se strânseseră amenințător:

— Jade, așa cum văd eu lucrurile, ești aici să mă ajuți să fac tot ce puteam face și eu acum trei zile, înainte... să mă accidentezi. Ar trebui să nu mai gonești niciodată cu o asemenea viteză.

Jade își plecă privirea:

— Scuză-mă, nu m-am gândit la asta... Cât despre condus... oricum, am vândut mașina.

— Foarte bine. Nu mai aveam curajul să urc a doua oară în mașinăria aia ucigașă.

— Mașinărie ucigașă?

— În sfârșit. Să mergem, Jade, ordonă el.

Ajunseră în garaj și, când Jade îi văzu mașina, exclamă:

— Vrei să conduc asta? Cred că glumești, Zan!

Era vorba de un Porsche luxos, verde închis, care strălucea triumfător printre celelalte lucruri din garajul prăfuit.

— În orice caz, eu nu pot conduce. Tu vei face asta în locul meu și presupun că după ce te vei obișnui, va ajunge chiar să-ți placă.

Zan mângâie absent mașina.

— Am cumpărat-o special ca să se potrivească ochilor tăi, Jade. Trebuie s-o conduci.

Se întoarse spre ea, cu sprâncenele ridicate:

— Acum, fa ce-ți spun... vino încet spre ea și, orice ai simți, acționează ca și cum ai avea deplină încredere în tine. Simte îndată frica. Haide, îndrăznește!

Jade începu să înainteze cu teamă, așteptându-se ca mașina să mormăie, să ragă sau s-o lovească. Se opri lângă portieră, privind spre Zan.

— La naiba, Jade, șopti bărbatul. Mi se pare că te place. De obicei, nu se poartă atât de prietenos cu străinii.

— Zan, mai știi că te-ai lovit la cap în accident? Poate vorbești cu doctorul să te ajute, să-ți dea o pastilă...

Chipul lui deveni solemn:

— Nu există niciun leac pentru asta, Jade. Intră înăuntru.

Interiorul mașinii îi aminti tinerei de Volkswagenul ei. Era primitiv, masculin și foarte funcțional.

— Ajustează scaunul, drăguț. Vei avea onoarea să conduci o bijuterie... pe care nimeni n-a mai atins-o de multă vreme.

— Cum?

— Da, ai auzit bine. Ești prima în mulți ani... cred că trei.

Pentru el, aceste vorbe păzură să închidă o semnificație, dar Jade n-o putu pricepe.

— Bine, dulceață, atunci să pornim, adăugă bărbatul.

— Nu mă cheamă Dulceață.

— Înțeleg. Dar dacă-ți spuneam acritură, cred că mi-o luai în nume de rău.

Privindu-i rânjetul superior, Jade începu să dea cu spatele, nervoasă. Mașina demară cu greutate, apoi motorul se opri.

— La naiba! exclamă ea.

— Mai încearcă o dată, Jade, și de data asta apasă pe ambreiaj mai încet, și mai tare pe accelerație, o sfătui el, cu

privirea unui om pregătit să facă față unui calvar.

Jade porni din nou motorul, mușcându-și buzele.

— Haide, dulceață, încearcă, o încurajă el.

Fulgerându-l cu privirea, Jade apăsă pedalele. Mașina ieși din garaj, în lumina de afară, apoi se opri din nou, încăpățânată.

— Ah! exclamă Zan, împingându-se în scaun.

Jade zâmbi amenințător spre el. Să îndrăznească numai să comenteze ceva!

Zan o privi și-i pricepu probabil starea, pentru că nu mai făcu nicio observație răutăcioasă. Cu o expresie spășită, zise numai:

— Încearcă a-ntâia. Ar trebui să fie mai ușor.

Chiar așa se întâmplă. Mașina începu să se miște și nu se mai opri. Urcă destul de dificil dâmbul care ducea spre strada principală, dar continuă să meargă.

— Știi ce e cel mai frumos? întrebă Zan. Eu am asigurare. Fii atentă la semafoare, și totul va fi bine.

„Ah, se gândi Jade pe când intrau în parcare la supermarketului, îmi va fi greu să mă întorc la un Volkswagen după ce am condus un Porsche. E periculos să te obișnuiești cu lucrurile pe care nu ți le poți permite”. Găsi un loc liber în parcare și se îndreptă într-acolo. Zan răsuflă ușurat când auzi motorul oprindu-se și privi în jur cu aerul unuia abia trezit din somn.

Jade zâmbi.

— Ei, n-a fost atât de rău, nu? întrebă ea, mândră de performanța pe care o realizase.

Zan îi întoarse zâmbetul:

— Nu, deloc, pentru prima încercare. Deși... mi s-a părut că abia te-ai abținut să nu dai peste omul ăla care făcea jogging.

— Brută ce ești.

— Haide, Jade, glumeam, zise bărbatul, luându-i mâna.

Tânăra tăcu, îmbufnată.

— Și acum, la treabă. Trebuie să mă ajuți. Să nu mă lași să cumpăr toate prostiile pe care le vreau. Va trebui să ai grijă să nu iau mai mult de două torturi de înghețată, spuse Zan.

Jade începu să râdă. Dar, privind de departe magazinul, zâmbetul îi păli. De câte ori ea și Fred nu făcuseră cumpărăturile aici, împreună? De câte ori nu se întâlniseră aici întâmplător? Toată lumea pe care o cunoșteau venea aici pentru aprovizionare. Se uită nemulțumită la mâna lui Zan care-i ținea încă brațul și și-o trase ușor. Ah, era greșit ce făceau! Îl urmă totuși până la intrare și reuși să-i înfrunte privirea cercetătoare, dar după o clipă se opri în loc. Nu, nu va merge la cumpărături cu Zan! Clătină din cap și făcu un pas înapoi.

— Ce ai, Jade?

— Trebuie... să-mi cumpăr ceva de la farmacie. Ne întâlnim după aia, la mașină.

Privirea lui redeveni rece:

— Nu, ne întâlnim în magazin. Trebuie să mă ajuți cu plasele.

Fără să aștepte răspuns, Zan o luă înainte. Îl urmări plecând. Era mai înalt decât toți bărbații pe lângă care trecea.

Era frumos... își zise ea, dintr-odată nefericită.

Ah, era stupid din partea ei să se comporte astfel, hotărî Jade după câteva minute, uitându-se dezinteresată la rafturile de șampoane. Șampon pentru păr blond, pentru păr uscat, pentru păr buclat... fiecare promițând un miracol. Răsplata pentru cel care alegea bine erau fericirea eternă și dragoste adevărată. Of, Doamne! De ce se panicase în halul ăsta? Începu să se plimbe încet prin farmacie, contemplând fiecare produs. Fred... Trebuia să-i trimită o telegramă mâine, apoi o scrisoare în care să-i explice faptul

că era vorba doar de o întârziere nedorită, și nu de o schimbare de atitudine... Se trezi uitându-se la o cremă demachiantă care-i trebuia. Cea de acasă aproape se terminase. Era neplăcut, pentru că nu mai avea niciun ban al ei.

Se opri, îngrijorată. Oare ce avea să facă în privința banilor? Fred îi aranjase să lucreze ca ilustrator pentru o carte din cadrul proiectului în care era implicat, ceea ce însemna că și-ar fi putut acoperi cheltuielile importante pentru vara în curs. Iar dacă asta nu s-ar fi întâmplat, salariul lui Fred ar fi putut fi mulțumitor pentru amândoi. Dar așa, ce avea să facă?

Nu luase mult în schimbul mașinii, dar banii îi puteau ajunge pentru hrană și materiale aproximativ o lună. Iar dacă picta, se putea întreține până la sfârșitul verii, își spuse ea cu tărie, dacă Zan îi lăsa și ei puțin timp. Turiștii care invadau orașul în lunile de vară erau mereu în căutare de tablouri cu tematică marină. Dacă se gândea bine, ar fi trebuit să-și retragă picturile dragi din galerie chiar mâine. Dacă nu, risca să nu le mai vadă niciodată.

Dar Zan o va lăsa să picteze? Astăzi, avusese continuu de lucru. Ei bine, trebuia să-și rezerve niște ore numai pentru ea, cu Zan sau fără Zan în viața ei. Nu putea scrie mereu. Între timp, trebuia să-i facă pe plac. Un stăpân fericit e un stăpân generos. Zâmbi. Înțelegerea lor fusese clară. Trei luni de muncă sau până la terminarea cărții. Oricare dintre aceste termene se împlinea primul, era perfect. Nu mai putea suporta sclavia asta.

leși din farmacie și se îndreptă spre raioane. Îl găsi repede pe Zan, recunoscându-i părul blond. Se apropie de el.

— Ai găsit ce voiai? Întrebă el.

— Cum? Ah, da, răspunse ea, furioasă că-și uitase deja minciuna.

Ochii lui o priviră îndelung.

— Uite-o cum roșește, mormăi el în șoaptă, apoi îi întoarse spatele.

Jade își pipăi fața. Bărbatul ăsta era o pacoste!

— Adu căruciorul, Jade, porunci el, alegând nepăsător câteva pungi de covrigei.

— Vine cineva în vizită, Zan? întrebă tânăra, văzând cantitatea mare de alimente din coș.

— Nu, dar nu vreau să-mi mai pierd timpul cu prostii. Am de scris. Ce faci, stai? împinge căruciorul!

— Bine, ascultă ea, nu fără un oarecare protest interior.

Zan veni lângă ea, privind rafturile și trecătorii cu același interes copilăresc. Se opri chiar să observe lupta unui bătrân cu un cărucior plin de produse.

— Mama ta nu te-a învățat să-ți vezi de treabă și să nu te holbezi așa la oameni?

Când se întoarse spre ea, Jade citi în ochii lui o durere profundă și reală.

— N-am avut mamă, explică el. Sunt orfan.

— Oh, se înduioșă ea. Îmi pare foarte rău, Zan.

Imediat, privirea lui se schimbă, devenind ironică.

— Sunt un mare mincinos, draga mea. Nu mă lua în serios. Lipsa mâncării mă înnebunește!

Îi atinse mâna prietenește.

— Asta, și fetele care cred tot ce le spun, adăugă el, trăgând-o după sine în vânătoarea de alimente.

Jade era la capătul răbdării! Era un om imposibil!

— Serios, Zan, de ce naiba te uiți la oameni în felul ăsta?

Bărbatul se întinse după o sticlută cu sos de soia și spuse:

— Pentru că sunt scriitor, dulceață! De unde crezi că mă inspir?

Așeză sticla în cărucior și continuă:

— De fapt, dacă vrei să știi, romanul la care lucrez are o

eroină cu părul lung.

Răsuci pe deget o buclă din părul ei și continuă visător:

— Cu părul lung ca o perdea de mătase... Și cel mai amuzant lucru e că susține că are părul acaju, în timp ce toată lumea...

Gestul nervos al lui Jade îi întrerupse povestea. Tânăra îi dădu mâna la o parte, privindu-l cu ochi amenințători. Șuvița din părul ei străluci o clipă în lumină.

— Nici măcar să nu îndrăznești să te gândești la asta!

El zâmbi răutăcios.

— Încearcă să mă oprești, o tachină el.

— Încearcă să scrii singur romanul! replică ea.

Zan clipi.

— Asta ar putea fi o problemă, admise el. Ia spune, ce fel de sos vrei la friptură!

— Ce sos vreau? Ce contează?

— Vreau sfatul unei gospodine, asta-i tot. Ce fel de sos preferă iubițelul tău? Întrebă Zan cu inocență în glas.

Iubițel! Jade închise ochii și respiră adânc. Nu-l putea lăsa s-o umilească în felul ăsta! Deschise ochii.

— Încearcă-l pe ăsta, zise ea, alegând un sos foarte picant.

El începu să râdă, recunoscându-se înfrânt, și luă la nimereală câteva sticlute.

— Unul tot va fi bun, comentă el. Și acum, să mergem la carne, înainte să leșin de foame.

La raionul de carne și mezeluri, Zan privi cu ochi mari produsele, fără să se poată hotărî.

— Tu de care nu iei de obicei? glumi el.

Jade zâmbi fără voie.

— Cel mai ieftin, Zan, când îmi permit măcar să cumpăr așa ceva. Sunt profesoară la o școală privată...

— Îți place să predai?

Jade se gândi o clipă.

— Când merge bine, e excelent. Când e rău, e groaznic.

— Și ce ți-ar plăcea să faci în schimb?

— Să pictez.

— Mi-ar plăcea să-ți văd niște lucrări, zise el cu seriozitate.

— Presupun că le vei vedea, mai devreme sau mai târziu, replică ea privind în altă parte, intimidată.

— Bine, aprobă el. Am stat destul, să mergem. Prinde, adăugă bărbatul, aruncând spre ea pachetele alese.

— Ah, oprește-te! Cât crezi că pot căra?

Zan admise că are dreptate și se îndreptă spre rafturile cu produse congelate.

— Cartofi.

— Cred că ar fi mai bine să-i luăm deja tăiați, nu te poți descurca așa, cu o singură mână.

— Lasă-mă în pace! Știu eu ce fac! se rățoi Zan.

Jade privi spre uriașa grămadă de alimente din coș.

— Cât de mare e frigiderul tău? întrebă ea.

— Mare, răspunse el, dându-și la o parte o șuviță de pe frunte. Acum, hai să cumpărăm legume. Și, orice ai face, nu uita de cărbunii pentru grătar.

Jade împinse căruciorul spre raionul de legume, dar pe drum se opri, atrasă de florile din ghivece.

— Cred că de asta ai nevoie, Zan, zise ea, alegând o begonie înflorită.

Zan privi sceptic floarea.

— Și cum naiba se prepară asta?

— Brută! îl apostrofa ea, strângând la piept floarea. Nu-i da atenție, așa e el, îi explică ea plantei, nu vorbește niciodată serios.

Apoi, întorcându-se către el:

— N-ai nicio floare în casă, Zan!

Ochii lui o priviră cu mirare.

— N-am nicio floare dintr-un motiv foarte bine întemeiat.

Cei care se ocupă de apartament n-au prea multă grijă de ele.

— Cei care se ocupă de apartament? repetă Jade, întristată.

— Da, e doar o reședință de vară, pe care o închiriez pe timp de iarnă. Nu-mi place frigul.

Zan privi chipul trist al tinerei, apoi se uită spre begonie.

— E frumoasă, zise el, punând-o în coș. Uite cum facem. O cumpărăm pentru tine, și tu mi-o împrumuți până în septembrie.

Jade tăcu.

— Dar tu o hrănești, tu o plimbi și n-o lași să doarmă în patul nostru! glumi el.

„Patul nostru”. Imaginea era atât de neașteptată, și totuși atât de puternică! Buzele ei se strânseseră nervoase. Chiar și în glumă, tot nu trebuia să spună așa ceva. Era un om imposibil.

Ajunseră în sfârșit la legume. Mergea încet printre rafturi, așteptând ca obrajii să revină la culoarea normală. Încă un minut, și putea să-l privească din nou pe Zan. Ticălosul!

— Vrei morcovi? întrebă ea, cu ochii plecați.

— Nu pot trăi fără ei, replică el ironic, în timp ce alegea niște castraveți.

Jade continuă să privească în pământ. Trebuia să se obișnuiască. Așa era el. Glumea mereu. Și atâta vreme cât ea reacționa tot timpul, va continua s-o ia peste picior. Alese câțiva morcovi mici și se întoarse să-i pună în cărucior, dar se ciocni de Zan, care venise foarte aproape.

— Iubițelul tău ți-a spus vreodată că ochii tăi au o culoare fermecătoare când te enervezi? îi șopti el la ureche.

Jade respiră adânc. Nu trebuia să roșească iarăși. Dacă se putea descurca în fața unei clase alcătuite din mici sălbatici de paisprezece ani, putea cu siguranță să facă față unui nebun puțin mai mare. Putea? închise ochii, îi deschise

la loc și clipi. Fețele lor erau aproape lipite.

— Nu, nu cred că mi-a spus vreodată asta, replică ea încetișor.

Sprâncenele lui blonde se ridicară ușor.

— Ei bine, nici eu nu-ți voi spune, se hotărî el. Nu vreau să te enervez.

Așa... care e aroma ta preferată pentru înghețată? Lămâie?

— Nu, migdale, dar ce contează? izbucni ea, plecând de lângă el. Începuse s-o doară capul.

Zan nu se obosi să-i răspundă, dar o privi cu satisfacție.

— Soarta, șopti el, îndreptându-se spre frigiderule cu înghețată.

Capitolul 4

Zan fu foarte tăcut pe drumul înapoi către casă. Tăcut și cu ochii strălucind curioși când trecură pe lângă un pieton neatent, tăcut și răbdător când Jade opri în ultima clipă la semafor. Cu o expresie gânditoare, bărbatul stătea pe scaun întins pe spate, relaxat și tăcut, lăsând-o să-și vadă de drum. Jade lăsă în jos geamul. Vântul îi bătea plăcut în plete, răcorindu-i obrajii înfierbântați. Era obosită și înfometată. Avea să-l ajute să care alimentele, apoi se va duce acasă. Își făcuse datoria pe ziua de azi.

Pierduseră apusul. Spre vest, cerul avea o nuanță palidă de roz și liliachiu. Cerul și marea aveau o strălucire de argint, dar afară era aproape întuneric. Clădirile păreau toate zugrăvite cu albastru întunecat.

Jade îl lăsă pe Zan la ușă cu alimentele și se duse să parcheze mașina. Întorcându-se spre casă prin întunericul de afară, se întoarse să privească arcul luminat al podului. Deodată, inima îi tresări fericită. Intră în casă.

Zan cărase mâncarea în bucătărie. Cu capul plecat, amesteca ceva într-un pahar. Sunetul gheții o făcu pe Jade să tresară.

Se întoarse spre ea, întinzându-i o băutură.

— Pentru tine, dulceată. A fost o zi obositoare, îi zâmbi el.

Jade luă paharul, privind felia de lămâie care plutea deasupra băuturii. Ar fi trebuit să plece.

— Ți place ginul tonic, nu? întrebă el. E perfect în caz de malarie.

Ea aprobă zâmbind și luă o înghițitură.

Acidă și rece, băutura i se lovi de cerul gurii, încălzindu-i întreg trupul. Mai sorbi o dată. Era așa bună! Va bea numai acest pahar, apoi va pleca.

— Vrei să pun mâncarea în frigider? întrebă ea, practică.

El clătină din cap.

— Nu, o să fac eu asta, după ce pregătesc grătarul. Mai bine te ocupi de salată.

Jade se concentrează. Oare voia să spună...? Îl privi nervoasă. Doar nu credea că va rămâne la cină! Zâmbetul lui era perfect inocent, dar ochii lui cenușii păreau îngrijorați. Jade clătină din cap, hotărâtă:

— Nu, Zan, nu mănânc aici, mulțumesc.

Era momentul să tragă o linie clară între înțelegerea lor comună și viața ei intimă.

— Ba da. Am muncit din greu astăzi, amândoi. Trebuie să mâncăm. Îi întoarse spatele, ca și cum chestiunea era încheiată, și începu să caute în pungile de cumpărături.

— Zan, am spus nu. Pot să mănânc și dacă sunt singură.

Aruncă băutura rămasă în pahar și-l trânti pe masă.

— Jade, strigă Zan, cu o voce pe care nu i-o mai auzise niciodată. Probabil că tonul îl surprinse chiar și pe el, pentru că se întrerupse brusc.

Luând cărbunii și chibriturile, se întoarse spre ea cu o expresie foarte răbdătoare.

— Jade, tu mi-ai pregătit micul dejun azi dimineață. Eu nu-ți pot oferi o cină? Întrebă el încet, îndepărtându-i de pe față o şuviță rebelă.

Dar Jade era foarte nervoasă.

— Din câte îmi amintesc eu, Zan, mi-ai cerut de mâncare. Eu nu ți-am oferit nimic. Era vorba despre un mic șantaj, îți mai aduci aminte?

Maxilarul bărbatului se strânse, iar ochii i se îngustară. Făcu un pas spre ea.

— Ok, Jade, așa a fost. Iar acum, vei cina cu mine...

Bărbatul lovi aerul cu palma, de parcă ar fi simțit nevoia s-o pocnească.

— Ba nu, insistă ea, cu ochii plini de scânteii amenințătoare.

Zan o privi cu expresia lui rece pe chipul de granit. Dar

nimic nu-i putea schimba hotărârea. Era momentul să pună piciorul în prag. Era obligată să muncească pentru el, dar asta nu însemna că-i permitea s-o manipuleze. Își ridică mândră bărbia.

Expresia lui Zan începu să se schimbe. Linii subțiri îi apăruă la ochi, iar colțurile buzelor se ridicară într-un mic zâmbet.

— Te-am avertizat de două ori, Jade. Continuă să-ți ridici bărbia în felul ăsta, și vei primi ce meriți, glumi el.

Jade se gândi o clipă, apoi replică:

— Ei bine, dacă ai sta și tu jos când ne certăm, poate n-ar mai trebui să-mi îndoi gâtul ca să mă uit la tine.

Deși voise ca remarca ei să fie mai acidă, Jade reuși nu mare lucru. Tonul i se schimbaseră fără să vrea.

— O, nu, zise Zan, clătinând din cap. Nu sunt eu prostul ăla.

Sunt deja în dezavantaj. Din felul în care te cerți, s-ar zice că asta e ultima masă din lume, și te bați pentru a fi numai a ta, nu ca s-o împarți sau nu cu mine.

— Ah, exclamă tânăra. Iar glumele tale...

— Ești sigură că nu vrei să împărțim frățește?

— Foarte sigură... mulțumesc.

Văzând-o că se îndreaptă spre ușă, Zan îi tăie calea.

— Stai jos. Nu va dura mult să pregătesc grătarul, adăugă el, ieșind pe terasă.

— Zan, nu vreau să mănânc, replică ea, urmându-l. Nu vreau nicio bucătică.

— Am auzit, am auzit, o opri el.

— Atunci?

— Ajută-mă să fac focul.

Jade se apropie și-i dădu o mână de ajutor. Flăcările începură să se înalțe voioase în noapte. El o privi ciudat, dar zise cu glas scăzut:

— Am auzit ce ai spus. Nu vrei nicio bucătică? Foarte

bine. Dar mă vei ajuta să-mi tai friptura, adăugă el, pășind înapoi în casă.

Rămasă fără glas, Jade se ținu după el. Ce ticălos! se gândi ea. Dar trebuia să nu-și piardă cumpătul.

— Zan, ai cumva bețe de frigărui?

— De ce?

— Pentru că vreau să te ajut să faci chebap. Știi, pot tăia mărunț toată carnea pe care ai cumpărat-o, ca să ai pentru mai mult timp.

— Jade. Prepară-ți o băutură, și nu-mi mai sta în drum. După ce aranjez astea în frigider, mă apuc de salată. Apoi pun carnea pe grătar. Vei putea pleca de aici într-o oră și jumătate. Nu mai devreme.

Tânăra se îndreptă spre terasă și privi afară, numărând până la zece, douăzeci... Un vânticel rece bătea, răcorindu-i fața. Cărbunii scânteiau puternic... flăcările se stinseseră. O barcă aluneca de-a lungul canalului. Jade se întoarse spre bucătărie.

Zan curăța un castravete. Jumătate din el căzu pe jos, rostogolindu-se. Bărbatul lăsă cuțitul și se aplecă s-o caute.

— La naiba!

— Bine, Zan, dă-mi mie cuțitul. Lasă-mă să te ajut, interveni Jade.

— Hmm? se încruntă el.

— Dă-mi cuțitul și prepară-mi tu ceva de băut.

— Ne-am înțeles, păpușă, rânji el.

— Mai vrei vin? întrebă Zan, agitând sticla.

— Nu, mulțumesc. De-abia am terminat ce aveam în pahar.

Tânăra își împinse farfuria și se întinse pe spate în scaun, zâmbind somnoroasă către Zan. Era mulțumită. Masa fusese delicioasă, la fel și vinul, și discutaseră foarte multe lucruri interesante. Parcă plutea. Se simțea din nou o copilă. Cineva va veni și o va căra până în pat... O atingere

ușoară îi mângâie chipul și deschise ochii.

— Haide, frumoaso. Mergem să bem cafeaua lângă șemineu? Protestând, Jade îl urmă totuși până în living. Zăășezase ceștile pe măsuță. Jade se mișcă alene până la canapea, își întinse picioarele în față și privi focul. Sorbind din cafea cu înghițituri mici, Jade începu încet-încet să se trezească și o ușoară nemulțumire îi strică starea de fericire de până atunci. Se uită împrejur.

— Ce loc minunat! Zăă, cum l-ai găsit?

— Mona l-a găsit. Eu voiam să închiriez o casă aici ca să scriu. Ea a sugerat să cumpărăm acest spațiu și să-l folosim când vrem, iar în restul timpului să-l închiriem. Fata asta e un geniu în afaceri imobiliare. Așa că m-am luat după ea. Ochii i se plimbară prin încăpere. Și nu regret, încheie el.

Și unde era oare frumoasa blondă care trebuia să stea în locul ei în fața șemineului? se întrebă Jade. Se întoarse spre el:

— Unde e Mona acum?

Zăă zâmbi cu răceală.

— Undeva prin Europa.

Pentru o clipă, expresia lui deveni feroce.

— Dar Freddie? Ce face în Grecia? întrebă el.

Jade se simți încolțită. În tonul lui se ghicea batjocura. Era un contrast tulburător față de vocea caldă și tandră cu care-i vorbise întreaga seară. Ignoră tonul lui și răspunse:

— Fred se ocupă de cercetări arheologice. Face asta în fiecare vară.

Zăă veni și se așeză la picioarele ei.

— Ar trebui să plec, zise ea, așezând ceașca pe măsuță.

Caldă și tandră, privirea lui se ridică spre ea.

— Stai să-mi termin cafeaua și te conduc acasă.

Jade clătină din cap.

— Nu-i nevoie, Zăă. Străzile de aici nu sunt periculoase noaptea.

Ochii bărbatului sclipiră malițios.

— Deci, dimineața e momentul culminant al zilei, nu?

Înțelegându-i gluma, Jade răspunse, râzând:

— Ești o brută. N-o să mă ierți niciodată?

Zâmbind la rîndul lui, Zan răspunse:

— Niciodată nu iert, și cu atât mai puțin uit. Țasta-i motoul meu, Jade. Dar dacă vrei să te revanșezi, poți face ceva pentru mine.

— Ce anume?

— Să-mi pui perna asta sub cap.

Se ridică și se așeză pe canapea lângă ea, cu ceafa sprijinită de perna ținută de Jade. Tânăra îi privi umerii puternici și simțurile ei se încordară. De ce naiba îi amintea bărbatul ăsta de Jack? Nu semănau deloc...

— Vrei să-ți desfăc puțin feșa de la gât?

— Nu, n-aș mai putea s-o leg la loc. Încearcă să-l dai peste cap.

— Bine.

El își aplecă fruntea și Jade petrecu feșa peste cap, eliberându-i brațul.

— Ah, mormăi Zan. Mulțumesc, dulceață. E mult mai bine.

— Te doare?

— Nu chiar, dar nici bine nu mă simt.

— Îmi pare rău.

Zan încercă să se scarpine la ceafa, dar nu reuși. Jade întinse mâna și-i atinse părul, coborând spre ceafa. Zan își arcui gâtul, apăsând pe mâna ei.

— Mmm, ce bine e, șopti el.

Tânăra începu să-i maseze umerii, iar Zan oftă de plăcere. Atâta lene era molipsitoare. O căldură plăcută o invadă pe Jade. Deodată însă, se opri. Ce naiba făcea?

El se întoarse și o privi surprins.

— Ce e, draga mea? Mama ta nu te-a avertizat cu privire

la masarea gâtului unui bărbat? zâmbi el, dar fără să-și piardă ciudata expresie din privire.

— Cred că a uitat, șopti ea.

— Câtă neglijență! glumi el.

Vocea lui catifelată sunase ca o amenințare ascunsă. Pentru prima oară în acea zi, Jade se temu. Îi era frică, și totodată simțea nevoia să se lase în voia sorții.

Mâna bărbatului se întinse spre ea, mângâindu-i părul cu gesturi ușoare, care-i dădură fiori.

— Jade, zise el.

— Mda, răspunse ea, parcă hipnotizată.

— Rămâi peste noapte?

Tonul lui o trezi. Era încărcat de promisiuni tulburătoare. Tânăra clipi din ochi, încercând să rupă vraja.

— De ce? murmură ea.

Zan începu să râdă încetișor, aplecându-i ușor capul spre chipul lui. Se opri, cu gura în apropierea buzelor ei.

— De ce? Pentru că va fi o încheiere perfectă a acestei minunate zile.

Buzele li se întâlneau.

Caldă și tandră, gura lui luă forma buzelor ei, explorându-le și întâlnind din partea lor supunere absolută. O ciudată căldură începu să i se răspândească tinerei prin trup, iar răsuflarea lui fierbinte îi ardea fața.

Mâna bărbatului se închise peste părul ei, trăgând-o mai aproape și strivindu-i carnea de trupul lui. Respirația ei deveni mai precipitată. Cu ochii închiși, își simțea inima bătând într-un ritm sălbatic, în timp ce buzele lui nu mai cereau aprobarea, ci cucereau din ce în ce mai mult teritoriu din trupul ei.

Jade deschise ochii. În fața ei, Zan devenise o ceață mișcătoare aurie. Se îndepărtă de săruturile lui, dar el o urmă, până când capul ei întâlni perna.

Încet, Jade începu să-și miște capul, evitând săruturile,

dar Zan se mișca împreună cu ea. Amețită, deschise din nou ochii. Ah, trebuia să-l facă să înceteze acum, până nu era prea târziu.

Descoperi cu uimire mâinile lui îngropate în părul ei. Îi simțea inima bătând în apropiere și răsuflarea sa caldă venindu-i în valuri pe obraji. Îl împinse pe spate, încercând să se elibereze din brațele lui. Dar săruturile lui nu încetară. Jade îl împinse din nou. Bărbatul se opri și genele lui îi mângâiară obrazul. Ochii lui se deschiseră.

Luptând cu tentația de a-l trage mai aproape, îl împinse a treia oară. Zan își încheie sărutul cu o lentoare calculată.

Prea aproape ca să-i vadă distinct, ochii lui cenușii păreau întunecați. Brațul lui bun era încă înlănțuit în jurul trupului ei.

— Nu ți se pare un motiv suficient, nu? întrebă el, reluând firul conversației.

Era o notă de amuzament în cuvintele lui, de parcă și-ar fi dat atâta osteneală doar ca să râdă de ea.

Jade își dădu capul pe spate, ca să-i vadă mai bine chipul. Era prea răvășită ca să găsească un răspuns, și cu atât mai puțin să-l formuleze. Scutură din cap fără cuvinte, iar plețele îi alunecară ușor pe umeri. Nu, nu era un motiv suficient... cel puțin pentru ea...

Zan îi atinse mâna.

— Motive! șopti el, exasperat.

Buzele lui zâmbiră ironic.

— Poate că ar fi trebuit să-ți spun că te iubesc la nebunie, dar probabil că nu m-ai fi crezut oricum, nu?

Ea clătină din cap încă o dată, zâmbind fără voie.

Mâna lui Zan se plimbă pe spatele ei, într-o mângâiere ușoară.

— Sau poate că ar fi trebuit să-ți spun să rămâi pentru că am de gând să mai scriu în această noapte. Dar prefer să nu te mint.

O privi câteva clipe în tăcere.

— Cred că am grăbit puțin lucrurile, nu? adăugă el
Ea clătină din cap.

— Nu? Atunci...

Jade îl opri cu un gest.

— Nu, Zan, nu e prea devreme, e prea târziu.

— Nu cred că e trecut de douăsprezece.

— Nu asta voiam să spun și știi foarte bine!

Buzele lui Zan se strâmbară.

— Bine, Jade, aprobă el, e prea târziu. Haide, te conduc
acasă.

— Nu e nevoie...

— Nu, dar vreau, îi tăie el vorba, cu un glas tăios. Căută-ți
pantofii și gata, să mergem.

— Cum rămâne cu băutura ta? întrebă ea, agățându-se
de un pretext pueril.

Nu-și dorea ca seara să se termine astfel. Îl privi
îndelung, ciudat de rănită și de nervoasă. Oare chiar credea
că avea să-i cadă în brațe așa de ușor? Asta era reacția pe
care o primea de la femei în general? Probabil. Ei bine, mai
avusese o experiență cu un astfel de bărbat în trecut, iar o
dată era prea de-ajuns.

Le va lăsa pe altele să stea la rând pentru el, dacă n-
aveau ceva mai bun de făcut. Ea una refuza un astfel de
compromis.

— Mă descurc, stai liniștită, replică el, bând ce mai
rămăsese în pahar.

Leșiră afară și merseară tăcuți pe străzile întunecate,
fiecare cu gândurile lui. Mâinile lor se atingeau din când în
când, dar Zan nu mai făcu niciun gest să se apropie din nou
de ea, lucru pentru care îi fu recunoscătoare. Oare ce
fusesse în capul ei? Să fi fost farmecul lui Zan cel care o
făcuse să acționeze astfel... sau vinul, focul arzând în
șemineu? Era de parcă întreaga seară nu fusese altceva

decât o bine calculată tentativă de seducție. Totul se desfășurase ca un vis, un moment de aur care o îndepărtase de viața ei obișnuită și de viitorul pentru care se pregătise. Ar fi fost stupid să regrete cele întâmplate... nu poți regreta un vis. I se părea că toate acestea se întâmplaseră altcuiva. „Uită, își spuse ea. Nu se va mai repeta”.

Mâna lui Zan o atinse pe braț și o opri în mijlocul unei intersecții. Lumini alunecară pe chipul lor și o mașină trecu pe lângă ei în viteză, trecând pe roșu. Zan înjură în șoaptă, apoi o luă de mână și traversară grăbiți strada. Imediat după ce ajunseră pe celălalt trotuar, îi lăsă mâna.

Jade îl privi. Oare Zan pricepea că întâmplările din această seară fuseseră o greșeală și nu se vor mai repeta? Bărbatul privea încruntat înainte. Era ciudat să nu înțeleagă ceva atât de simplu. Ei bine, îl va face să priceapă, dacă era necesar. Poate că nu luase în serios relația cu Mona, dar ea era foarte hotărâtă în privința viitorului ei alături de Fred. Nu avea de gând să-și schimbe întreaga viață pentru o noapte frumoasă. Trebuia să rămână credincioasă dragostei ei pentru Fred.

Zan o trase înapoi.

— Hei, Jade, unde te duci?

Jade privi în jur. Avea dreptate, aproape că trecuseră de casa ei.

— Zan...

Bărbatul nu răspunse. Jade își căută cheile.

— Mulțumesc pentru că m-ai adus acasă.

El deschise ușa și o lăsă să intre.

— Cine locuiește în apartamentul de jos?

— Nimeni. A fost un incendiu aici, chiar înainte să mă mut eu.

Oare nu avea de gând să plece?

— Noapte bună, Zan, îi zise ea, pe un ton ferm.

— Ne vedem mâine la opt și jumătate, replică el.
— Atât de devreme? Am niște treabă, dimineață.
— Vreau să începem devreme, iar asta a fost parte din învoiala noastră. Ai fost de acord să mă ajuți oricând, zi și noapte.

Zâmbi, văzând-o cum se înfurie.

— Noapte bună, dulceată. Ne vedem mâine dimineață, zise el, întorcându-i spatele.

Jade se uită după el. Pricepuse de ce Zan îi amintea de Jack. Nu pentru că semăna fizic cu primul ei iubit. Nu. Ci pentru că stârnea în ea aceeași pasiune.

Ridică din umeri și intră în casă. Fred...

Capitolul 5

„Și întinericul se lăsă asupra lui ca o pătură pusă pe umeri de niște mâini iubitoare”.

Zan se opri și Jade își lăsă mâinile să se odihnească. Ceva din tonul lui sau chiar cuvintele în sine o făcură să înțeleagă că se aflau la sfârșit de capitol. Își trosni degetele și, cu o mână obosită, își masă ușor umărul, oftând.

La câțiva centimetri de ea, Zan zise:

— Doamne, mi-aș dori ca toți cititorii mei să reacționeze la fel, glumi el.

Apoi, se aplecă deasupra ei și citi ultima pagină. Jade o reciti odată cu el, mijindu-și ochii în lumina apusului. Îi era dificil să urmărească intriga și să scrie în același timp, dar, citind din nou paginile, era impresionată. Nu era chiar genul ei obișnuit de lectură, dar cuvintele lui Zan aveau un soi de putere ciudată, o viziune aproape poetică asupra misterului. Devenind deodată conștientă de mâna lui care i se odihnea pe umăr, se uită în sus. Bărbatul se afla atât de aproape! Se întoarse înapoi către pagină, nepăsătoare, dar fără să poată ignora totuși mirosul lui bărbătesc – un amestec de căldură solară și after-shave... o combinație subtilă și plăcută.

Zan își ridică mâna.

— Ei bine, asta a fost cu adevărat o zi de lucru, Jade, zise el liniștit, cu mulțumire în glas.

Era plăcut să-l audă în sfârșit satisfăcut, după o dimineață în care nimic nu păruse să-i convină. Într-adevăr, fusese o zi productivă.

Jade se întoarse și-l privi.

— E frumos, îmi place, comentă ea cu seriozitate. Sunt impresionată.

Buzele lui se strâmbară comic.

— O, mulțumesc, domniță, un asemenea compliment

este ca o ploaie în deșert pentru orgoliul unui scriitor umil. Ne putem opri, dulceță.

Jade strânse foile manuscrisului.

— Colega mea de cameră din facultate, zise ea, era dependentă de romanele polițiste, dar nu-mi amintesc să fi văzut vreodată numele tău printre cărțile lui Liz. Scriai și acum patru ani?

— Da, drăguță, scriam, dar există și pseudonime.

— Și al tău care e?

— Wyk Halloran, îi dezvălui el.

Impresionată, Jade simți că roșește. Majoritatea americanilor îl considerau pe acest Wyk Halloran unul dintre cei mai buni scriitori de romane polițiste, iar dacă era să te iei după exemplarele vândute în ultimii ani, nu puteai decât să le dai dreptate. Ea una nu-l citise niciodată. Ah, Zan se amuzase probabil foarte mult auzind naivul ei compliment.

Jade se enervă. Oare ăsta era genul lui de glume?

În bucătărie, bărbatul pregătea băuturile.

Doamne, nu voia să mai rămână și astăzi la el până târziu. Îl studie cu atenție, simțindu-se încă jenată. Wyk venea de la Wykoff, desigur. Dar Halloran? Inițială tatălui era H...

Zan puse câte o felie de lămâie verde în fiecare pahar și-i întinse unul dintre ele.

— Ce ți-am spus, e confidențial, și mi-aș dori să rămână între noi, zise bărbatul, evitându-i privirea stânjenită. Ei, ce mâncăm în seara asta? Pui la grătar? Din fericire, am la îndemână sosul tău favorit...

Dar Jade era încă șocată de vestea aflată și încerca să găsească un numitor comun între imaginea scriitorului faimos și cea a bărbatului tupeist care o șantajase. I se părea că vede dublu. Oare care era adevăratul Wykoff?

Clătină din cap și răspunse întrebării:

— Nu, nu vreau, mulțumesc. Scoate puiul, și-l voi tranșa eu înainte să plec.

— Am câteva lucruri pe care vreau să le bați la mașină după ce mâncăm. Stai prin preajmă.

Apoi, luând chibriturile, ieși pe terasă.

Jade se sprijini de ușa terasei, sorbind ușor din pahar. Era adevărat ce-i spusese sau făcea parte din repertoriul lui de replici istețe? Oricum ar fi fost, nu se simțea în stare de o nouă bătălie, fie ea împotriva unui scriitor celebru sau a unui tip glumeț.

Zan se așează în fața ei, întunecând cu statura lui înaltă priveliștea portului. Îi studie chipul furios și zise calm:

— Ți-e foame?

Ea făcu un gest vag.

— Ești obosită? sugeră el.

Jade privi în jos, încercând să-l ignore.

— Ia să vedem, se gândi el. Ah, da, ți-e frică de ce se va întâmpla după lăsarea întunericului, când luna va străluci frumos pe cer... și noi doi vom rămâne singuri... Asta e?

În tonul lui se ghicea același amuzament dintotdeauna, și Jade zâmbi fără voie, ascunzându-și fața în pahar.

Mâna lui caldă îi atinse bărbia, ridicându-i fața spre el.

— Sau poate ți-e frică să nu-ți placă ce se va întâmpla.

— Crezi că pentru că ești celebru, femeile ar trebui să-ți cadă la picioare? Eu una nu înțeleg de ce!

— O, domnișoara s-a enervat, șopti el. Crezi că e mai bine să pleci?

— Cel mai bine!

— Bine. Totuși, crede-mă, mă voi purta exemplar... Asta numai în cazul în care prepari tu salata.

— Ok, răspunse ea, resemnată.

— Ai făcut un pui excelent, Zan, zise ea, lingându-și buzele ca o pisică și întinzându-se pe spate, leneșă.

— Mulțumesc, răspunse el, punându-și încă o porție de

salată. Tata mi-a spus întotdeauna că drumul către inima unei femei trece prin stomac. Mai vrei?

— Nu, nu mai pot, zâmbi ea.

— Nu m-am gândit niciodată prea bine la vorbele tatălui, dar acum încep să-mi dau seama că avea dreptate, glumi el, privind-o intens, cu un interes aproape științific.

Ciudat, bărbatul ăsta îi putea da fiori doar cu o simplă privire. Se strădui să pară indiferentă, dorindu-și să nu roșească. Ceea ce desigur nu se întâmplă.

Îl învălui într-o privire caldă, pe care și-o dorise însă furioasă. Încercă să zâmbească și să schimbe subiectul:

— Povestește-mi despre tatăl tău. Trăiește, nu?

— Da. Nu sunt prea multe de spus despre el. E decanul unei mici facultăți din Maryland. Asta a fost toată viața. Are două mari pasiuni – mama și pescuitul.

— Și mama ta?

— E o femeie frumoasă, cu ten de porțelan și siluetă perfectă. Are două pasiuni – tata și poezia. Să scrie, adică.

— Scrie bine? Întrebă ea, gândindu-se că bărbatul moștenise talentul de a jongla cu vorbele de la mama lui.

— Știi, m-am întrebat și eu de multe ori asta, dar n-am avut niciodată curajul să discut cu tata. Încă are palma grea.

— Hei, vorbești de mama ta! Îl avertiză ea, zâmbind.

— Scrie foarte, foarte bine, zise el, redevenind serios și ridicându-se. Vrei înghețată de cacao sau de migdale?

— Deloc, Zan, nu mai pot.

— Cafea, atunci. Crezi că e destul de cald să mergem pe terasă?

— Da.

— Ocupă-te tu de cafea, te rog, vin și eu imediat, adăugă el, urcând la etaj.

O briză plăcută bătea dinspre port, iar luminile orașului se reflectau în mii de sclipiri în apă. Jade privi impresionată

priveleştea, tremurând ușor.

— Uite, zise Zan, punându-i pe umeri un pulover.

— Mulțumesc, zise tânăra, strângând în jurul ei puloverul în care simți mirosul lui Zan.

Zan încercă să îmbrace și el ceva mai gros, dar îi era foarte greu să se descurce.

— Stai pe loc, nu te mai mișca, îl sfătui Jade, ajutându-l.

— Mulțumesc, zise el vesel.

Avea capacitatea de a da cuvintelor comune un sens glumeț.

— Uite-ți cafeaua, Zan.

Umăr lângă umăr, priveau portul. După câteva momente, el începu s-o studieze în tăcere.

— Povestește-mi despre iubitul tău, zise el într-un sfârșit.

Jade simți că toată fericirea de acum o clipă se spulberă.

— Numele lui e Fred, răspunse ea, iritată, și aş vrea să îți minte acest lucru.

— Fred și mai cum?

— Asta e tot ce am să-ți spun, zise ea fermă.

Refuza să discute relația ei cu Zan. Asta n-ar fi făcut decât să-i ofere acestui tip imposibil mai multă muniție pentru ironiile de mâine. Jade îi studie chipul. Mai era ceva în expresia lui, ceva care-i sugera că bătaia de joc continuă era destinată să machieze altceva. Dar ce? Ostilitate? De ce?

Ochii lui Zan străluciră în lumina lunii.

— Nu vrei să vorbești, hm? Nu ești amuzantă! Atunci, îți propun altceva: să facem schimb! Ce părere ai?

— Să facem schimb? întrebă ea cu suspiciune.

— Da, eu îți povestesc despre iubita mea cu ochi albaștri, tu îmi vorbești despre Fred.

— Nu, mulțumesc.

Zan avu un chip atât de dezamăgit, încât părea un copil.

— Dar dacă-ți spun despre franțuzoaică?

- Lasă-mă în pace!
- Biiineee. Să presupunem că-ți spun cum m-am distrat în St. John's timp de trei zile!
- Nu, mulțumesc, repetă ea.
Chipul lui deveni serios.
- Atunci, măcar îmi răspunzi la o întrebare?
- Asta-i bună! replică ea, încercând să pară indiferentă.
Zan o prinse de mână.
- Hei, mi-ai promis că te vei purta cum trebuie, îl atenționează ea.
- Totul e relativ. Așa mă port eu frumos. Dacă vrei, îți arăt diferența. Era nervoasă, pentru că apropierea lui o înfiora de fiecare dată.
- Nu, mulțumesc, se încăpățână ea.
- Numai o întrebare. Atât. După aceea, răspund și eu la o întrebare de-a ta.
- Și care ar fi întrebarea?
- De cât timp porți ăsta? zise el, ridicându-i mâna și privindu-i inelul cu diamant.
- De două luni.
- De când îl cunoști? Jade refuză să răspundă:
- Asta e a doua întrebare.
- Da, este, replică el, trăgând-o mai aproape de trupul lui.
- Trei ani.
- Aaaaaaaa, zise el, cu un aer mulțumit.
- Ce înseamnă reacția asta?
- Nimic, minți el. Întrebarea ta?
- Mulțumesc, dar nu cred că există vreo întrebare care te privește și la care aș vrea să aflu răspunsul.
Zicând acestea, se uită în jur, căutându-și pantofii.
- Unde crezi că te duci?
- Acasă, izbucni ea. Am și eu un loc unde stau și foarte multe lucruri de făcut și acolo. Unde-mi sunt pantofii?

— Ai niște scrisori de scris, ai uitat?

— Atunci, hai să ne apucăm de ele. N-am toată noaptea la dispoziție.

— Dacă te grăbești atât, du-te și adu-mi agenda. E în birou, în camera mea.

Jade urcă scările și intră în dormitorul bărbatului, aprinzând lumina cu un gest nervos. Biroul era mare, dar foarte aglomerat. Tânăra se uită la grămada de cărți așezată pe el, apoi le dădu la o parte, căutând agenda. În sfârșit, o găsi și începu s-o răsfoiască.

„Harry Granger”, citi ea, nume urmat de o adresă. În paranteze, mai jos, era scris „nepoți - 3 și 1 canar”. Uimită, Jade clipi. Ciudate notițe. Mai dădu o pagină. Sub numele John Hudson erau adăugate cuvintele „golf, New York Yankees, rom și cola”. Amuzată, citi în continuare. Păreau notițele unui om foarte ocupat sau destul de deștept încât să rețină toate preferințele prietenilor săi. „Sheila Mallow”, citi mai departe. „Gardenii și mâncare italiană”. Jade zâmbi. Lui Lindy Pierson îi plăceau parfumul Joy și filmele străine. Wanda Thayer... Jade închise agenda, fără să mai zâmbească. O luă cu ea și intră în baie să-și verifice părul.

Arăta ciudat în puloverul lui Zan. Ochii-i erau triști și păreau mari, părul îi era ciufulit de vânt, iar obrajii îi ardeau. Se uită la agenda pe care o ținea în mână. Oare Monei ce-i plăcea? Putea ghici. Îi plăcea Zan, se interesa de imobiliare și iubea argintul vechi. Nu-i știa numele de familie, s-o poată căuta în carnet. I se părea simpatică această ființă fragilă și blondă. Trebuie să fi fost o încercare foarte grea să-l iubești pe Zan, să-l iubești cu adevărat. Din câte se vedea din notițele agendei, acest bărbat nu-și lua iubitele în serios. De fapt, nu lua nimic în serios. Cine știe, poate că și Mona era la fel. Poate se potriveau. Amândoi erau atrăgători... Poate erau și la fel de superficiali, la fel de ușor se implicau într-o relație și renunțau la ea. Era mai

ușor să trăiești așa, fără îndoială.

— Jade? se auzi vocea lui Zan.

— Vin, stăpâne! răspunse Jade, aranjându-și părul în grabă.

„O să stau puțin aici”, își zise Jade, privind podeaua proaspăt curățată a bucătăriei. Genunchii îi tremurau de oboseală, așa că se sprijini cu spatele de dulapurile bucătăriei. Dacă se așeza acum, nu se va mai ridica niciodată. Gemând de durere, se uită prin încăpere. Se afla în bucătăria apartamentului de jos, din propria ei casă. Această cameră, și baia vecină aveau să fie casa ei pentru restul verii.

Deasupra ei, auzea pașii chiriașei, care se mutase în apartamentul de deasupra. Când Zan îi schimbase planurile pentru vară, fusese deja prea târziu pentru a o anunța pe Cathy Keyson să-și caute altă gazdă. Oricum, avea nevoie de bani, iar suma plătită de fată o putea ajuta.

Jade privi iar bucătăria. Pereții afumați erau greu de curățat și arătau încă murdari, dar în comparație cu felul în care arăta acum două zile, camera părea un adevărat model de curățenie. Era gata pentru zugrăveală. Mai târziu, când va avea timp, se va ocupa și de asta. Atât reușise să facă până în acest moment. Muncise timp de o săptămână, curățând cele două camere și mutând lucrurile de la etaj. După ce se întorcea de la Zan, stătea trează noaptea. Iar mini-vacanța de o jumătate de zi pe care o avusese astăzi se datora numai cearcănelor mari pe care Zan le observase ieri.

Asta îi aminti că trebuia să ajungă într-o jumătate de oră la apartamentul scriitorului. Se uită la ceas. Da, o jumătate de oră. Trebuia să se pregătească. Dar era mai comod să stea aici și să-și privească opera, satisfăcută. Oh, era plăcut să știe că exista un loc unde să se ascundă și de care Zan încă nu aflate. Nici nu voia să-i spună. De altfel, o instruisese

și pe Cathy să mintă – dacă cineva o întreba – că Jade se mutase la o adresă necunoscută. Era o inițiativă prostească, fără îndoială, dar voia cu orice preț să-și păstreze iluzia de independență față de Zan... Era atât de tiran!

Jade se sprijini de dulap și se ridică amețită. Doamne, cât era de obosită!

Zan o privi tăcut de pe canapea, când ajunse în apartamentul lui. Apoi, zise, cu evidentă neplăcere:

— Ai întârziat, Jade!

— Da, aprobă ea absentă.

Drumul o epuizase. Se întreba dacă mai putea munci și aici, după toată corvoada de acasă. Și ziua era abia la jumătate. Înaintea ei se aflau ore lungi de efort și plictiseală. Nu-și dorea decât să doarmă.

— Stai jos, ordonă Zan, bătând cu palma în canapea.

Dar Jade se cufundă într-un scaun aflat departe de Zan. Reușea mereu s-o intimideze, mai ales când ochii lui cenușii se îngustau, studiind-o cu o privire pătrunzătoare. Îi zâmbi grațioasă, așteptând să audă o remarcă ironică. Dar aceasta nu veni, astfel că reuși să se relaxeze. Zan se ridică și veni în fața ei, aplecându-se pentru a-i studia mai bine chipul. Ea își întoarse capul, dar mâna lui puternică o prinse de bărbie și o forță să-l privească.

— Arăți de parcă ai fi plâns toată noaptea. Ai ochii roșii, roșcato, remarcă el. Ai ceva pe conștiință?

Jade închise ochii și clătină din cap, prea obosită pentru a încerca să-i explice.

— Vreo veste de la iubitul tău?

Jade nu deschise ochii, refuzând să-i vorbească. Era prea devreme să aștepte vreo scrisoare de la el.

— Sau poate faptul că n-ai nicio veste te deranjează? Hmm?

Era mai simplu să-l lași pe Zan să-și formeze propria

opinie, își spuse Jade, decât să găsești o minciună satisfăcătoare din punctul lui de vedere. Pentru că nu voia cu niciun preț să-i spună adevărul. Se ascunse în spatele ochilor închiși, bucurându-se de atingerea tandră a mâinii lui.

— Ei bine, un lucru e sigur. Nu-mi ești de folos așa, concluzionă bărbatul. Zan o luă în brațe cu destulă stângăcie din pricina brațului care-l durea, și o ridică.

— Zan! îl certă ea, agățându-se cu toată puterea de gâtul lui, ca să nu cadă.

— Stai liniștită. Nu vreau să te scap! o avertiză el, îndreptându-se către scări.

— Lasă-mă jos. Nu te doare brațul?

El se strâmbă și răspunse:

— Numai dacă vei continua să te agiți, răspunse el, urcând.

De ce să se lupte cu el? Jade închise ochii și-și lăsă obrazul pe umărul lui. Era o senzație de vis... era atât de bine, de plăcut, de cald... Deschise ochii numai o clipă, când simți că se cufundă în patul moale. Pereții albi... Se uită spre Zan, alarmată. O dusesse în camera lui, și nu în dormitorul de oaspeți.

— Are cea mai frumoasă perspectivă din toată casă, o asigură el. Nu te teme, draga mea, nu-ți cer nimic în schimb. Somn ușor, dulceată. Ne vedem când te trezești.

Ochii ei clipiră somnoroși.

Zan zâmbi și o mângâie pe păr.

— N-am să mă întorc, nu te voi deranja, dacă la asta te gândești. Îmi plac femeile treze.

Se aplecă peste ea și o sărută pe buze. Jade închise din nou ochii, lăsându-se în voia acestei minunate senzații de confort și fericire. Zan se opri, iar Jade se întinse, dorind să simtă încă o dată sărutul lui.

— Nu, râse el. Asta-i tot ce primești, nu mă mai ruga. Poți

să te dezbraci singură?

Ea încuviință din cap.

— Bine, zise e cu îndoială. Te las.

Jade se trezi zâmbind. În jur domnea liniștea, iar lumina din încăpere îi dădu o senzație de fericire. Afară, soarele strălucea și razele lui alunecau pe tavanul încăperii. Se ridică în capul oaselor. Pereți albi, foarte multe cărți – camera lui Zan. Se uită împrejur. Era singură. Ușa era închisă.

Se lăsă înapoi pe perne, respirând adânc. Ce zi era? Părea să fie dimineață. Dormise mult. Se întinse și zâmbi, mulțumită. Se simțea excelent, ca și cum trupul ei își amintea încă un vis minunat. Dădu pătura la o parte și se ridică din pat.

Se privi în oglindă. A, dormise îmbrăcată. Își aminti întrebarea lui Zan, dacă se putea dezbrăca singură. Odată cu această amintire, în minte îi reveni și sărutul lui de plecare. Simți că roșește. Fred! Omul alături de care se hotărâse să trăiască toată viața, sperând într-o iubire așa cum trăiseră părinții ei. Clătină din cap, nervoasă. Era ridicol. Nu putea, nu trebuia să-l lase pe Zan s-o tulbure atât de mult.

Avea nevoie de o cafea.

Se îndreptă către baie. Întinse mâna spre clanță, dar chiar atunci, Zan apăru în prag. Era complet gol. Jade fu șocată. Era atât de frumos. Ca un zeu!

— Mama ta nu ți-a spus să nu te uiți la oameni așa? întrebă el.

— Scriu o carte, răspunse ea. De unde crezi că mă inspir? El râse cu hohote puternice.

— La naiba, până la urmă ai dormit îmbrăcată, Jade. Cred că ar trebui să-ți caut niște haine de la Mona, zise el, ieșind din baie.

Tânăra nu răspunse. Intră în încăpere, trântind ușa în

urma ei.

Capitolul 6

Lucrând cu pensula cea mai fină, Jade accentuă conturul unei bărci. Spălă pensula și făcu un pas înapoi ca să studieze pictura. Nu era rău. Nu era rău deloc. Se va vinde cu siguranță.

Privi către port. Perspectiva din balconul camerei de oaspeți a lui Zan nu era nici ea rea. De fapt, era chiar minunată. Singura problemă era că picta aceeași priveliște de două săptămâni deja, în timpul care-i rămânea liber după ce-l ajuta pe Zan. Era gata de o schimbare.

— Roșcato? se auzi glasul stăpânului casei, venind de jos, de la parter. Tânăra nu răspunse.

— Jade? Încercă el.

— Da, stăpâne. Te-a lovit inspirația?

— Nu. De fapt, azi mă simt foarte lipsit de talent. Cred că ne vom odihni.

Aprobând din cap, Jade îi ieși în întâmpinare. Părul bărbatului devenise mai blond. Două săptămâni de zăcut la soare, pe terasă, îi accentuaseră și bronzul.

— Pot să mă duc acasă, deci, de vreme ce astăzi nu scriem?

Apartamentul ei rămăsese în aceeași stare.

Zan clătină din cap, încetișor.

— Stai pe aproape, poate am totuși nevoie de tine.

Jade îl privi din nou, amintindu-și dintr-odată că astăzi își promisese să nu-i mai vorbească.

De dimineată, când plecase de acasă, se îmbrăcase dintr-un impuls necugetat în rochie, în loc să poarte pantalonii ei obișnuiți. Zan o tachinase fără milă. Scriseseră o vreme, apoi ea se retrăsese pe balcon ca să picteze.

Zan îi studie cu atenție fața. Ah, nu trebuia să-l lase să reînceapă glumele lui nesărate. Situația nu mai putea continua așa. Și dacă Mona se va întoarce? se întrebă ea,

pentru a mia oară. Zan avea nevoie de o prezență feminină în viața lui, și momentan ea era singura disponibilă.

Se gândi din nou la Fred. Aștepta un răspuns de la el. Logodnicul ei primise scrisoarea de la ea acum o săptămână. Nu-i dăduse prea multe amănunte despre motivul amânării călătoriei în Grecia. Îi menționase ceva despre o datorie pe care trebuia s-o achite și... cam atât. Nu-i spusese nimic despre Zan. Fred era un bărbat răbdător și înțelegător, dar Zan depășea puterea de înțelegere a multor oameni.

Un măr zbură deodată spre ea. Tânăra se aplecă, și fructul o luă la vale pe scări. Jade zâmbi fără să vrea.

— Vrei un măr? întrebă Zan, inocent.

Jade clătină din cap, în tăcere. Prinse mărul care zbură a doua oară spre ea și-l aruncă înapoi. Zan îl prinse fără probleme.

Zan mușcă din măr, privind spre Jade cu ochi leneși.

— Mă duc până vizavi să vorbesc cu Jerry. Mă întorc în câteva minute.

— Ei, nu te grăbi! replică ea cu ironie.

Jerry era un avocat pensionar, iar Zan îl vizita din când în când, ca să discute cu el legile și profilurile de criminali celebri. Când se întâlneau, stăteau de vorbă ore întregi.

Ochii lui Zan străluciră.

— Ei, dacă vrei să-ți ții bărbatul acasă, știi ce trebuie să faci.

Jade zâmbi și clipi des din gene.

— Ca să fiu sinceră, cred că Jerry are mai multe lucruri să-ți ofere.

— Tu ai spus-o, zise bărbatul, închizând ușa în urma lui.

Jade se întoarse pe balcon. Era o după-amiază fierbinte. Avea nevoie de ceva răcoritor. Tocmai își turna suc într-un pahar, când telefonul sună. Tresări, vărsând paharul. Nimeni nu telefonase niciodată aici.

— Alo? Fu un moment lung de tăcere.

— Alo? Cine e la telefon? se auzi vocea de la celălalt capăt al firului.

Tonul era amenințător.

Jade rămase fără glas. Oare cine era? Mona? Altcineva? Nu părea să sune de la distanță. Oricine ar fi fost, nu simți nevoia să explice prezența ei acolo. Să-l întrebe pe Zan, dacă voia să știe.

— Alo? Alo? repetă vocea.

— Da, vă pot ajuta? răspunse Jade, ignorând întrebarea.

— Da, replică femeia. Vreau să vorbesc cu Zan.

Zan, nu Alexander. Deci femeia era o prietenă de-a lui.

— Mă tem că nu e acasă momentan, dar...

— Când se întoarce? o întrerupse vocea.

— Nu știu. Să vă sune când se întoarce? întrebă ea, pe un ton neutru.

— Nu... Nu, îl sun eu mai târziu.

— Bine. Cine l-a căutat? întrebă Jade, tristă.

— Spuneți-i că l-a căutat o fostă prietenă.

Jade puse receptorul în furcă, gânditoare. O fostă prietenă. Deci acesta era rezultatul unei relații cu Zan. Câte femei îl iubiseră și-l pierduseră? Cât le duruse, când interesul lui pentru ele se stinsese? Zan iubea superficial, fără intensitate, și trecea mai departe fără regrete, păstrându-și independența. Nu, așa ceva nu era pentru ea.

Cât îl așteptă pe Zan să se întoarcă, desenă o schiță a podului din Newport. Nu era rea, deși era departe de stilul ei obișnuit. Termină, și se ridică. Soarele aproape apunea. La naiba cu Zan! Să mănânce și singur!

Își adună materialele, le aduse în casă și le așeză pe birou. Camera de oaspeți devenise atelierul ei, un loc numai al ei, unde se putea ascunde de glumele bărbatului. Își puse pălăria și coborî scările în grabă, nerăbdătoare să scape din această casă.

Dar când deschise ușa, dădu peste Zan. El o privi în treacăt și intră în casă, trântind semnificativ ușa în urma lui.

— Unde te duci?

— Acasă, îl înfruntă ea.

— Nu, hotărî bărbatul, trecând pe lângă ea și trăgându-i pălăria peste ochi.

— Zan, lasă glumele! Vreau să mă duc acasă.

Zan o privi cu reproș.

— Du-te acasă, atunci, și distruge toate iluziile romantice ale unui bătrân de treabă. Nici chiar tu nu poți fi atât de crudă, Jade!

— Ce naiba tot spui? Întrebă ea, uimită.

— Jerry crede că stăm în casă toată ziua pentru că suntem în luna de miere, zise el, măsurând-o supărat din cap până-n picioare.

— Zan! Țipă ea cu lacrimi în ochi. Țsta e un oraș mic, ticălosule! Eu voi sta încă aici, după ce pleci, nu-ți dai seama?

Capul bărbatului se ridică, iar ochii lui îi căutară privirea.

— Bine. Mă duc să-i spun. Îmi pare rău.

Dar mânia tinerei trecuse la fel de repede pe cât izbucnise.

— Te rog.

Zan se lipi cu spatele de frigider, privind-o cu nesaț.

— Jerry mi-a spus niște lucruri interesante, cred că aş putea să le valorific într-o carte. Să facem ceva de mâncare și apoi te rog să scrii povestea lui, la care voi adăuga câteva idei proprii. Nu ne va lua mai mult de o jumătate de oră, zise el întorcându-se către frigider.

— Bine, aprobă Jade. Te-a sunat cineva cât ai fost plecat.

— Da? zise Zan, vag interesat, în timp ce căuta în pachetele cu mâncare. Cine era?

— O fostă prietenă.

Bărbatul se opri și-și întoarse încet capul către ea.

— E un citat exact?

— Da.

Sprâncenele lui blonde se ridicară, apoi se întoarse spre frigider.

— Oh! Și cum a vorbit cu tine? Întrebă el, cu vocea lui obișnuită.

Jade căută un sinonim diplomat pentru „răutăcios”.

— Tăios, îndrăzni ea.

— Hmm, șopti el, scoțând ceva din frigider. Voce subțire, groasă?

— Medie, zâmbi Jade, malițioasă. Nu mi-am putut da seama dacă avea ochi albaștri.

Buzele lui se strânsură.

— Vezi-ți de scrisul tău, femeie, mai avem încă treabă!

Soarele apusese când terminară.

— N-ar trebui să ne apucăm de pregătit masa? Întrebă tânăra.

— Ba da. Te rog să-mi torni ceva de băut.

— Bine, zise Jade, bucuroasă.

Era un semn bun. Rareori Zan bea ceva dacă știa că avea să lucreze noaptea. Poate pleca mai devreme în seara asta.

Telefonul sună din nou când Jade intră în bucătărie. Ezită. Oare trebuia să răspundă?

— Ridică receptorul, Jade, ce naiba, strigă Zan, iritat de soneria care nu înceta.

Jade îl ascultă. Fosta prietenă nu va fi deloc bucuroasă că necunoscuta se afla încă în apartamentul lui Zan.

— Da? răspunse Jade.

— O, replică vocea surprinsă, tot tu. Dă-mi-l, te rog, pe Zan, adăugă femeia renunțând să mai fie politicoasă.

Jade îi duse bărbatului telefonul.

— Nu uita de băuturi, îi aminti el.

Apoi, luă receptorul și zise:

— Da?

Căutând sticla de gin, Jade deveni din ce în ce mai nervoasă. Zan n-avea niciun pic de decență? Nu voia să-i asculte convorbirea romantică.

— Da, șopti Zan la telefon, o veche prietenă, da, mi-a zis. Râse încetișor. Nu, mă tem că nu m-am gândit la tine astfel, Irena. Cât de veche ești, de fapt? Întrebă el inocent.

Cu mâna pe sticla de apă tonică, Jade îngheță la auzul acestei replici. Oare chiar spusese așa ceva? Se uită către el.

Ochii lui zâmbeau amuzați, dar chipul bărbatului era foarte grav.

Jade termină de pregătit băuturile, încercând să ignore șoaptele bărbatului.

— Mmm? Da, e secretara mea. Da, simțeam nevoia să intru la categoria grea. Nu toți autorii celebri au așa ceva?

Jade îl privi. Zan zâmbea. Ei, sau femeii de la telefon? Poate amândurora!

— Da, are o voce frumoasă, știu.

Jade își arată protestul printr-o strâmbătură comică.

Zan o privi gânditor.

— Pe la șaizeci, șaizeci și cinci, răspunse el femeii de la telefon. Da, pare mai tânără, nu-i așa? zise el, pe tonul lui obișnuit când mințea.

— Roșcată, continuă el. E o schimbare importantă față de preferințele mele obișnuite. Presupun că-l vopsește, ca să ascundă faptul că e grizonantă.

Dacă cealaltă femeie îl cunoștea cât de cât, nu putea să creadă nimic din ce îndruga el. Pe cine naiba tachina? Pe ea, sau pe fosta prietenă? Jade aruncă un cub de gheață în fiecare pahar și tăie două felii de lămâie cu un gest nervos. Îi oferi un pahar lui Zan, iar el îi făcu un semn cu ochiul în semn de mulțumire.

Luându-și paharul, tânăra îi dădu un brânci ușor, ca să

poată trece de el. Voia să plece de aici.

Dar Zan o ignoră, privind-o absent.

— Nu mai e nimic de zis. Ochi verzi, urechi mari și un temperament nesigur...

Era prea mult. Jade puse jos paharul și se pregăti să-i dea o nouă lovitură. Doar nu avea să stea aici și să-i asculte tâmpeniile! Într-adevăr, lovitura îl dezechilibra. Așa da! Își luă din nou paharul și încercă să treacă de el, ținându-și capul sus cu mândrie. Dar brațul bărbatului o prinse din urmă și o trase aproape de el.

— Mmm, aprobă el în telefon.

De data asta, chiar mersese prea departe. Cu ochii scânteind, Jade lăsă din nou băutura din mână și, prinzându-se de umerii lui, se împinse în spate cât putu de tare. Dar el strânse mai tare, și ochii lui cenușii arătau clar că se bucură de această luptă.

— Nu, îi spuse el Irenei, nu mă distrage de la muncă.

Jade se gândi la o ripostă exemplară. Oare se gâdila? Ca răspuns la atacurile ei, ochii lui Zan începură să râdă, dar bărbatul strânse și mai tare brațul în jurul ei. Jade nu se lăsă, și dădu un nou asalt. Cu ochii în lacrimi, Zan reuși să-și păstreze totuși o voce normală, dar înfipse mâna în părul ei lung și ondulat și trase ușor.

Plină de indignare, tânăra începu să se smucească și reuși să scape din strânsoare. Receptorul căzu de la urechea lui Zan. Bărbatul îl lăsă, o prinse din urmă și o sărută aprig pe buze.

— Alo? Zan? Alo? continua să se audă vocea Irenei.

Zan își aplecă fruntea și sărută tandru obrazul tinerei, apoi o eliberă și ridică receptorul.

— Alo? Alo?

Vocea devenise îngrijorată.

— Alo, replică tăios Zan. Ce s-a întâmplat, Irena, ai scăpat telefonul? Lui Jade îi luă o clipă să realizeze că era în

sfârșit liberă, apoi se dădu un pas înapoi, plecând de lângă el.

— Ei, poate că legătura e proastă, decise Zan. Da, suntem la capitolul opt acum.

Urmă o tăcere îndelungată.

— Nu, răspunse Zan cuvintelor femeii, nu cred că e o idee bună. Tu m-ai distrage, și nu-mi permit așa ceva. Mai bine mai aștepți câteva săptămâni până să mă vizitezi.

Jade se hotărî. Era momentul să plece. Va decide mai târziu dacă se va mai întoarce vreodată. Căută furioasă în jur după pantofi.

— Mm-hmm, șopti Zan. Nu, nu prea cred.

Pantofii ei erau chiar lângă Zan, normal!

— Irena, spuse Zan, grăbit. Trebuie să închid. Am ceva pe foc.

Jade reuși să pună mâna pe sandale, chiar în clipa în care piciorul lui Zan se așează deasupra lor.

— Da, gătesc, și ceva miroase suspect. Papa, iubire, termină Zan conversația.

O privi pe Jade și-i spuse încet:

— Stai o clipă.

— Dă-te jos de pe sandalele mele.

— Nu, Jade, nu pleca. Vreau să-ți spun că-mi pare rău.

— Da, sigur. Regreți din tot sufletul. Ticălosule!

Mai făcu o încercare să-și ia sandalele, dar în zadar.

— Bine, poți să le păstrezi ca amintire.

— Jade, așteaptă!

Tânăra nu se obosi să răspundă. Să îndrăznească numai s-o oprească!

Dar Zan ajunse primul la ușă. Ea îl fulgeră cu privirea, îl dădu la o parte cu toată forța, și ieși afară, în întuneric. La naiba! Respiră adânc și începu să meargă.

O umbră înaltă se alătură pașilor ei.

— Unde te duci? întrebă Zan cu blândețe.

Jade nici măcar nu întoarse capul.

— Tu poți să te duci dracului. Eu una mă duc acasă.

— Hmm, făcu el, continuând să meargă alături de ea.

Apoi, se lăsă tăcerea. Dacă n-ar fi fost respirația lui, Jade ar fi putut crede că merge singură în noapte. Jade se înfioră. Asfaltul rece pe care pășea în picioarele goale îi dădea o senzație pe jumătate senzuală, pe jumătate dureroasă.

La jumătatea urcușului care ducea spre casa ei, se opri. La fel făcu și Zan. Tânăra se întoarse și privi spre port, la luminile colorate. Zan se aplecă, și mâna lui îi înlănțui glezna.

— Lasă-mă în pace, Zan, articulă ea nervoasă.

— Dar îți rănești picioarele, comentă el neutru. Trebuie să-ți pui sandalele.

Îi ridică ușor piciorul și-i vârî pantoful. Fermitatea brațului o făcu să nu mai opună rezistență.

Era o senzație ciudată mâna lui caldă pe piciorul ei, mângâind-o în întuneric. Bărbatul se mișca încet, răvășindu-i simțurile. Cu o ușoară palmă pe picior, îi arătă că terminase cu dreptul, și întinse mâna după celălalt picior. Jade n-avea de ce să se țină, decât de Zan. Se prinse de umerii lui puternici ca să-și țină echilibrul. După ce prinse curelușa sandalei, Zan continuă să-i țină piciorul și o sărută în spatele genunchiului.

Jade îl împinse ușor, cu ochii în lacrimi. Picioarele îi tremurau. Zan se ridică și o privi. Deodată, tânăra își dori să-i poată vedea ochii. Ce ar fi citit în ei oare? Se întoarse și începu să meargă. Zan se mișcă odată cu ea, o umbră tăcută, întunecată. Un bărbat pe care nu-l cunoștea deloc, pe care nu-l cunoscuse niciodată.

— Zan? Nu intenționase să vorbească, dar cuvintele îi ieșiră fără voie de pe buze.

— Hmm? răspunse el, fără s-o privească.

— De ce m-ai obligat să ascult conversația ta?

I Se părea foarte important să știe. Avusese vreun motiv sau doar se jucase?

— Voiam... începu Zan. Nu știu, se hotărî el, nu știu, Jade.

Tânăra îi studie profilul. Nu avusese niciun motiv, așa cum își imaginase. Făcuse doar o glumă inocentă.

— ... dar știi, sper, că n-am vrut să te rănesc, continuă el, luând-o de mână. Știi asta, nu? insistă el, privind-o.

— Da, Zan, știu.

După o clipă, bărbatul îi dădu drumul la mână. Jade continuă să meargă, privind înainte. Era adevărat. Zan n-ar fi rănit-o niciodată intenționat, așa cum n-ar fi rănit-o pe Mona, pe Irena sau pe oricare altă femeie, destul de curajoasă și de nefericită pentru a-l iubi. Era un inocent fără inimă, ca un leu tânăr care se juca ucigând un iepure. Și ca orice leu, Zan nu cunoștea deloc durerea sau deprimarea. Dar iepurele avea să învețe repede ce presupune acest joc.

Se aflau deja aproape de casă.

— Am ajuns, acum se putea lua rămas-bun, zise tânăra.

— Nu pleca. Haide în oraș, să mâncăm ceva. Fructe de mare! decise el, fericit.

— Nu, Zan.

Bărbatul se încruntă și o privi în tăcere, încercând să-i schimbe părerea.

— Știi, mă simt singur. Nu putem să fim singuri împreună?

Mă voi purta frumos!

— După criteriile tale sau ale mele? întrebă ea, precaută.

— Ale tale, dulceată, dacă-mi pot da seama care sunt. Dacă întrec măsura, mă atenționezi, da?

Jade îl studie cu scepticism.

— Promiți?

— Da, zise el, întinzându-i mâna ca să pecetluiască înțelegerea.

Era un tip imposibil și... irezistibil. Îi dădu mâna.

Solemn, Zan i-o strânse, și se întoarse către oraș, ținându-i încă mâna într-a lui.

— Deci, unde găsim homari? întrebă el peste umăr, trăgând-o încet după el.

Jade își mușcă buza. Iată, deci, că nu renunțase.

— Zan...

N-avea de gând să intre în oraș ținându-se de mână cu această brută.

— Da, dragă? răspunse el, continuând să meargă.

— Ai întrecut deja măsura.

— Cum? A, vrei să spui... asta, replică el, ridicându-i mâna. Trebuie s-o las?

— Așa e obiceiul.

— Cred că mă gândeam la altceva, dragă, îmi pare rău, se apăra el, eliberându-i mâna.

Când ajunseră pe faleză, Zan îi luă din nou mâna și o trase spre el. Jade îl lăasă, nici ea neștiind exact de ce. Turiștii se plimbau liniștiți. Era o atmosferă de pace, de vacanță.

— Doamne, dacă așa e joia, cum e orașul la sfârșit de săptămână?

— E sâmbătă, călugărule! râse ea.

— Sâmbătă? zise el, cu sprâncenele ridicate, privind către fetele îmbrăcate în bikini. Bine, e sâmbătă, dacă zici tu. Unde mâncăm?

— Fără rezervare? se încruntă Jade, cu fruntea lipită de umărul lui. La un fast-food.

Zan clătină din cap ca un copil supărat.

— Nu, vreau ceva mai drăguț. Du-mă la un restaurant bun, am auzit că sunt foarte multe.

— Bine, aprobă ea cu îndoială. Am putea încerca. Preferatul meu se află lângă mare. O luăm la stânga, după galeria de artă.

— Bun, zise Zan, croindu-și drum prin mulțimea care se plimba liniștită.

Trecură pe lângă magazinele și barurile încă luminate și ajunseră la restaurantul din apropierea mării.

— O, așa da, spuse Zan. Deci, asta e.

Tânăra aprobă din cap.

— Dar pare destul de plin, constată Jade, oprindu-se în fața intrării.

— Ei, vom vedea ce putem face, zâmbi Zan. Mă aștepți aici?

— Da.

Îl privi mergând printre mese, apoi se întoarse spre vitrinele magazinelor din spatele ei.

După câteva minute, Zan se întoarse cu două pahare de băutură în mână. Părea foarte încântat. O atinse pe umăr, spunându-i:

— Haide să ne uităm la bărci, sugeră el, zâmbind.

— Și cina? întrebă ea, înfometată.

— Mai avem de așteptat o oră.

Merseră în tăcere, apoi se opriră să privească vasele care intrau și plecau din port.

Zan termină băutura și așeză cu grijă paharul jos, întorcându-se să-și privească partenera. Ea îl ignoră.

— Știi, Jade, mă gândeam... că pentru cineva cu părul... acaju, ești surprinzător de puțin violentă.

— Cum așa?

— Păi, ca răspuns la mica noastră... dezbatere din seara asta, majoritatea femeilor m-ar fi pocnit, răspunse Zan, gânditor. Și, deși pari destul de fragilă, sunt sigur că ai destulă putere. Atunci, de ce atâtea scrupule? E împotriva principiilor tale?

Jade se încruntă și privi în pământ.

— Nu, nu e. Dar prima dată când am încercat, am dat peste un bărbat foarte... voluntar.

Deodată, i se făcu frig. Își strânse mâinile în jurul corpului, încercând să se încălzească.

— Și? insistă Zan.

— Și nimic, se rățoi ea, dorindu-și în acea clipă să nu fi deschis subiectul.

— Ce s-a întâmplat? repetă el.

— Și aproape că m-a lovit la rându lui.

Mâna lui Zan o prinse de braț și o întoarse către el.

— Zan! protestă ea.

— Cine? lubitul tău?

Deodată, Jade deveni la fel de nervoasă ca și el. De ce naiba nu-și vedea de treaba lui? îi lovi brațul, dar el rezistă.

— Nu, nu Fred. Îmi dai drumul, te rog?

— Cine? Și când? întrebă el sacadat, ignorându-i rugămintea.

Jade respiră adânc.

— Uite ce e, îmi pare rău că am adus vorba de asta, zise ea, smucindu-se.

El o trase mai aproape.

— Spune-mi...

— Zan, îl întrerupse ea, corectează-mă dacă greșesc. Nu ți-ai cerut deja scuze o dată în seara asta pentru că nu te-ai purtat frumos?

Zan îi dădu drumul.

— Nu vreau să ne certăm și nu vreau să mai vorbesc despre asta. Las-o baltă!

— Bine, bine, bine, se resemnă bărbatul.

Jade căzu pe gânduri. Cum naiba se ajunsese la discuția asta? Nu se mai gândise la Jack din acea seară, dar Zan o provocase să-și amintească, și descoperirea cu mirare că gestul de atunci al bărbatului n-o mai durea. Era doar uimită că se putuse îndrăgosti de un asemenea om. Când se eliberase el?

Brațul lui Zan o cuprinse pe după umeri.

— Ți-e frig, nu-i așa, drăguțo? Haide să plecăm din vântul ăsta. De ce zâmbești?

Jade nu răspunse. Îi zâmbea lui, dar asta nu i-o va spune niciodată.

Mai aveau jumătate de oră de plimbare și, la cererea tinerei, intrară într-o librărie. Jade se duse direct la secțiunea de romane polițiste. Haggerty, Hailey... căută ea... Halloran. Clipi. Erau mai multe romane decât s-ar fi așteptat. În ultima săptămână începuse să se gândească la scris ca la o activitate îndelungată și laborioasă. Dar, judecând după mulțimea titlurilor de aici, Zan nu scria mereu atât de încet. Scoase o carte din raft, se uită la copertă și dădu paginile să citească primul capitol. Zan era Wyk Halloran, fără îndoială. Nu fusese o glumă. Stilul lui era inconfundabil. Alese o carte și-l rugă pe Zan să-i împrumute banii s-o cumpere.

— De ce nu? zise el, după o scurtă ezitare. Restul despre mine îl știi. Haide, Jade, trebuie să ne grăbim. Am muncit din greu pentru rezervarea asta.

În restaurant, chelnerița blondă îl întâmpină pe Zan ca pe un vechi și drag prieten. „Munca” lui nu fusese în zadar. Obținuse o masă de două persoane chiar lângă fereastră, cel mai solicitat loc. Zan îi ținu scaunul, cu o atență și neîndemânatică politețe, apoi îi oferă meniul. Rămasă fără glas, Jade privi lumânarea așezată pe masă între ei. Zan studia meniul. Pe chipul lui ca de granit nu se putea citi nimic.

— Frumos loc, comentă bărbatul. Am auzit că servesc chiar și mâncare, glumi el.

Jade nu răspunse. Deși știa deja ce va mânca, se cufundă în lectura meniului, ascunzându-se de privirea lui.

Oare cât timp trecuse de la ultima relație a lui Zan? se întrebă ea. De cât timp dispăruse Mona din viața lui? Dar, dacă se gândea mai bine, nu era necesar ca ultima femeie

a lui să fi fost Mona. În mod cert, Zan putea cuceri rapid pe oricine. Poate de aceea relația cu ea era frustrantă. Oare Zan mai găsisese vreo femeie care să-i reziste? Îi plăceau provocările, se vedea clar, dar ea nu voia să fie doar o cucerire, un obiect pe care el să-l stăpânească.

— Jade, ce vrei? Ai ales?

— Te simți în bani, Zan?

— Oarecum. Sărbătorim, așa că poți să alegi orice.

— Ce sărbătorim?

El clătină din cap încet, privind-o.

— Nu știu încă.

Zâmbind, Jade începu să privească portul prin fereastră. Era lună plină.

În timp ce Zan comandă, Jade scoase cartea cumpărată din geantă. Se opri asupra dedicației. „Pentru A.I. Și pentru Mona”, citi ea. Închise cartea la loc și se uită către Zan.

— Cine e A.I?

— E polițistul lângă care am trăit aproape zi și noapte ca să scriu cartea.

— Și s-a vândut bine?

— Destul cât să plătesc taxele ca să mă înscriu la universitate. Columbia, adăugă el.

— N-ai intrat la facultate? Întrebă ea, neîncrezătoare.

— Am renunțat în primul an. Mona se afla și ea acolo, își făcea un masterat în economie. Ea m-a convins să mă las de școală și să mă apuc de scris. Avea dreptate, mereu are.

Zâmbetul cald care-i înflori pe buze nu era pentru ea, ci în amintirea Monei.

— De asta, cartea îi e dedicată și ei.

— E prima ta carte, concluzionează Jade, absentă.

Se gândea la femeia care o inspirase.

Din nou Mona... O știa de mult... Lucrurile începeau să se clarifice. Mai avusese și alte relații, alte momente fericite, dar până la urmă se întorcea mereu la Mona.

Când sosi mâncarea, Zan deveni vorbăreț. Îi povesti despre anul pe care-l petrecuse la New York, stând mereu în preajma polițiștilor. Cartea fusese editată în condiții grafice excelente.

Vorbiră mult, glumiră și râseră până când cuplul de la masa vecină își arătă indignarea.

Când se aduse cafeaua, Zan își schimbă dispoziția. Privea tăcut ceașca din fața lui. Lui Jade îi plăcea această tăcere confortabilă. Se obișnuise să-l vadă gândind. Probabil că scria în capul lui și spera că avea să rețină până mâine, pentru că nu voia să mai scrie nimic în seara asta.

Jade luă o înghițitură din cafea și începu să se gândească la rândul ei. Luptase din greu cu sentimentele ei vreme de săptămâni. Oare cum era Zan ca iubit? Inima începu să-i bată cu putere. De fapt, știa răspunsul la această întrebare. Era la fel, dar ceva mai intens. Cu ea, fusese și tandru, și ticălos, și prietenos, și tiran, puternic și imprevizibil. Trupul ei se simțise foarte bine în brațele lui, în timp ce inima o duruse. Tot așa putea fi și pe viitor... și la un moment dat avea să plece din viața ei.

— Cred că e ilegal să mă privești așa într-un loc public, Jade, vorbi el. La ce te gândești?

Iluzia ei se spulberă. Ochii li se întâlniră. Zan se afla aici și o privea cu ochi scrutători. Jade nu rezistă mult, și începu să privească aiurea prin restaurant, simțindu-și obrazii în flăcări.

— Mă gândeam... la ultima oară când am mâncat aici, minți ea.

Dar Zan nu se mulțumi cu atât.

— Și când a fost asta? Întrebă el, sceptic.

Când... începu ea să se gândească, stânjenită. Cum de uitase așa ceva?

— În ziua în care eu și Fred ne-am logodit.

— Oh, răspunse el, plat.

Jade își privi mâinile. Se simțea nefericită. Fragila legătură care-i unise în această seară se ruptese, distrusă de cuvintele ei.

Simțea nevoia să plece.

— Mă scuzi o secundă, Zan?

El aprobă în tăcere.

„Ce proastă sunt!” își spuse ea, privindu-se în oglinda de la toaletă. „Nu învăț nimic, niciodată?” se întrebă, furioasă. Dar știa că ultima ei experiență n-o pregătise pentru personalitatea uimitoare a lui Zan. Avusese nevoie de un an ca să poată trece peste eșecul cu Jack. Cât îi va lua să se refacă după Zan, dacă se va îndrăgosti de acest bărbat? Zan lua tot ce-și dorea fără să se scuze.

Dacă... Ochii ei o priveau din oglindă cu mirare. Păreau aproape negri; pupilele erau dilatate. Nu pot fi atât de proastă, se gândi ea. Trecuse printr-o încercare grea, dar acum găsisese un bărbat minunat, hotărât să rămână alături de ea. Nu-l va da la o parte pentru un tip ca Zan, care nu voia decât să se distreze. Alegerea nu era grea. O viață de tandrețe și siguranță sau o vară de distracții. Respiră adânc. Nu era atât de proastă... mama ei fusese, dar nu ea.

Când ieși din toaletă, văzu că blonda care-i servise se afla la masa lor. Cu mâna în șold, cu zâmbetul pe buze și cu un aer cuceritor, femeia conversa cu Zan. Bărbatul ridică fruntea și-i zâmbi la rândul lui cu o expresie obraznică și leneșă pe care nu i-o mai văzuse niciodată.

Jade se opri în ușă, simțindu-se ca o proastă. Își aminti că mai devreme se îngrijorase cu privire la viața sentimentală a bietului Zan. Se înfurie. Doamne, cât de idioată fusese! Zan se descurca de minune. Poate a fi trebuit să se întoarcă la toaletă sau... să se ducă acasă și să-l lase în pace. Nu trebuia să-i strice posibilitatea de a lega o relație în seara asta.

Privirea lui Zan rătăci prin încăpere, iar când o descoperi

stând în ușa, zâmbetul îi păli. Sprâncenele lui se ridicară, transmițându-i un mesaj misterios, pe care nu știu să-l interpreteze. Cu ochii încă la ea, îi răspunse absent femeii. Aceasta râse și privi către Jade, cu o expresie satisfăcută pe chip, apoi plecă. Zan o așteptă tăcut să se întoarcă la masă.

— Ți-am comandat un lichior, îi spuse el când Jade se așează.

— Mulțumesc, dar nu vreau.

— Ei, bea-l totuși, dacă l-am comandat.

— Da, stăpâne, murmură ea cu insolență, sorbind din pahar.

Îl privi în tăcere și apoi întrebă:

— Ți-ai făcut rost de o nouă prietenă?

Zan nici măcar nu pretinse că nu pricepe cuvintele ei. Gura lui deveni fermă.

— Nu-mi fac rost de prietene când scriu, Jade, răspunse el.

— Oh? îl provocă ea.

— Nici nu mă cert cu oamenii pe care-i plac. Nici nu pierd timpul ieșind la cină în oraș, așa cum fac acum, adăugă el.

— Oh? repetă Jade, simțindu-se stânjenită. Totuși, cum mirarea ei părea să-l enerveze, insistă cu bună știință.

— Da, roșcato, oh, o imită el, furios. E prima oară când fac așa ceva, dar nu te mai gândești la asta. E doar una dintre regulile mele stricte, pe care le tot încalc de când ai intrat în viața mea.

Întinse mâna peste masă, îi luă din mâna paharul, căută cu grijă locul pe unde băuse ea și-l goli, comentând:

— Asta pentru că oricum nu-l voiai.

Frecând încet buza paharului de gura lui, îi studie chipul îmbujorat.

— Și dacă n-ai observat până acum, te anunț că romanul nu merge nici el prea bine, adăugă el ironic.

— Spui că te încurc?

— Ce fată deșteaptă! aplaudă el, lăsând jos paharul.

Ea respiră adânc. Va găsi o cale să-l rănească și ea.

— Ei, atunci haide să rezolvăm problema, nu? Am vândut opt tablouri luna asta, plus mașina. Sunt bogată. Îți cumpăr un reportofon, iar mie un bilet spre Grecia.

Capul lui Zan se ridică încet.

— Mai amintește o singură dată Grecia, și-ți rup gâtul, zise el, pe un ton politic. Ai făcut o promisiune, îți mai amintești?

— Promisiunile... nu trebuie neapărat respectate, zise ea, începând să se ridice de pe scaun, mândră de replica ei de final.

El lovi cu palma în masă.

— Stai jos...

Jade se așeză, simțind privirile mirate ale celorlalți clienți. Închise ochii peste lacrimile care o invadară. Cum se ajunsese aici? Cum trecuseră de la glume la plâns?

Amândoi rămaseră în aceeași poziție. Jade avu o ciudată senzație de déjà vu.

— Bun, ce vrei să demonstrezi? șopti el lângă obrazul tinerei.

— Ar trebui să te razi, replică ea, încercând să ignore fericirea care o cuprinsese la atingerea lui.

— Nu asta ar trebui. Să-ți spun ce-mi doresc, Jade? îți spun îndată. Dar vino mai aproape. E secret, nu vreau să audă toată lumea.

— Zan...

— Întreabă-mă ce vreau, insistă el.

— Zan!

— Nicio problemă, draga mea, am tot timpul la dispoziție. Dacă vrei, stăm aici toată noaptea.

— Ce vrei?

— Pe tine, zise el, luându-i mâna și sărutându-i-o. Și... îmi pare rău! Câte scuze mi-am cerut în seara asta?

— Le-am pierdut șirul, răspunse ea cu amărăciune, întorcându-se spre fereastră.

Părăsiră restaurantul și merseă în tăcere unul lângă altul. Ajunseră destul de repede în fața casei ei și Zan începu să urce scările spre etaj. Atunci, Jade își dădu seama că bărbatul credea că locuiește încă la etaj.

Se întoarse spre el și-i zâmbi.

— Mulțumesc, Zan, pentru cină, zise ea brusc, sperând că o va lăsa și va pleca.

— Cu plăcere, răspunse el, continuând să urce.

Dacă mai rămânea aici, în fața lui, Zan va crede că așteaptă să fie sărutată.

— Noapte bună, îi spuse ea ferm.

— Nu, vreau să verific rezistența scărilor, glumi el.

Jade rămăsese fără soluții. Dar ochii îi căzură pe cutia de scrisori. Iată salvarea. Scoase plicul dinăuntru și începu să coboare scările, să aibă mai multă lumină. Dragul de Fred! Mereu intervenea când avea nevoie de el!

— Ce naiba faci, Jade? întrebă Zan, privind înapoi.

— În sfârșit, scrisoarea de la Fred! exclamă ea. Poșta ajunge foarte greu din Grecia, adăugă ea, începând să desfacă plicul.

— Drăguț! Haide sus!

— E suficientă lumină afară, de la lună. E mai romantic aici.

Îl privi rugătoare:

— Du-te acasă, Zan! Ești obosit. Mă duc înăuntru într-o clipă.

Mormăind ceva indescifrabil, Zan se așeză lângă ea.

— Bine, fie cum vrei tu! Hai, citește.

Jade clătină din cap:

— Zan, e ceva personal. Du-te acasă!

— Vrei să-ți povestesc ce se poate întâmpla tinerelor singure care stau afară în stradă la unu noaptea, cu ochii în

scrisori și cu mintea la Grecia? țipă el. Citești despre ele în fiecare zi în ziare, și nu la rubrica de anecdote. Urcă și mă duc acasă bucuros.

Jade răsuflă, indignată. Ochii lui străluceau în noapte, respirația lui îi încălzea fața. Erau atât de aproape! Iar ei îi era ușor să întindă mâna și să-i atingă obrazul, să transforme mânia lui în... altceva.

— Zan replică ea blând, aici nu-i New York, eu nu mai sunt mică și mă duc la culcare când vreau. E clar?

— Destul de clar! zise el trist, coborând scările și ieșind în stradă.

— Zan! strigă ea în urma lui. Zan, te rog!

Nu-l putea lăsa să plece astfel.

El se întoarse. O umbră înaltă, indistinctă în lumina lunii, așteptând.

— Eu... te rog...

Nu știa ce să spună, iar ce voia să spună nu putea.

— La ce oră să vin mâine?

— Nu veni mâine!

— Dar... când...

— Te sun eu! Am nevoie de câteva zile să mă gândesc, zise el, întorcându-i spatele. Nervoasă, Jade țipă:

— S-ar putea să nu mă găsești, zilele astea.

— Ar fi mai bine să faci în așa fel încât să te găsesc, răspunse el.

Jade rămase vreme îndelungată afară, cu scrisoarea în mâini. Clipind din ochi, intră în sfârșit în casă.

Capitolul 7

Rostogolindu-se pe salteaua care-i servea drept pat de câteva săptămâni, Jade întinse mâna și ridică receptorul, apoi se trânti la loc pe pernă, cu el la ureche.

— Roșcato? auzi vocea lui Zan, care-i aduse un zâmbet larg pe chip. Ochii ei se deschiseră, privind veseli tavanul. Vopsise întreaga cameră ieri și arăta foarte frumos.

— E cineva acolo?

— Nimeni, cu numele ăsta.

— Hmm.

Jade și-l imaginează stând cu spatele lipit de dulapul din bucătărie.

— Ai văzut cumva prin preajmă o fată cu ochi verzi și părul acaju, care scrie la calculator și sparge ouă?

— Pot să verific, domnule. Aveți vreun mesaj pentru ea?

— Da, îi poți spune că după trei zile în care am mâncat numai cereale cu lapte, mă simt absolut sfârșit? Și că o vreau înapoi, cu omletele ei cu tot, în termenii pe care-i propune?

— Cu orice condiție? se întinse Jade, leneșă.

— Umm... Ei, pot reformula. Spune-i că dacă nu-și aduce drăgălașa ființă încoace de urgență, va avea de suferit. Spune-i doar atât. Ai priceput, drăguță?

— Da, domnule. Altceva?

— Da, zise el în șoaptă, mai spune-i... Nimic, lasă, se răzgândi el. Nu întârzia.

Jade puse receptorul în furcă și privi gânditoare telefonul. După o clipă, zâmbi din nou. Clătină din cap și se ridică, intrând fericită în baie. Deci, o iertase până la urmă. Sau hotărâse că avea nevoie de ea.

Absentă, puse peria de păr pe masă, își strânse părul și se spală în chiuveta din bucătărie. Cea din baie era înfundată.

Zan trebuia să știe s-o desfunde... Păcat că nu-i putea cere sfatul. Ridică din umeri și zâmbi plantelor din casă. Va fi nevoită s-o repare singură. Astăzi se simțea de parcă ar fi fost în stare să repare orice.

Pieptănându-și părul, dădu cu ochii de fotografia lui Fred. Zâmbi. Nu era drept. De ce-i era dor de Zan atât de repede, dar nu se mai gândise la Fred de o lună de zile? Fred... Ce-i mai putea cere până la urmă? Răbdare? Fusesse destul de răbdător. Dar și exasperat, și rănit. Unde era atunci când o sunase?... De două ori se întâmplase!... Ce se petrecea acolo?... Ce era cu datoria asta misterioasă a ei?... Îl mai iubea?... Clătină din cap.

„Nu-i drept, Fred, se gândi ea...” Știa că e vina ei. Într-un fel. Nu-l putea învinovăți pe Zan. Bărbatul nu dorise să fie accidentat. Era vina ei.

O, va întârzia! Își luă în grabă o bluză albastră pe care Zan n-o cunoștea și se îmbracă rapid. Ieși zâmbind pe ușă și se uită în jur. Cerul era albastru, dimineața era frumoasă, păsărelele cântau. Ah, ce zi minunată!

Bătu în ușa lui Zan, emoționată. Dar nimeni nu veni să deschidă. Unde naiba era? Încercă din nou. Nimic. Ridică din umeri și scoase din poșetă propria ei cheie, pe care n-o folosisese niciodată până atunci.

— Zan! îl strigă ea, pășind înăuntru.

Niciun răspuns. Intră în living, amintindu-și de prima oară când venise la el acasă. Îi fusese frică. Acum, era de parcă s-ar fi întors acasă.

— Zan!

Nimeni nu-i ieși în întâmpinare. Deschise ușile glisante ale balconului. Nu departe, în port, zări o mică ambarcațiune. Jade zâmbi. Pe punte zări capul blond al lui Zan.

Bărbatul stătea întins pe un șezlong.

Jade coborî în grabă, și ajunse repede lângă barcă.

Deodată, Zan se ridică, întinzând mâna după cana de cafea. Privirea lui se întoarse către Jade, și scăpă din mână lichidul fierbinte.

— Ah, la naiba! exclamă el. În curând, o să mă omori, Jade. Accident de mașină, infarct, opărire. Într-un fel sau altul, îmi vii tu de hac.

Râzând, Jade zise:

— Îmi pare rău, Zan. Ești bine?

— Da, mormăi el. Ai venit repede, adăugă el absent. Nu te așteptam decât peste o jumătate de oră.

— Din câte mi-ai spus, mi-am dat seama că ai prefera să mă grăbesc.

Privi în jur.

— Ăsta e un adevărat iaht. Pot să urc? continuă ea.

— Se pare că deja te-ai urcat. Ar trebui să înveți eticheta. În primul rând, nu-i voie cu pantofi de afară. Descalță-te!

Zâmbind, Jade ascultă. Nimic nu se schimbaseră între ei, și Jade era pregătită pentru o nouă zi de fericire.

— De unde-l ai? întrebă ea.

Zan îi privi picioarele lungi și clipi.

— Îl am de o lună. Acum, stai jos și spune-mi ce știi despre navigație!

— Coca, prora, punte, ancoră, zise Jade, ridicând din umeri

Zan se strâmbă.

— Ah, mi-era teamă că asta vei spune. Bun, să începem cu vocabularul.

— După cafea, se rugă Jade, zărind ibricul pe măsuță.

— Te deranjează să bei din cana mea? întrebă Zan, aplecându-se să-și recupereze ceașca. E singura pe care o am aici.

Ea zâmbi și așteptă ca Zan să-i toarne cafeaua.

— Care e numele bărcii?

— Inspirație.

Tânăra privi în jur, în timp ce Zan aștepta cu mâna întinsă să-și ia cana.

— Mincinosule, izbucni ea, râzând.

Luă cana și-și concentră privirea asupra ei.

Poate că lucrurile se schimbaseră totuși. Nu se mai putea uita în ochii jucăuși ai lui Zan. Era ca și cum privirile lor ar fi vorbit un alt limbaj, mai profund decât cel al cuvintelor.

— Mmm, zise Zan, gânditor. Nu are nume. E doar o barcă împrumutată. Nu e iubirea nimănui.

— Atunci, va trebui să-i dăm noi un nume. Dar nu te va deranja din scris? întrebă ea, sorbind din cafea.

— Nu, replică Zan, gânditor. Dimpotrivă. Cred că este exact lucrul de care aveam nevoie. Ne putem muta aici biroul. Mă gândeam să te las pe tine să te ocupi de navigație, în timp ce eu mă gândesc la roman.

— Dar, Zan, eu nu știu nimic despre asta.

— Oricine știe să conducă un Porsche, poate naviga. E vorba de practică. Și pentru asta avem timp, zâmbi el.

În următoarele două săptămâni, Jade fu într-adevăr învățată să navigheze. Când nu scriau. Era ușor, așa cum Zan spusese. După câteva zile, Jade era cea care ținea cârma, în timp ce Zan stătea confortabil în șezlong, cu ochi visători. Era minunat. Tinerei îi plăcea să navigheze dimineața, când vântul era ușor.

Romanul progresa însă la fel de încet ca lecțiile de navigație. Începuseră să lucreze la secvențele din trecut, care se legau în mod misterios de întâmplările prezente ale narațiunii. Zan părea să știe exact ce vrea. Plănuise această parte a cărții în urmă cu multe luni.

— Dar ce legătură are Cupa Americii din 1934 cu criminalul din 1980? întrebă Jade, ridicând ochii din foaie.

Plecaseră cu barca și luau prânzul la iarbă verde, iar Jade nota acum în carnețelul ei gândurile bărbatului.

— Haide, spune! insistă ea.

— Liniște, mă gândesc, șopti el.

Jade așteptă în tăcere.

Zan zise deodată:

— Ah, nu-i bine.

Se întinse și se ridică fără grabă, îndreptându-se către proviziile pe care le aduseseră cu ei. Se întoarse, întinzându-i o bere lui Jade.

— Bere după-amiaza? întrebă ea, ridicând o sprânceană.

— Am muncit din greu astăzi. Vom face o pauză și ne vom întoarce la roman diseară, zise el, sorbind din bere cu ochii închiși.

Jade bău la rândul ei, studiindu-i chipul. Acum, singurele dorințe ale lui Zan erau ajutorul la scris și în bucătărie, dar din când în când în ochii lui cenușii zărea o privire care tânjea după dragoste. Nimic surprinzător. Era un bărbat căruia-i plăceau femeile, nu era nicio îndoială.

Simțindu-se deodată tristă, Jade bău ce mai rămăsese din bere și privi în jur. Clipi. Orașul dispăruse. Deasupra, cerul strălucea.

— Zan!

— Da, dulceață! zise el, ridicându-se la nota alarmată din vocea ei. Hmm, adăugă el.

Privi în jur și se întoarse spre ea, zâmbind:

— Nicio problemă, dulceață. Nu mă rățăcesc, îmi găsesc întotdeauna drumul spre casă.

— Ești sigur? îl privi Jade, uimită și destul de nervoasă.

Nu se mai vedea nimic în jur, nici măcar orizontul. Marea și cerul se topeau într-un infinit albastru.

— Mm-hmm.

În vocea lui nu se ghicea niciun fel de îngrijorare.

— Putem să urmărim linia țărmului. Să așteptăm jumătate de oră și vedem rezultatele.

— Bine, aprobă Jade.

Dacă Zan spunea că o va duce înapoi, atunci așa era. Și

totuși, era înspăimântată. Se așeză cu genunchii ridicați la piept și-și puse mâinile la ochi să nu mai vadă perfectă întindere albastră din jur, punctată ici și colo de urme alburii. Oare ceața era cea care o înspăimânta, sau faptul că se afla singură cu Zan? Se întinse. Undeva departe, o barcă se auzi.

Zan se așeză la rândul lui. Părea atât de singur, de trist. Simțea nevoia să-l ajute. Dar să fie singur era o chestiune autoimpusă. Altfel, nu putea scrie. Iar dacă el era cel care făcea regulile, tot el le putea încălca, dacă deveneau prea înrobitoare, prea dureroase. Un singur telefon le putea aduce înapoi pe Irena, pe Mona sau pe altcineva din zecile de femei al căror număr îl avea în cartea de telefon. Era alegerea lui să fie singur. Și nu era deloc treaba ei.

— Cum e, Jade, să fii îndrăgostit?

Vocea lui sunase încet, ușor amuzată.

Tânăra își ridică brațul, iar capul lui se aplecă pe umărul ei.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce te-am întrebat. Cum e?

Oare vorbea serios? Nu, era doar una din glumele lui! Chiar dacă-i fusese sau nu credincios, n-o iubise oare pe Mona?

— Cred că așa ceva e un teribil handicap pentru un scriitor, răspunse ea cu blândețe, să nu cunoască dragostea... în ultimele pagini scrise despre eroina ta blondă, cred că te-ai descurcat foarte bine... El se întoarse spre ea.

— Vrei să spui roșcata? Crezi că n-am observat că i-ai schimbat culoarea părului? Te-am lăsat în pace, dar nu uita că autorul are ultimul cuvânt... Oricum, asta nu-i dragoste, ci sex, Jade. Spune-mi cum e dragostea. Te clatini pe picioare? Ți vâjâie capul? Ești atât de absorbit încât treci pe roșu?

Jade ignoră ultima lui remarcă și încercă să se gândească la Fred. Nu-i mai ținea minte chipul.

— Ei... îți dorești să fii cu el... ești fericită când e fericit...
Deodată, se întrerupse.

— Să fim serioși, Zan! Trebuie să știi cum e! Ai mai fost îndrăgostit, chiar dacă n-a durat...

— Păi, tocmai pentru că n-a durat... înseamnă că n-a fost dragoste, zise el, cu o logică de copil. Deci, nu știu nimic despre asta.

„Dacă n-a durat, n-a fost dragoste”. Vorbele lui îi răsunară în minte. Cerul violet o apăsa. Peisajul era dezolant. Dacă n-a durat - aceste cuvinte erau încărcate de singurătate. Nu era numai cazul lui Zan, care nu știa ce era dragostea, ci și al ei, care simțea că iubirea ei pentru Fred se topea, asemenea ceții împrăștiate de vânt.

— Ți-e frig, nu-i așa, roșcato?

Mâna lui puternică se strecură în spatele ei și bărbatul o trase mai aproape, sprijinind-o de umărul lui.

Jade se întinse pe spate rigidă, prea înfrigurată și prea însingurată ca să se poată relaxa. La atingerea ei, Zan respiră adânc, dar asta fu totul. Nu-i mai pretinse nimic. Doar o strânse în brațele lui calde. Jade închise ochii.

— Povestește-mi despre celălalt, îi șopti Zan la ureche. Cel dinaintea lui Fred.

Jade încercă să se ridice, indignată, dar mâinile lui se strânseră mai tare în jurul ei.

Ea clătină din cap.

— Nu-i nimic de spus.

Bărbatul îi șopti:

— Mincinoaso!

Apoi, după câteva clipe, reluă:

— Ai mai spus cuiva despre el? Fie și lui Fred?

Jade tăcu. În primele luni împreună, Fred aflase că suferea și făcuse tot posibilul s-o consoleze, dar ea nu-i

spusese nimic clar despre durerea ei.

— Nu, murmură ea, lipindu-se iar de trupul lui cald.

— Atunci, înseamnă că sunt destule de spus. Să auzim.

— Nu, repetă ea.

— Poți să ajungi la coșul cu mâncare, draga mea? Întrebă el, arătând către dreapta ei.

— Nu, răspunse ea, încercând să se ridice, dar fiind împiedicată de mâna lui. De ce?

— Nu contează, răspunse el. Mă întrebam dacă am luat detectorul de minciuni, adăugă el, tachinând-o. Spune-mi!

— Am fost atât de proastă, Zan, începu ea.

— Să fii prost este un drept dat de Dumnezeu până când împlinești douăzeci și cinci de ani. Sau poate e o povară. Câți ani aveai? Întrebă el, cu o voce caldă, care i se strecură în inimă.

— Nu eram foarte mică, răspunse ea tăios. S-a întâmplat abia acum un an.

— Douăzeci și trei, deci. Nu erai nici foarte bătrână, comentă el, zâmbind. El cine era?

— Un profesor care venise doar pentru un trimestru la școala unde predam eu. Era irlandez.

Se gândi la el. Avea o voce plăcută și un chip fermecător.

— Și era căsătorit, normal, dar a pretins că e singur, completă Zan.

— De unde știi? exclamă ea.

Se uită spre el. Bărbatul râdea.

— Să te ia naiba, Zan! replică ea, sucindu-i brațul.

— Hei, hei, îmi pare rău, draga mea, zise el printre gemete și hohote de râs. Îmi pare rău.

Jade nu mai vru să se întoarcă în brațele lui și se ținu deoparte. Zan veni mai aproape de ea și își frecă fața de părul ei încet, hipnotizant. Până la urmă, tânăra cedă lupta și-i permise o nouă îmbrățișare.

— Și când ai aflat? Întrebă el.

Jade respiră adânc. Se părea că Zan reușea să afle tot. Nici măcar n-avea nevoie de detectorul de minciuni. Dar poate că așa era mai bine. Putea în sfârșit să renunțe la această parte din viața ei.

— Chiar în noaptea în care... în care... voiam... zise ea încurcată.

— Încearcă „să mă culc cu el”, îi oferi el soluția. Există și cuvinte mai bune, dar au exact același sens.

Ea încuviință din cap.

— A deschis o sticlă de șampanie... continuă ea.

— Un ticălos din cap până-n picioare, comentă Zan cu amărăciune. Și apoi?

— Nevasta lui... a dat peste noi. Era manechin, o englezoaică. Lucra la New York și venise la el pe neașteptate să-i facă o surpriză. Era foarte frumoasă și avea mult sânge rece. S-a uitat la mine cu atenție, i-a spus că gusturile lui se îmbunătățiseră și l-a întrebat dacă voia să-și facă luna de miere tot în Irlanda.

— Se pusese problema căsătoriei? explodă Zan.

— Da... desigur, zise ea, stânjenită. Era un mincinos, iar eu eram îndrăgostită.

Jade își mușcă sălbatic buzele.

— Drăguța de tine. Ce prostituță ai mai fost!

De ce trebuie să fii mereu atât de serioasă? Te poți juca, să știi, fără să te gândești mereu la dragoste, Jade!

Ochii ei clipiră, încărcăți de lacrimi. Asta era soluția lui Zan?

— Și pe urmă, ce s-a întâmplat?

— Soția lui s-a dus în dormitor, iar eu am vrut să plec. S-a ținut după mine... și mi-a spus că nevasta lui va pleca peste câteva zile, povesti Jade printre sughițuri de plâns. L-am pocnit... iar el m-a lovit la rândul lui.

— Cu palma sau cu pumnul?

Întrebarea era atât de tipic masculină, încât Jade izbucni

în râs.

— Nu știu, Zan, nu mă așteptam la asta, răspunse ea, întinzându-se pe pieptul lui. Am văzut stele verzi. M-am trezit jos, pe scări. Între timp, închisese ușa. Asta-i tot. Toată povestea.

Zan rămăsese tăcut.

— Nu mai e în America, nu? Întrebă el într-un sfârșit.

Jade zâmbi.

— Nu, nu mai e. Nu-l mai poți bate. Dar îți mulțumesc oricum pentru intenție.

El mormăi ceva în părul ei, apoi rămaseră așa vreme îndelungată, emoționați.

Până la urmă, Jade ridică fruntea și se întoarse către Zan.

— Nu-i așa că ceața s-a mai risipit?

Undeva departe se zărea țărmul.

— O să se întunece, Zan. Ar fi bine să ne îndreptăm spre port.

— Mmm, aprobă el. Imediat. Mai spune-mi, te rog, un singur lucru.

— Ce anume?

— Cum a intrat în viața ta Fred și a adunat rămășițele.

— N-a adunat nicio rămășiță, ridică ea tonul.

Ah, nu trebuia să aibă încredere în Zan. Uite cum începuse să-și râdă din nou de Fred.

— Ei, cum a reușit să egaleze scorul, dacă preferi formula asta, zise Zan bătând în retragere. Am zis asta, pentru că mi se pare o expresie mai potrivită pentru un arheolog. Dar nu-i nimic, putem folosi o expresie din fotbal.

Jade îl privi cu un zâmbet lipsit de veselie și nu răspunse. Întrebarea lui nu merita un răspuns. Deși, și de data asta, Zan țintise corect. Îl cunoscuse pe Fred înaintea lui Jack și chiar ieșiră împreună de câteva ori, dar îi refuzase cererea în căsătorie. În primele luni după despărțirea de Jack, Fred se purtase cu aceeași blândețe și înțelegere dintotdeauna.

Deveniseră mai apropiați, dar nu erau iubiți, ci doar prieteni. Asta până în primăvară, când nebuna ei mamă fugise în California cu un bărbat. Abia atunci, Jade își revenise și-i acordase mai multă atenție lui Fred.

— O, Fred a fost exact omul de care aveai nevoie, nu? comentă Zan, încercând să-i smulgă o mărturisire. Un bărbat drăguț și prezentabil... Ah, trebuie să fi fost un sprijin de nădejde după nefericita aventură cu irlandezul.

Jade tăcu.

— Hai, zi, o scutură el.

— La naiba, Zan, n-a fost așa! izbucni ea

Mama ei își abandonase soțul. Era un bărbat bun, iubitor, lipsit de surprize. Fugise în schimb cu un tip simpatic, îndrăzneț și aventurier. Ei bine, Jade își învățase lecția. Își dăduse seama că era pe cale să facă același lucru. Timp de trei ani, ignorase sentimentele unui bărbat bun și fidel în dragoste, alergând după o himeră ca un copil după curcubeu, în timp ce adevărata dragoste se afla chiar lângă ea. Unii oameni puteau fi proști toată viața, trecând pe lângă dragoste în căutarea ei. Ea nu avea de gând să fie. Ea și Fred aveau să rămână împreună...

— Cred că a fost o adevărată binecuvântare pentru orgoliul tău să spui „da” unui bărbat care te aprecia și care probabil se credea cel mai norocos om de pe pământ că te putea avea de soție. Nu-i așa? Nu așa a fost? zise el cu o voce dură.

Ea renunță. Se întoarse spre el și-i privi ochii de un cenușiu glacial.

— Nu, n-a fost deloc așa. Mi-am dat seama că-l iubesc!

— Că-l iubești? Nici măcar nu cunoști înțelesul cuvântului, atacă Zan. „Dragostea înseamnă să fii fericită când el e fericit”, cită el. Dar cealaltă parte a iubirii, Jade, partea ei întunecată? Monstrul cu ochi verzi care te pândește? Sentimentul dureros când te trezești dimineață într-un pat

care e prea mare pentru unul singur, iar ea nu e nicăieri prin preajmă? Nu cunoști nimic despre asta, nu-i așa, draga mea? Te-am urmărit, Jade, și dacă ți-a fost dor de Fred, ai ascuns foarte bine asta. Cred că-l iubești cu mintea, nu cu inima!

— Oprește-te! țipă ea, cu ochii în lacrimi.

— O singură dată ți-am văzut chipul de îndrăgostită, Jade. Și asta s-a întâmplat atunci, la restaurant, când te gândeai la ziua în care te-ai logodit.

În acea seară la restaurant... când se gândea la Zan, la ce fel de iubit ar fi... Jade tăcu, simțind cum obrații îi devin stacojii. Nu! îi spuse o voce interioară. Nu, nu trebuie să fii atât de proastă!

El o studie fără milă timp de câteva minute.

— Poate că te-ai convins singură că ești îndrăgostită, roșcato, șopti el gânditor. Dar îți sugerez să te gândești mai bine. Nu cred că este tocmai adevărat. Pe mine nu m-ai convins deloc.

Prinsă în brațele lui, ea clătină din cap.

— Și cum vrei să te conving? întrebă ea.

Dar cum avea să se convingă din nou pe sine? Ah, Zan era imposibil! Strica orice atingea!

Furia ei îl amuză pe bărbatul în brațele căruia stătea. Nu zâmbea, dar ochii lui erau jucăuși.

— Ce părere ai de un sărut? sugeră el pe un ton grav. Dacă-l iubești atât de tare pe Fred, sărutul meu te va lăsa rece. Poate asta mă va convinge. Ea își întoarse capul către el și pocni din buze.

— Așa ceva nu va dovedi nimic! protestă ea, încercând să-și mascheze frica în spatele furiei. E vorba doar de sex. Dragostea e altceva. Ochii lui cenușii se îngustară.

— Și crezi că ești atât de experimentată, roșcato, încât să-ți dai seama de diferență? zâmbi el.

— În orice caz, știu mai bine decât tine, replică ea.

— Da? Atunci, spune-mi ce e asta. Dragoste sau sex?

Brațele lui se strânseseră mai tare în jurul ei. Jade îi simțea respirația caldă pe obraz, dar sărutul încă nu veni. Tânăra respiră adânc, simțindu-se ca o proastă, pentru că-i așteptase sărutul cu ochii închiși. Ce naiba făcea? Își râdea de ea? Încet, cu grijă își deschise ochii. Nimic nu se întâmplă.

El zâmbi încetișor lângă buzele ei, cu brațul petrecut după umărul ei. Gura lui începu apoi să se miște încet, hipnotizant, cerându-și drepturile.

Dragoste sau sex? Întrebase el. Jade știa acum răspunsul. Îl știuse întotdeauna. Era dragoste.

Pentru ea. Buzele ei alunecară sub ale bărbatului, într-o ultimă încercare de a evita răspunsul la întrebare.

Pentru ea, era vorba de dragoste, dar pentru Zan ce însemnau toate astea? Răsuflarea lui îi mângâia obrazul. Ce însemna acest sărut pentru Zan? Zan, care avea o iubită în New York și una în Europa. Zan, care pretindea că era bine să te joci și că nu trebuia să fii mereu serios într-o relație. Gura ei fu până la urmă îmblânzită și Zan îi luă în stăpânire buzele. Ea protestă ușor, iar el zâmbi.

— Spune. Ai aflat? șopti el.

Jade tăcu și-și ridică fruntea, privind ceața, în timp ce buzele lui alunecau pe gâtul ei. Pentru Zan, totul se învârtea în jurul dorinței. Era clar vorba despre sex.

Relația lor putea fi veselă și lipsită de complicații, dar avea să dureze la fel de mult cât ceața care plutea deasupra lor.

— Care să fie? Întrebă el din nou, oprindu-și buzele pe gâtul ei.

Mâinile bărbatului o eliberară cu grijă.

— Hmm? insistă el, începând să-i mângâie sânii.

Jade nu răspunse.

Chiar dacă senzațiile pe care le simțea erau minunate, nu

putea fi vorba de dragoste. Deci, nu putea dura. Și ce se va întâmpla când Zan își va termina cartea și, cu dorințele satisfăcute, va porni mai departe? îl împinse departe de ea.

O va părăsi, iar ea va fi distrusă. Asta se va întâmpla. Ființa ei se va risipi în bucățele prea mici și prea împrăștiate pentru ca vreun arheolog să se mai deranjeze să le pună la loc.

Jade îl împinse și mai tare, se ridică cu greutate și se îndepărtă de el. Zan se uită în tăcere la ea, ochii lui cenușii mângâindu-i trupul cu o satisfacție pe care nu și-o putea ascunde.

— Ei bine, roșcato, întrebă el pentru a nu știu câta oară, ce să fie – dragoste sau sex?

Aproape că-l ura în aceste momente pentru ceea ce-i făcuse, se gândi Jade, amețită. Se dădu încă un pas înapoi. Puntea era prea mică pentru amândoi. Barca era prea mică!

Zan se ridică.

— Nu ți-ai dat seama încă? reîncepu el, zâmbind. Atunci, să mai încercăm un sărut. Poate te va lămurii.

Mâna lui se îndreaptă spre brațul ei gol, dar ea îl împinse și se dădu înapoi.

— Zan, nu mă mai atinge!

— De ce, draga mea?

Pentru că încă un sărut ar fi însemnat sfârșitul ei, i-ar fi răpit și ultima rămășiță de bun-simț și de rezistență.

— Pentru că îl iubesc pe Fred! minți ea, dându-se înapoi încă un pas.

— Mincinoaso. Nu te cred, zise el încet, mergând spre ea.

Ochii ei îl urmăreau, continuând să înainteze spre marginea bărcii.

— Zan, dacă mă mai atingi o singură dată, sar! țipă ea.

Ochii lui clipiră amuzați.

— Nu te cred, repetă el, întinzând mâna spre ea, ca un copil care încearcă să prindă un fluture.

Ea se uită peste umăr la apă, apoi se întoarce spre el.

— Zan! țipă ea, văzându-l că se apropie.

El o prinse de mână, dar tânăra scăpă și sări în apă.

— Oh! zise ea.

Doamne, cât era de rece! se gândi Jade când atinse suprafața apei.

— Oh! repetă ea.

Zan se aplecă și-i întinse mâna.

— Jade, vino aici!

Apa era prea rece ca să mai poată continua cearta. Totuși, clătină din cap și spuse:

— Nu, Zan! O să înot spre țărm.

Se întoarce cu spatele la barcă și începu să înainteze rapid, luptând cu frigul. Țărmul nu era departe.

— Jade, e mai departe decât pare. Vino înapoi!

Nu-l mai auzise niciodată vorbind astfel. Ceva între poruncă și îngrijorare se ghicea în tonul lui. Frica o cuprinsese. Dar ajunsese prea departe, nu se mai putea întoarce. Trebuia să înainteze.

— Jade! strigă el încă o dată.

Vocea lui o îngheță mai mult decât apa sărată care o înconjura. Începu să înoate și mai rapid, simțind deja greutatea hainelor ude.

În spate, auzi barca mișcându-se. Putea să se descurce și singur, dar brațul bolnav avea să-l încetinească în manevrarea bărcii.

Jade ridică fruntea să privească țărmul. Era mai aproape acum. Începu să înoate cu toată puterea. Respira din ce în ce mai greu. Vedea stâncile de la țărm. Un val o lovi în față. Oare avea să se înece? Uită de Zan și începu să înoate ca să-și salveze viața.

I Se păru că înoată de o veșnicie. Unde naiba era Zan? Piciorul ei atinse o clipă fundul apei, dar îl pierdu din nou, trasă de curent înapoi. Trebuia să reușească.

Acum sau niciodată. Atinse din nou fundul. Poate că până la urmă avea să reușească.

Ajunse. Se întoarse înapoi spre apă, tremurând din toate încheieturile. Palidă în lumina apusului, barca se îndrepta către țarm. La cârmă zări o siluetă întunecată. Ochiul ei se umplură de lacrimi și întreg trupul ei fu invadat de o ciudată căldură. O păzise în tot acest timp, fusese chiar lângă ea, gata s-o ajute. Dacă ar fi fost învinsă de curent, Zan s-ar fi aflat acolo, aproape...

Pe când barca se apropia, ochii lor se întâlniră și căldura pe care o simțise mai devreme se risipi. Jade fu cuprinsă de un tremur. În ochii lui putea citi furia. Nu trebuia să le vadă expresia de gheață care să simtă mânia din ei. Deodată, fu foarte fericită că Zan n-o putea ajunge.

Se priviră până când barca alunecă ușor pe lângă ea. Jade se îndreptă spre casă.

Îngerul ei păzitor lucra peste program în seara asta, se gândi Jade. O patrulă a poliției o ajunse din urmă și o conduse acasă, după o lecție de morală privitoare la oamenii care sunt destul de stupizi încât să înoate singuri pe o astfel de vreme. Cheile casei se aflau încă în buzunarul șortului, iar Zan n-o aștepta la ușă. Nu încă.

Intră sub duș, cu mintea mai obosită decât trupul.

Ce proastă fusese! Nu numai în seara asta, când atinsese un punct culminant, ci toată vara! Trebuia doar să-l privească o singură dată pe Zan și să fugă departe, să-l lase să zacă în mijlocul drumului, dacă era nevoie. Ah, ce proastă fusese să-și imagineze că singura amenințare care venea din partea lui Zan era ruina financiară! Îl lăsase să-i ia totul. Nimic nu va mai fi la fel după Zan!

Telefonul sună. Tânăra intră în bucătărie și ridică receptorul.

— Jade? răsună vocea lui Zan, la care ea răspunse cu un zâmbet, cufundându-se în saltea. Ești acolo?

— Da, prostule, zise ea, respirând adânc. Era drăguț că o sunase imediat. Dădu la o parte receptorul ca să zâmbească, de teamă ca el să nu-și dea seama că telefonul lui o făcuse fericită.

— Mai ești? Întrebă el.

— Da, șopti ea.

— Ești bine?

— Da, Zan. Dar tu? Pari ciudat...

— Interesant, chiar așa mă simt. Ciudat! Am băut două ginuri în astea douăzeci de minute, dar mâinile încă îmi tremură!

— Îmi pare rău!

— Sper că-ți pare rău! Există și mijloace mai simple de a-i spune unui bărbat că nu-i vrei dragostea decât să te îneci, draga mea. Data viitoare încearcă un „nu, mulțumesc”. E mai sigur și mai... uscat!

— Îmi pare rău, credeam că am încercat deja asta!

— Da? făcu el cu îndoială. Cred că mi-a scăpat.

— Îmi pare rău, repetă ea umilă.

— Și mie. Și-mi va părea încă și mai rău dacă am albit din pricina ta. Mi-e și frică să mă uit în oglindă.

Dintr-odată, tânăra simți nevoia să-l vadă.

— Presupun că nu vrei să lucrezi în seara asta, nu? zise ea.

Răsuflarea lui se auzi mai puternic în receptor.

— Jade, răspunse el blând, n-am bătut o femeie în viața mea și sper ca lucrurile să nu se schimbe. De aceea, îți sugerez să nu ne vedem până mâine. Clar?

— Da, șopti ea.

— Noapte bună.

— Noapte bună, Zan.

Telefonul se închise. Jade lăsă la rândul ei receptorul, murmurând cu ochii plini de lacrimi:

— Îmi pare rău.

Capitolul 8

Jade regretă și mai mult întâmplările acelei seri în zilele următoare, când Zan o făcu să plătească pentru spaima pe care o trăsese din pricina ei. La fel de bine, în locul ei ar fi putut fi un reportofon, atâta atenție îi acorda. Singurele cuvinte pe care i le adresa erau strict legate de roman. Pentru ea, acest tratament era mai dureros decât și-ar fi imaginat. Să fie privată de afecțiunea lui ironică era o avanpremieră înspăimântătoare la momentul în care Zan avea să plece.

Starea sufletească a scriitorului începuse să afecteze și evoluția narațiunii, iar romanul ajunsese într-un punct mort. Îi luă tinerei destul de mult să priceapă asta. Timp de o săptămână, Zan aruncă la gunoi fiecare pagină scrisă. Toate erau bune, unele chiar geniale după umila ei părere, dar nu se potriveau împreună. Erau ca cioburile unei oglinzi, în care lumina strălucea, dar care nu puteau reda o imagine completă.

Și totuși, Zan nu-și recunoștea eșecul.

Îndreptându-se spre casa lui, Jade se întrebă cum avea să-l găsească în această dimineață. Ieri avusese proasta inspirație să-i sugereze o pauză, să-i spună să se ducă două-trei zile la New York într-o mini-vacanță. Răspunsul lui fusese foarte violent. Asta era situația și avea s-o îndure îi replicase el, cu ochii sclipind de mânie. Smulsese paginile scrise și le aruncase la coș, spunându-i că o aștepta să revină a doua zi.

Tânăra se uită la ceas. Dacă Zan se afla în aceeași dispoziție, întârzierea ei n-o va ajuta deloc. Dar stătuse trează prea multe nopți, auzind sirenele din port și gândindu-se la Zan. Oare dormea? Se simțea la fel de singur ca și ea?

În dimineața asta dormise mai mult decât de obicei, iar

apoi fusese oprită de Cathy, care-i înmână o scrisoare de la Fred. Jade o vârî în buzunar fără s-o citească. Era în întârziere și Zan va fi furios.

Dar Zan nu răspunse bătailor repetate în ușă. Jade așteptă, încruntată. Oare nu se trezise? Oare plecase? Deschise ușa și intră... Înăuntru era liniște. Păși pe podeaua din lemn de stejar, îndreptându-se spre terasă și privind uimită în jur. Zan stătea întins pe canapeaua din living. Dormea.

Jade îl privi fermecată. Era atât de frumos, îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni scurți kaki. Capul lui blond se sprijinea pe brațul îndoit. Oare cum ar fi fost să-l atingă?

— Jade? clipi Zan. Tu ești, draga mea?

Slavă Domnului că bărbatul se trezise la timp.

— Mm-hm, murmură ea.

— Cât e ceasul? întrebă el.

Jade se aplecă.

— Ești bine? întrebă ea, îngrijorată.

Ochii lui aveau cearcăne mari.

— Da, zâmbi el. Nu mai clătina canapeaua.

Nu părea să aibă febră, și totuși...

— Stai să-ți văd ochii, ordonă ea.

Genele lui blonde se ridicară încet.

— Ei, ai cam băut, Alexander Wykoff, puse ea diagnosticul.

— Stai, unde pleci?

— Mă duc să-ți aduc niște aspirină și cafea. Sau preferi să dormi?

— Nu, mulțumesc, zise el, rostogolindu-se înapoi pe perne.

Jade începu să macine cafeaua. Zan era amuzant, dar situația nu i se părea deloc comică. Îl cunoștea de aproape două luni și nu-l văzuse niciodată beat. Probabil că fusese nevoie de mai mult de șase beri ca să ajungă în halul ăsta.

Punând cafeaua pe masă, Jade se așeză lângă el. Ochii bărbatului se redeschisera.

— Aspirina, declară ea cu fermitate. Ridică-te.

Cu un geamăt trist, Zan clipi și se ridică într-o rână. Jade îl privi, jumătate amuzată, jumătate exasperată. Sprijinit în brațul bun, Zan nu putea ține paharul de apă cu celălalt. Ei, dar cine-l adusese în halul ăsta?

— Deschide gura, zise tânăra.

Zan înghiți pastila cu greu.

— Ajunge? întrebă ea.

— Nu, replică el, mai vreau.

Jade îi mai dădu o aspirină și-l ajută să bea aproape toată apa din pahar. Privindu-i chipul palid, nu știa dacă să-i fie milă de el sau să râdă în hohote. Așeză paharul pe masă, apoi îl întrebă cu severitate:

— Cafea?

Bărbatul clătină din cap.

— Ei bine, eu vreau, zise ea ridicându-se.

Zan se întinse pe spate, privind în tavan. Tânăra își luă ceașca și reveni lângă el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nu cine știe ce, răspunse el, zâmbind. Am ieșit cu barca, nu mi-a plăcut și m-am întors acasă. M-am dus la Jerry, să mai vorbim... am băut ceva... Cu cât beam mai mult, cu atât mai interesante deveneau povestirile... Bătrânul se ține bine, nu știu dacă s-a îmbătat... Iar eu nu mai țin minte nimic din ce mi-a spus.

— Trebuie să iei notițe, data viitoare.

O privi cu ochi somnoroși.

— Dacă faci pe sora medicală, mă declar mulțumit, adăugă el.

— Asta a fost tot? continuă ea, ignorându-i ultima remarcă.

— Nu.

Apoi tăcu atât de mult, încât Jade crezu că a adormit.

— Am ajuns acasă după miezul nopții, reluă bărbatul, și m-am dus la culcare. Nu știu cât a trecut până au început sirenele să urle în port. M-am trezit și am început să mă gândesc... la toate lucrurile pe care mi-am dorit să le fac și n-am avut timp... am atât de puțin timp... trece mai repede... și eu mă îndrept spre nicăieri...

Își plecă fruntea pe piciorul ei.

— Te referi la carte?

— Nu. Adică da, printre altele. Dar sunt atâtea alte lucruri... M-am dus din nou la culcare, și din nou sirenele au început să cânte. M-am sculat, m-am îmbrăcat și m-am dus în port. Era ceață. Am venit până la tine să te iau să scriem, dar mi-am dat seama că mă vei alunga.

— Aș fi venit, protestă ea.

— Da? zâmbi el. Cu scandal, poate.

În sfârșit, m-am întors acasă și am citit tot manuscrisul. Nu-i bun de nimic.

— Ba da.

— Ba nu. Am ieșit iar și m-am gândit să mă duc din nou la Jerry. M-am răzgândit la timp.

— Sărmanul Zan! exclamă ea. Ai avut o noapte grea.

El râse cu ironie.

— Apoi a sunat telefonul.

— Da? zise ea, privindu-l cu atenție.

— Era Mona. M-a sunat de la Londra.

— La patru dimineața?

— Acolo e altă oră, explică el. Dar Mona n-a luat niciodată în considerare aspectele astea. M-a obligat să deschid o sticlă de șampanie înainte să vorbim.

— Șampanie?

— Mm-hm. Avea și ea o sticlă la îndemână. Sărbătorea logodna cu noua ei dragoste și voia să fiu primul care află despre căsătorie. De fapt, dacă mă gândesc bine, nu cred

că am fost primul, ci al doilea. Părea însă foarte amețită... Poate chiar nu l-a anunțat.

— Ai vorbit și cu el?

Era nervoasă. Cum putea Mona să-i facă așa ceva lui Zan?

— Da, aprobă Zan. Era chiar acolo lângă ea, în pat. E arhitect. Părea un om bun. Sper să fie, adăugă el după o vreme. Fata asta are o înclinație ciudată către catastrofe... După ce fericitul cuplu a închis, am rămas cu sunetul sirenelor și cu o sticlă de șampanie desfăcută. Pe urmă m-am gândit să toastez pentru propriul meu viitor... deși pare greu de întrezărit fericirea la care visez.

Și următorul lucru pe care mi-l mai amintesc este sosirea ta aici.

Jade se uită la chipul lui. Era trist? Ochii lui mari și larg deschiși păreau să nu mai ascundă niciun secret, dar Jade bănuia că existau încă destule lucruri pe care nu le știa despre el. Oricât de confortabilă ar fi fost relația lui cu Mona, oricât de puțin serioasă, dragostea existase, chiar dacă Zan n-o numea astfel. Îl vedea cum zâmbește de fiecare dată când îi rostea numele. Un soț însemna un capitol închis din propria lui viață. Se terminase orice speranță că vor fi din nou împreună.

Capul lui Zan se plimba în sus și-n jos pe piciorul ei.

— Haide sus, la culcare, somnorosule. Lucrăm mâine, zise ea.

— Dacă mă duc în pat, vii cu mine să-mi ții companie? zâmbi el.

Jade clătină din cap.

— Dar despre un duș rece ce părere ai? insistă el.

— Du-te la culcare, se răsti ea.

El se ridică greu și-și sprijini picioarele de podea.

— Nu, se răzgândi el. E timpul să lucrăm. Mă duc să fac un duș și revin imediat.

— Zan! protestă ea
Bărbatul își turnă cafea.

— Jade, îi explică el, suntem atât de în urmă, încât nu mai e deloc amuzant.

— Și ce dacă? replică ea îngrijorată. Zan părea bolnav.

El clătină din cap, dar se opri brusc pentru că mișcarea îi provocă durere.

— Jade, cartea asta e plănuită în cele mai mici detalii. Ar trebui să apară pe piață primăvara viitoare, înainte de Cupa Americii. Iar în octombrie ar trebui să încep altă carte, în Bahamas.

Jade își mușcă buza. Zan va pleca în Bahamas. Pentru prima dată se punea problema plecării lui din Newport. Respiră adânc.

— Vrei să luăm micul dejun? întrebă ea.

— Nu, poate mai târziu.

Mai târziu... Zan se îndreptă spre baie. Jade se plimbă fără țință prin sufragerie. Luă o carte de pe masă. Era o carte de navigație... Mai devreme sau mai târziu, Zan avea să plece. În curând, va veni luna august. Două luni mai târziu, Zan se va afla în Bahamas, iar ea va rămâne aici. Frunzele se vor veșteji la venirea toamnei. Ea se va întoarce la școală, probabil se va mărita...

Ce proastă fusese!

Auzea cum curgea apa la duș. Se duse sus și intră în camera de oaspeți. Absentă, privi picturile pe care le făcuse. Deveni mai atentă când dădu peste un portret al lui Zan pe care-l pictase în urmă cu două zile. Se dădu un pas înapoi, studiindu-l cu atenție. Își vârî mâinile în buzunarele blugilor. Era o pictură reușită, chiar foarte reușită. Ce va face cu acest tablou? Nu-l putea vinde, dar nici nu-l putea păstra după plecarea bărbatului. Se întoarse, clipind des, încercând să alunge lacrimile care i se adunaseră în ochi.

Simți în mână o bucată de hârtie și o scoase din buzunar

fără să se gândească. Era scrisoarea de la Fred. Se întoarse spre fereastră, rupse plicul și începu să citească fără să priceapă nimic. Reîncepu să citească, încruntată. Octombrie... Fred voia să se căsătorească în octombrie. Școala avea să înceapă și după aceea erau liberi să plece în luna de miere. Dar atunci, Zan va fi în Bahamas.

Ah, ce proastă era! Nu-și va mai reveni niciodată după ce-l cunoscuse pe Zan. Și mai era și egoistă. Spera ca Fred s-o ajute. Nu era drept, nici față de Fred, nici față de ea însăși. Trebuia să-i mărturisească toate astea lui Fred, să renunțe la nuntă. Un bărbat ca el merita mai mult. Oare asta realizase până la urmă și mama ei? Într-o bună zi, avea s-o întrebe. Jade închise ochii, simțind cum lacrimile i se adună pe obraz. Nu era corect! Fred o iubea pe ea, ea îl iubea pe Zan, iar Zan pe cine iubea? Pe nimeni? Pe oricine? Pe Mona? Doar pe sine?

— Jade, se auzi vocea bărbatului.

— Da? zise ea, încercând să-și ascundă durerea.

Știa că bărbatul nu va intra în cameră fără permisiunea ei. Între ei exista un acord tacit în această privință. Rămase la fereastră, uitându-se la apă și dorindu-și ca Zan să plece.

— Ajută-mă să-mi pun cămașa, o rugă el.

— Imediat, Zan.

De ce oare lacrimile continuau să-i curgă pe obraji? Nici măcar nu-și putea ridica mâna să le șteargă. Zan ar fi văzut-o.

— Jade? Ce s-a întâmplat?

— Nimic, zise ea, strângând din dinți.

— Întoarce-te și uită-te la mine! îi ceru Zan.

— Zan, pleacă, țipă ea, auzindu-i pașii în spatele ei. E camera mea.

— Plângi? Întrebă el, atingându-i umărul.

— Nu, se smuci ea.

Atingerea lui o făcu să plângă mai tare.

— Hei, hei... nu plânge, draga mea, o liniști el, sărutându-i obrazul.

Bărbatul se opri brusc și adăugă:

— Deci, asta era!

Amețită, Jade se concentra și-i urmări privirea. Bărbatul se uita la scrisoarea lăsată pe masă.

— Acum ai deschis-o?

Jade încuviință, cu ochii închiși.

— La naiba, exclamă el. Ți-e dor de el chiar atât de mult?

Jade izbucni într-un râs isteric. Concluzia lui era atât de departe de adevăr, încât era de-a dreptul amuzantă.

— Jade... Jade, oh, la naiba!

Zan o întoarse spre el și o strânse în brațe, mângâindu-i nebunește părul. Bătăile inimii lui Zan lângă urechea ei i se păreau cele mai liniștitoare sunete din lume. Hipnotizată, le ascultă cu atenție, potrivindu-și respirația după ritmul lor.

— Jade, uită-te la mine, îi șopti el.

Jade nu-l ascultă. Dacă-l privea acum, bărbatul ar fi aflat adevărul.

— Jade?

Se auzi soneria de la ușă și Zan ridică fruntea, curios.

— O, Doamne! exclamă el.

Persoana sună din nou. De două ori prelung, de două ori scurt. Zan respiră adânc.

— Jade, vorbi el, mă tem că avem companie. Poți să-ți revii, draga mea? Te poți duce să te speli pe față?

Soneria se auzi încă o dată.

— Da, aprobă ea

— Bine, zise el, cu îndoială. Să vii jos când ești gata.

Oare cine putea fi? se întrebă Jade, spălându-se pe față. Zan recunoscuse semnalul. Nu putea fi decât o veche prietenă care venise în vizită. Își prinse părul și încercă să mai tragă de timp. Poate musafirul va pleca dacă va sta suficient de mult în baie.

În oglindă, arăta de optsprezece ani, îmbrăcată în blugi și în tricou.

Iar ochii ei erau acum la fel de roșii că ai lui Zan. Poate că vizitatorul va presupune că a băut la fel ca Zan, și nu că a plâns... Ce proastă era! Nu mai fusese în halul ăsta de ani de zile. Ieși din baie cu regret. Se va gândi la toate astea mai târziu.

În hol se auzeau voci. Se opri, ascultând conversația, care avea să-i ușureze întâlnirea de care se temea.

— Nu, Zan, nu pot să cred asta, zise o voce feminină. Dacă spuneai că ai căzut în patul cuiva, poate. Dar să cazi din pat? râse ea.

Jade deveni mai atentă. Unde mai auzise râsul ăsta?

— Hmm, nu te-am păcălit, nu? răspunse Zan, amuzat. Mai lasă-mă două minute și inventez o poveste mai bună. Sunt un pic mai lent în dimineața asta.

— Da, am observat, zise ea acidă. Ai băut, nu-i așa?

— Se vede? întrebă el ironic.

Dar ea îl luă în serios.

— Dragă, orice se vede după... N-ai învățat asta până acum? Dar un băiat ca tine e încă mai simpatic așa, adăugă ea tândră. Bun, și unde-i celebra ta secretară?

Curajoasă, Jade începu să coboare scările. Mai bine termina o dată pentru totdeauna cu asta. În timp ce se apropia, simți privirea ochilor albaștri studiind-o cu o răceală de gheață. Chipul femeii era foarte delicat, dar sprâncenele erau prea subțire conturate.

— Zan, zise femeia cu un soi de dezgust.

Zan făcu prezentările.

— Irena Adams, ea e Jade Kinnane. Irena e agentul meu, explică Zan rapid. Și fosta lui prietenă, foarte nervoasă, realizează Jade studiind fața blondă care o privea uimită. Nervoasă, dar cu mult sânge rece, prea rece.

Femeia se așează pe canapea, țeapănă. Era îmbrăcată

într-un costum alb din în atât de scump încât din prețul lui, Jade s-ar fi putut întreține toată vara.

Irena se întoarse către Zan:

— E atât de greu să angajezi o secretară pe aici încât a trebuit să cauți pe la grădiniță? zise ea cu un ton dulceag.

Jade simți că ia foc. Ziua fusese și așa destul de proastă. Nu trebuia să mai înghită și obrăznicia acestei femei.

Dar Zan fu cel care răspunse, cu o voce amuzată și leneșă:

— Când sunt destul de mari... sunt prea bătrâne... ca să mai poată scrie, Irena.

— Mmm...

Ochii albaștri se întoarseră spre Jade.

— Câte cuvinte bați pe minut, domnișoară Kinnane? întrebă ea, ridicând sceptică din sprâncene.

Vârându-și mâinile în buzunarele de la spate, Jade se balansă pe călcâie cu o inconștientă grație obraznică și privi în jos la femeia din fața ei. Pentru moment, avea avantajul înălțimii.

— Nu sunt nici foarte înceată, zise ea, simțind cum obrații i se înroșesc.

Dar Zan interveni și de data asta:

— Va trebui s-o scuți pe Irena, are un interes direct în treaba asta. Iar asta o face câteodată cam... temătoare.

Dar palma morală aplicată de Zan nu fu de-ajuns pentru a o împlânzi pe femeie. Se întoarse spre Zan cu ochii măriți de uimire.

— Și cât de aproape ești de final, Zan?

Jade se întoarse și o privi.

— Suntem la capitolul șapte.

— De asta mă temeam, răspunse femeia cu un zâmbet rece. Pot să văd ce ai lucrat?

Ezitatea lui Zan fu abia perceptibilă.

— Dacă vrei... zise el. Cât stai, Irena?

Privirea femeii alunecă rapid pe chipul îngrijorat al lui Jade.

— Cât mă ții aici. Cât durează să te aduc din nou pe calea cea bună.

Zan se încruntă:

— Bine. Vei sta la etaj. Pentru început, să ieșim în oraș pentru prânz.

Dar Irena își arcui sprâncenele într-o expresie de uimire:

— Să luăm prânzul în oraș? în mijlocul cărții? Te-ai schimbat, Zan. Parcă nu amestecai niciodată afacerile cu distracția.

Zan zâmbi, dar nu avu nicio replică. Se întoarse spre Jade, cu chipul înghețat:

— Jade, va trebui să renunți pentru o vreme la atelierul tău. Vrei să te ocupi de asta?

— Da, zise tânăra, bucuroasă să plece de pe câmpul de bătălie. Atmosfera era foarte tensionată, iar ea nu era altceva decât un observator nedorit.

Jade punea în ordine lucrurile de pe birou, când Zan intră în camera de oaspeți cu un geamantan.

— Jade, zise bărbatul apropiindu-se de ea.

Ea îi studie chipul.

— Hmm, șopti ea.

— De ce plângeai, roșcato? întrebă el. Uită-te la mine!

— Zan? se auzi vocea celeilalte, din hol.

— Aici, Irena.

— Ce priveliște! exclamă femeia intrând în cameră și ducându-se direct la fereastră.

Jade își luă culorile și le așează la loc în suportul de bambus.

— Da, nu-i rău, aprobă Zan.

Irena se întoarse spre ei.

— Dar din camera ta cum se vede, Zan? întrebă blonda.

Se lăsă un moment de tăcere grea înainte ca Zan să

răspundă, timp suficient pentru ca Jade să-și muște cu putere buza.

— Chiar mai frumoasă, răspunse el nonșalant.

Jade nu privi către ei, dar simți privirile pe care cei doi le schimbaseră. Își luă pensulele și le așează în cutie.

Ca și cum răspunsul lui Zan ar fi stabilit bazele conviețuirii dintre ei, Irena zise brusc:

— Bun. Zan, ieși afară. Vreau să mă schimb.

Jade rămase cu ea în cameră, și dintr-odată încăperea păru mai mică. Ah, trebuia să găsească un pretext să plece și ea.

— Am observat că ești logodită, zise Irena.

— Da.

— Logodnicul tău trebuie să fie foarte sigur pe el dacă te lasă să lucrezi cu Zan Wykoff.

Jade privi în oglindă și întâlni zâmbetul Irenei. Femeia arăta bine. Jade se întrebă dacă și ea se va putea lăuda cu un astfel de trup peste zece ani.

— Nu-i îngrijorat, răspunse ea.

Irena râse:

— Ar trebui să fie. Zan colecționează iubiri.

Jade se întoarse și începu să adune tablourile.

— Nu-i nevoie să te deranjezi, adăugă femeia blondă.

Desigur, Irena n-avea nevoie de camera asta. Alături, se afla una cu o priveliște mult mai bună.

— Nicio problemă, răspunse tânăra, ridicând din umeri și vârând portretul lui Zan în mapă.

— O, e foarte frumos acest tablou, exclamă Irena, arătând către portret.

— Mulțumesc.

— Cât ceri pe el?

— Nu-i de vânzare, minți Jade.

— Domnișoară Kinnane, lasă-mă să-ți dau un sfat, zâmbi Irena.

— N-am cerut niciunul, contraatacă Jade.

— Nu-l lua în serios, zise femeia, ignorându-i vorbele. Ca să-ți fie bine, întări Irena.

Apoi se îndreptă spre ușă și ieși pe hol urmată de Jade. Gata îmbrăcat, Zan le aștepta lângă scări.

— Unde o ducem pe Irena? întrebă bărbatul.

— Du-o la Pier, sugeră Jade, intrând în bucătărie și căutându-și sandalele.

— Vii și tu, afirmă Zan cu tărie.

Ea începu să se încălze.

— Mai bine nu, nu mă simt prea bine.

— Vei veni, zise Zan, strângând din dinți.

De ce naiba încerca să fie drăguț în privința asta? Nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Sau poate se folosea de ea ca s-o tachineze pe Irena?

— Prefer să nu, clipi ea cu delicatețe.

— Zan, nu fi tiran. Dă-i feței o zi liberă, dacă vrea.

Ochii lui Zan alunecară pe chipul ei și se opriră asupra bărbiei ridicate demn. Până la urmă, renunță:

— Bine, bine.

Jade reuși să iasă din casă, amețită. Picioarele îi tremurau. Ajunse până aproape de deal, apoi se opri, electrizată. Își uitase cheile de la casă. Ah, dar nu se putea întoarce acolo. Ba da, sigur că putea. Respiră adânc și făcu cale întoarsă.

Nimeni nu răspunse când bătu la ușă. Dacă se aflau sus, nu trebuia să-i deranjeze, așa că nu sună. Poate se aflau pe terasă. Dacă era așa, îl putea striga pe Zan de afară. Jade ieși.

Da, se aflau pe terasă, dar nu admirau priveliștea portului. Zan era întors cu spatele la ea, blocând vederea Irenei. Dar degetele lungi ale femeii se aflau în părul lui. Capul bărbatului se aplecă, întâlnindu-i buzele. Jade se ascunse după colț.

Pentru asta era gata-gata să-și anuleze căsătoria? Să-și schimbe întreaga viață? O apucă greața și începu să plângă. Cum numise Zan gelozia? Un monstru cu ochi verzi care te pândește? îi spusese că nu cunoștea acea latură a iubirii? Ei bine, o aflase... Dar uitase să-i spună despre mânia care venea odată cu ea...

Într-un fel sau altul, reuși să ajungă acasă și intră spărgând un geam de la ușă. Împachetă câteva haine, își găsi cheile de rezervă, udă plantele și plecă. Newport era un oraș prea mic pentru toți trei. Trebuia să plece. Peste o jumătate de oră se afla în autobuzul de Boston.

Capitolul 9

Dar timpul și depărtarea nu-i oferiră nicio soluție, descoperi Jade după câteva zile. Se dusesese la colega ei de cameră din facultate. Își petrecu timpul colindând străzile și gândindu-se la Zan. Seara discuta cu Liz despre Zan. Noaptea dormea pe canapea, gândindu-se și visând la Zan. Peste trei zile, luă înapoi autobuzul către casă, fără să găsească vreo soluție.

Ce putea face? Nu putea rămâne pentru totdeauna la Liz. Nu putea nici să se ducă la tatăl ei, în Houston sau la mama ei, în California. Nici nu se gândea să fugă la Fred. Îi rămânea orașul ei, Newport.

Liz îi spusese să-l scoată pe ticălos din sistem. Să petreacă toată luna august cu el... în pat și să-i descopere partea rea. Jade zâmbi. Era un sfat practic, dar ea nu era așa.

Nu se putea dăruia cuiva doar pentru trei săptămâni. Voia să fie serioasă, dar Zan nu dorea asta.

Fred... Ar fi putut urma sfatul lui Liz măcar în această privință.

— Mai uită-te o dată la bărbatul pe care vrei să-l părăsești.

Fred se va întoarce acasă peste trei săptămâni și era mai bine să-i spună ce avea de spus în față, nu prin scrisori. Nu voia să-i strice vacanța rămasă. Astfel că avea să-i scrie, fără să pomenească despre nunta din octombrie, ci doar spunându-i că trebuia să-i vorbească la întoarcere. Poate că asta îi va stârni bănuielele, îl va pregăti pentru ce avea să urmeze.

Căută în bagaje și descoperi prima carte a lui Zan. Nu mai putea scăpa de el. Se va afla peste tot, în jurul ei și înăuntrul ei.

Dădu paginile și citi câteva rânduri la nimereală. Mai

citise o dată cartea și-i plăcuse la nebunie. Dar acum citea ca să-l descopere în ea pe Zan. Și-l imagina pe Zan mai tânăr, mai șmecher, mai blond... Mai citi o pagină, apoi alta, apoi se întoarse la partea de început. Citi din nou dedicația, „Pentru A.I. Și pentru Mona”. Uimită, descoperi că mai jos se afla un alt scris stângaci. „Și pentru draga mea Jade”. Înghiți cu greu. Când naiba scrisese asta? Probabil în acea noapte de la restaurant, când ea se dusese la toaletă. Dar ce însemna această dedicație? Bărbatul mai spusese cândva aceste cuvinte, în ziua în care se întâlniseră prima dată. Era un citat... Probabil o glumă de-a lui.

Era noapte când Jade ajunsese în sfârșit acasă. Cathy stătea afară, pe scări, și vorbea cu cuplul de vizavi. Nu se simțea în stare să socializeze, așa că le făcu un semn timid din mână și începu să-și caute cheile.

— Jade, strigă Cathy, te-a căutat cineva. Un bărbat cu un braț rupt.

— Oh, șopti Jade. Și ce zicea?

— A venit la ușă și a întrebat de tine. I-am spus ce m-ai rugat, că te-ai mutat de aici la începutul lui iunie.

— Și ce a zis?

— Nimic, clătină din cap Cathy. A stat o clipă, apoi a intrat în casă. Nu l-am putut opri.

— Desigur, înțeleg. Doamne, Cathy, îmi pare rău.

— S-a uitat prin apartament, apoi m-a întrebat de ce mai țin florile tale și mobila. I-am spus că am închiriat locul cu totul.

— Cathy, îmi pare tare rău, nu voiam să-ți creez probleme.

— Nu-i nimic, Jade. Cred că ar trebui să suni la poliție. Terry mi-a zis că ieri același bărbat pândea lângă ușa ta. Iar telefonul a sunat zi și noapte.

— Nu, nu e cazul. Nu-i violent. Ai fost grozavă, Cathy, mulțumesc.

— Cu plăcere, răspunse fata, privind-o cu îndoială.

Intrând în casă, Jade aprinse lumina și puse siguranța la ușă. Era la capătul puterilor. Zan era nervos... Stând lângă fereastră, cu perdelele trase, tânăra se simți foarte expusă. Tremurând, stinse luminile.

Se dezbracă absentă și începu să se gândească. Probabil că Zan voise să scrie. Începu să se pieptene. Mâine, fie își va cere scuze, fie îi va trimite un cec să-și cumpere un reportofon.

Se duse în bucătărie și se spală pe față. Cu ochii închiși, își scufundă fața în apă. Auzi un sunet ciudat și îngheță. Clanța ușii se mișcă.

— Jade? Deschide! răsună vocea lui Zan.

Oare auzise apa curgând? Nu, nu putea. Cu ochii închiși din pricina săpunului, Jade stătu pe loc. N-o putea vedea de la ușă.

— Jade, deschide. Știu că ești acolo.

Era o cacealma. Ah, dar avea cheile pe care le uitase la el. Vocea bărbatului se auzi din nou amenințătoare. Jade se sperie.

— Zan, nu intra! țipă ea.

— Pe naiba! Deschide ușa!

— Nu, nu vreau...

Ușa se deschise. Jade așteptă tremurând.

Brațele lui puternice o cuprinseseră și bărbatul o sărută pasional.

— Nu! urlă tânăra.

— Dacă vrei să mă convingi, trebuie să fii mai hotărâtă, Jade, zise el.

Dinții lui îi mușcară bărbia, furios.

— Ah, zise el, ce naiba e asta? Săpun?

— Da, da, pot să mă spăl?

— Nu știu ce să zic. Așa ești mai docilă. Poate ar trebui să rămâi așa, zise el, eliberând-o totuși.

Jade se întoarse la chiuvetă și se spală cu apă rece, încercând să uite senzațiile pe care sărutul bărbatului i le provocase. Dar Zan o urmă și-i mângâie în continuare spatele.

— Zan, te rog!

— Niciun te rog! zise el, sărutându-i buzele, înfometat.

Se aplecă și-i sărută gâtul.

— De ce naiba ai fugit așa? A fost din pricina scrisorii ăleia, nu? Credeam că ai plecat în Grecia! Te-am căutat în fiecare clipă după plecarea Irenei.

Irena! Ochii tinerei se deschisera sălbatic. Cum de o uitase? Crezuse că cele câteva nopți petrecute alături de blondă îl vor liniști. Iată că se întâmplase tocmai contrariul. Irena aprinsese focul și nu reușise să-l stingă. În consecință, Zan venise după ea de data asta.

Bărbatul o luă în brațe și o trânti pe saltea.

— Zan, lasă-mă, ordonă ea, mai convingătoare.

— Cum? murmură el, amețit. Ochii lui sclipeau în întuneric.

— Lasă-mă! încercă ea cu tonul de profesoară, pe care nu-l folosisese niciodată cu Zan.

— De ce? întrebă el.

De ce mă oprești, Jade? șopti el, fără să-i vină a crede.

— Pentru că nu te vreau, izbucni ea.

Nu-l voia așa, își zise ea în gând. Nu când era de fapt flămând după Irena. El rămase pe loc, nemișcat, privind-o. Mâna i se ridică încet de pe gâtul ei.

— Pulsul tău e mai crescut ca niciodată, șopti el. Mă vrei, Jade.

— Nu, replică ea, scurt.

Chiar și la lumina lunii îi vedea ochii cenușii zâmbind cu ironie.

— Aș putea să te fac să te răzgândești.

— Nu, du-te naibii!

Mâna lui îi părăsi trupul.

— Poate mă duc, zise el încet, întorcându-i spatele.

Din câțiva pași, ajunse la ușă. Jade răsuflă ușurată când bărbatul închise ușa în urma lui, deși trupul ei încă tânjea după apropierea lui. Începu să plângă amar. Nu-l putea lăsa să plece așa. Își puse cămașa și se încheie repede la nasturi, supărată pe sine însăși pentru cele întâmplate. Dar când ieși în stradă, Zan nu se mai vedea. Privi în jur. Nici urmă de el. Trebuia să fie deja departe. Și foarte furios.

Jade luă o gură de aer rece. Dar dacă-l prindea din urmă? Dacă-l urmărea până acasă? Nu, nu putea. Își va cere scuze, da, dar lucrurile nu se vor opri aici. Dar de ce să-și ceară scuze? Pentru că nu voia să fie folosită? De ce?

Era ora prânzului când Jade ajunse la ușa apartamentului lui Zan. Toată dimineața așteptase lângă telefon un semn de la el. Nervoasă pe ea, pe el și pe toată lumea, se rugase fierbinte ca telefonul să sune și să-i audă vocea veselă chemând-o la el. Dar nu se întâmplase nimic. Bun, deci ea trebuia să facă primul pas.

Aveau de terminat cartea, în fond și la urma urmei.

Dar nu asta era adevăratul motiv pentru care se afla la ușa lui, admise ea, bătând încă o dată. Venise aici, pentru că nu putea fi în altă parte.

— Nu-i un comportament tipic masculin? zise soția cea scundă și îndesată a lui Jerry, când tânăra ieși afară să vadă dacă Zan se află pe terasă. Soțul tău nu ți-a spus că pleacă, nu-i așa?

Lui Jade îi fură necesare câteva clipe ca să realizeze semnificația vorbelor femeii și să poată răspunde.

— A plecat?...

— Da, și l-a luat și pe al meu cu el! zise bătrâna, plină de indignare.

— Unde s-au dus, doamnă Connally? întrebă Jade, încercând să pară amuzată, dar nereușind.

Și mai ales de ce, de ce a plecat?

— La New York, iar Jerry al meu conduce. Nu ne rămâne decât să ne rugăm.

— Au zis cumva când se întorc? se interesă Jade, grijulie.

Doamna Connally tăie aerul cu un gest scurt.

— Nu știu. Habar n-am. Nu cred că mă interesează... Vrei să spui că nu te-a anunțat?

— Sunt sigură că mi-a lăsat un bilet în casă. Mulțumesc, doamnă Connally, zise ea, scoțând cheia din buzunar.

Plecuse. Tânăra se sprijini de ușă, simțind cum apartamentul pustiu o deprimă. Plecuse. De ce? Intră în living, căutând un bilet sau o scrisoare lăsată în urmă de Zan. O, de ce plecase? Din pricina nopții trecute? Pentru că nu-i cedase? O, la naiba cu bărbații ăștia! De ce n-o putea... iubi... la fel de mult cum o dorea? Dar cine? Zan, care spusese că nu fusese niciodată îndrăgostit?

Pe masa din bucătărie se afla un plic deschis cu stângăcie, în grabă. Înăuntru era o telegramă.

Oare ce scria? Învingându-și scrupulele, Jade o deschise și citi: „Ai câștigat. Mona”. Nimic altceva. Ai câștigat... ce? Jade privi telegrama. Oare când sosise? Ieri? Azi dimineață? De aceea plecase? Ca s-o întâlnească pe Mona în New York și să se bucure de premiu? Vârî hârtia la loc în plic. Oare chiar conta unde se dusesese? Dacă nu era Mona, era Irena sau vreo altă femeie a cărei îi plăceau gardeniile. Ah, sper că nu ți-ai uitat carnețelul, Zan, ca să știi cum trebuie să te porți, se gândi tânăra.

Ochii ei rătăciră prin cameră. Pe masă se afla cutia în care stătea manuscisul... dar era goală. Asta luase cu el, deci. Plecuse pentru totdeauna. Luase numai ceea ce conta cu adevărat pentru el.

Totul se sfârșise. Nu mai avea nevoie de nicio scrisoare explicativă. De altfel, nici nu lăsase vreuna. Oricum, nu mai conta. Lipsa manuscisului o lămurise. Găsise o metodă de

a lucra și fără ea. Zâmbi cu amărăciune, luptându-se cu lacrimile. Nici nu lucraseră prea bine împreună, în aceste săptămâni. Poate acesta fusese și cel mai important motiv pentru care plecase, dacă Zan avea nevoie de vreun motiv.

Mișcându-se încet prin încăpere, ca prin vis, Jade începu să-și adune lucrurile. Nu avea prea multe de luat, dar i se păru că durează o veșnicie. Culorile, clama de păr, un bilet pe care Zan i-l lăsase cândva - „Roșcato, sunt la Jerry” - și planta despre care bărbatul îi spusese că nu va împărți niciodată patul cu ei. Le putea căra pe toate într-un singur drum. Se duse să caute planta.

Când Jade ajunsese în fața casei, două persoane o așteptau. Una era Cathy, cealaltă un bărbat.

— Jade?

Dacă n-a durat, n-a fost dragoste, se gândi ea, privind chipul frumos al bărbatului din fața ei. Fred... îl identifică ea, absentă. Părea îngrijorat.

— Ești bine, draga mea? Întrebă el, întinzând mâna să-i ia begonia din brațe.

Studiindu-l cu atenție, ea încuviință din cap și strânse mai tare ghiveciul în brațe. Vocea bărbatului era mai ascuțită decât își amintea.

— Da, Fred, sunt bine. Cum a fost în Grecia? Întrebă ea, îndreptându-se către ușă.

Fred o urmă.

— Jade... iubito... vreau să știu cum a fost aici! Am auzit tot felul de zvonuri, scrisorile tale au fost foarte neclare și m-am întors să văd ce se întâmplă.

Jade respiră adânc. Ah, cât de nedreaptă era viața. Zan distrusese totul. Nimic nu va mai fi la fel ca înainte...

— Fred? Începu ea.

— Da, iubito.

— Haide... să bem o cafea și să-mi povestești despre Grecia. Iar mâine îți povestesc eu totul despre ce s-a

întâmplat aici... Bine? Întrebă ea rugătoare, cu ochii înotând în lacrimi.

Fred înghiți cu greu și aprobă:

— Bine, Jade. Mă duc să-mi aduc geamantanul.

Fred renunțase la apartamentul lui în mai. Cum după aceea aveau să se întoarcă din Grecia deja căsătoriți, dacă totul ar fi decurs conform planului, urmau să locuiască în casa ei, împreună.

Astfel că Jade era nevoită să facă rost de un loc de dormit pentru logodnicul ei.

Cathy fu cea care găsi o soluție salvatoare. Fata sugeră timid ca Jade să se mute înapoi la etaj și să doarmă pe canapea, în timp ce Fred să rămână jos. Asta până la sfârșitul lunii. În schimbul acestei nedorite intruziuni, Jade reduse chiria pe care tânăra o plătea pentru spațiu. Era o soluție simplă și care rezolva toate problemele până când Fred avea să-și găsească un apartament propriu. Între timp, Jade trebuia să-l convingă că avea nevoie de un loc al lui.

Fred se uită la inelul din mâna lui, îl cântări ușor în palmă, clătină din cap și i-l înapoie lui Jade.

— Nimic nu s-a schimbat... Jade, zise el cu fermitate.

— Păi... zise ea neîncrezătoare, cu un râs nervos.

Oare era chiar atât de orb?

— Fred... nu pot. Îmi pare rău, nu-l mai pot purta. Nu înțelegi?

— Așa simți acum, Jade. Înțeleg. Dar peste o lună sau două...

Ea clătină din cap.

— Fred, îmi pare rău, nu pot...

Ochii lui Fred păreau furioși. Era prima dată când îl vedea astfel.

— Păstrează-l, ordonă el, lăsându-i-l în palmă.

— Fred, nu pot.

Nu înțelegea de ce Fred era atât de ferm în această

privință.

— Bine, iubito. Totuși, păstrează-l...

Ea aprobă, resemnată. Îl va pune în cutia ei de bijuterii și până la urmă el va înțelege sau va accepta situația.

O săptămână trecu sau poate două. Jade ieși afară. Era seară și peisajul era superb. Dar Jade nu mai avea chef să picteze. Nu-i mai păsa.

Cahty și Fred se aflau pe verandă. Le zâmbi politicoasă. Poate că din toate astea va ieși până la urmă un lucru bun, și Fred nu va fi prea orb pentru a vedea.

— Jade! o opri Fred.

Cathy murmură o scuză pe care n-o auzi și fugi în sus pe scări.

— Bună, Fred. Ce mai faci?

El o studie cu atenție.

— Am lucrat la planurile de lecție, Jade. Cred că și tu ar trebui să te gândești la asta.

Ea aprobă tăcută. Era foarte adevărat. Septembrie nu era departe. Fred îi mângâie ușor obrazul.

— Ai slăbit mult, draga mea. Ar trebui să încerci să treci peste asta.

Jade zâmbi.

— Cathy ne-a invitat pe amândoi la cină. A făcut lasagna. Ar fi bine să urcăm.

Jade clătină din cap, dar stomacul ei începu să protesteze.

— Nu, nu cred că...

— Jade, trebuie să mănânci.

— Am mâncat un sandviș, Fred, minți ea.

— Jade, hai să facem un târg. Tu ai să vii la masă, iar eu am să-ți povestesc despre telefonul pe care l-am primit azi-noapte.

— Telefon? repetă Jade, pierdută.

— Da. Vii să mănânci?

— Spune-mi, Fred!

— Nu-s multe de spus... Mănânci? Întrebă el din nou, regretând că vorbise.

— Da! Spune-mi! A fost Zan?

— Da. M-a rugat să-ți spun „bună” și că romanul merge bine.

— Asta-i tot? insistă ea cu disperare.

— Nu, a adăugat că vrea să-i înapoiezi cheia, dacă cineva numit Mona va avea nevoie de ea. Nu știam că ai o cheie... Vii?

— Asta-i tot?

Vocea ei era tristă, lipsită de speranță.

— Asta-i tot. Haide sus!

Jade reuși să mănânce tot ce i se pusese în farfurie. Până la urmă, reuși să plece, grăbindu-se să ajungă la o cabină telefonică. Aici va fi singură.

Dar numărul lui Zan fusese deconectat. Privi receptorul cu o mânie amestecată cu disperare. Bărbatul îi spusese cândva că apartamentul era de obicei închiriat pe perioada iernii. Unde naiba stătea, atunci? Oare mai era în oraș?

Exista numai o singură persoană pe care o putea întreba. Sună la informații și obține numărul Irenei Adams. Era foarte târziu pentru telefoane de curtoazie și între ea și Irena nu exista nicio relație, dar Jade ridică din umeri, absentă, și formă numărul. Doarme, se gândi ea, auzind cum telefonul sună continuu, fără răspuns.

— Da?

Vocea lui joasă era inconfundabilă. Zan, se gândi Jade.

— Alo? Alo? Ce naiba! Vorbește sau închid. N-avea nimic de spus, realizează ea deodată. Cât de proastă fusese să sune.

— Cine e, dragă? se auzi vocea Irenei.

— Nu știu. Greșeală, cred, răspunse Zan, apoi închise.

Deci, asta era. „E timpul să-ți revii, Jade, să uiți totul, își spuse ea. Să o iei de la capăt, într-un fel sau altul”.

Capitolul 10

— Ești sigură că nu vrei să vii cu noi, Jade? Întotdeauna ți-ai dorit să mergi la un concert cu Tanglewood, insistă Fred, nerăbdător. Ți-ar face bine să mai ieși din când în când.

— Mulțumesc, Fred, dar nu cred...

Cathy stătea lângă ea, îngrijorată.

— Trebuie să vii, Jade. Munții sunt foarte frumoși și casa părinților mei e plină de plante. Le-ar plăcea foarte mult să te cunoască.

Jade zâmbi și clătină din cap:

— Mulțumesc mult, Cathy, dar nu mai am decât o săptămână până la începerea școlii. Trebuie să mă spăl pe cap și după aia mă apuc de planurile de lecție.

Poate voi dormi mai mult mâine...

Fred ridică resemnat din umeri:

— Bine, Jade, cum vrei. Ne vedem mâine seară, deci.

Chipul lui Cathy exprima numai bucurie și plăcere când îl urmă pe Fred la mașină. Jade le ură în gând numai bine, urmărindu-i plecând.

Zan adusese cuiva ceva bun până la urmă. Încă o lună, și Fred își va cere inelul înapoi.

Peste drum, văzu un Mercedes care parcă brusc. Jade își privi mâinile. Va putea lucra oare?

— Tu ești Jade?

Femeia din fața ei avea un glas ca un clopoțel de argint. Probabil că la lumina zilei părul ei era tot de un blond argintiu.

Jade făcu ochii mari. O recunoscuse îndată.

— A, Mona, zise ea, blând.

Mona zâmbi.

— Mătușa lui Zan, aprobă ea.

— Mătușă? zise Jade, cu gura căscată.

Mona își dădu capul pe spate, hohotind.

— Vrei să spui că nici acum ticălosul ăla nu recunoaște? Niciodată nu i-a convenit situația, încă de când eram amândoi la școală. Eu eram mai mică decât el cu un an.

Femeia se așază jos, pe trepte.

— Ar fi trebuit să vin acum o săptămână, continuă ea, dar eu și Peter ne-am prelungit luna de miere. A fost superb.

Ochii ei verzi căpătau câteodată nuanțe cenușii. Ah, era greu să-i privească!

Femeia începu s-o studieze la rândul ei.

— Te simți bine, Jade?

Înghițind cu greutate, Jade aprobă din cap și zâmbi. Asta nu schimbă cu nimic situația, își spuse ea, disperată.

Mona începu să caute în geantă:

— Trebuie să mă ajuți, Jade, declară ea.

— Da... desigur. Cum?

Nu se putea uita în ochii ei. Doamne, de ce o durea încă atât de mult, după trei săptămâni?

— Zăă m-a rugat să-ți cumpăr un dar de nuntă, dar n-a vrut deloc să mă ajute! răsă Mona. Trebuie să-ți cumpăr ceva foarte aparte, fără să mă uit la preț, dar nu știu ce ți-ar plăcea. În seara asta, eu și Peter plecăm la Washington și am putea să găsim ceva acolo, dar trebuie să-mi dai o sugestie.

— Aaaa... mulțumesc!

— Nu, eu îți mulțumesc! Ce vrei? insistă femeia.

— Nu, mulțumesc, dar nu mă mărit, mărturisi Jade.

Mona deveni gânditoare.

— Zăă era atât de convins... Mi-a zis că se va întâmpla în prima săptămână din septembrie.

— A înțeles greșit. Nu mă mărit deloc, replică Jade, începând să urce scările.

Privirea verde-cenușie o urmări la fel de gânditoare.

— Înțeleg, continuă Mona încetișor. Bine. În cazul ăsta,

am ceva pentru tine, zise ea, privind către mașină. Așteaptă-mă aici.

Se duse la mașină și se întoarse cu un plic.

— Ar fi trebuit să pun asta în cadou, zise Mona, întinzându-i hârtia.

— Mulțumesc, răspunse Jade. La revedere, Mona.

— Ne mai vedem, aprobă ea, râzând.

Era prea întuneric ca să citească scrisoarea pe verandă, așa că intră în casă. Nu mai văzuse niciodată scrisul normal al lui Zan, ci numai mângăliturile pe care le făcea cu mâna stângă. Scrisoarea începea abrupt, de parcă ar fi continuat o conversație anterioară.

„Jade, consider că datoria ta a fost plătită. Cu vârf și îndesat. Eram chit de multă vreme, dar n-am avut curajul să-ți spun asta.

Nu ți-am spus niciodată citatul ăla, nu? Nu-i cine știe ce, dar mi-a plăcut întotdeauna. Cred că-l voi folosi în titlul cărții la care am lucrat împreună. Se referă la o ambarcațiune, care a ratat de puțin câștigarea unui concurs. Citatul spune: „Draga mea Jade aproape mi-a frânt inima”.

Îți doresc să fii fericită.

Zan”

Cuvintele scrisorii deveniră neclare, abia vizibile prin perdeaua de lacrimi. Ah, măcar de-ar fi putut să-i frângă inima! Jade lăsa scrisoarea să-i cadă din mână și dădu fuga la baie. Stătu sub duș plângând vreme îndelungată. Doamne, nu era corect s-o doară încă atât de mult! Oare suferința asta nu va înceta niciodată? Nu se va elibera de el? Dacă dragostea dura pentru totdeauna, atunci și durerea va dura la fel de mult?

Tremurând, ieși din duș. Își uscă părul și-și făcu o ceașcă de cafea, pe care uită s-o bea.

Nu putea rămâne în seara asta aici. Nu se putea întoarce

la patul ei stingher.

Nu se mai putea gândi la Zan. Își luă o pulover, își trase blugii și ieși afară, luând scrisoarea cu ea.

Se duse direct la apartamentul lui Zan și bătu îndelung. Ieși afară și privi în sus către terasă.

Aici îi văzuse pe Irena și pe Zan sărutându-se. Dar nu mai conta.

Nu conta decât absența lui Zan din viața ei și imensul gol pe care-l lăsase în urmă.

Se sprijini de zid și rămase acolo, visând. Aproape că-l putea vedea mergând pe terasă, aproape că-i putea auzi vocea.

Se ridică și se îndreptă spre port. Valurile se loveau cu zgomot de mal. Privi stelele care clipeau pe cer, strălucind mai tare sau mai palid. Se așează, se întinse. Continuă să privească imensitatea întunecată a cerului.

Clipi... Oare cât timp dormise? Trupul îi era înțepenit din pricina frigului.

Pe pod se auziră pași. Unul... încă unul... Visase la aceste lucruri atât de des... Se ridică și pașii încetară. Apoi începură să se audă din nou. Încet, dureros.

Se ridică atentă. Pașii se auziră și când se întoarse să privească. Zan se afla aici, lângă ea.

— Zan? zise ea, abia respirând.

— Nu credeam că mă recunoști fără ghips, răspunse el.

— Zan!

Brațele lui o cuprinseseră, strivind-o de pieptul lui. Bărbia i se sprijini în părul ei.

— Nu-mi pasă, nu-mi pasă, nu-mi pasă, șopti el, sălbatic.

— De ce anume, Zan?

Vocea îi tremura.

— Nu-mi pasă dacă te măriți mâine, nu-mi pasă dacă nu mă iubești, nu-mi pasă dacă nu știi să iubești. Ești a mea și n-am să te mai las să-mi scapi! Niciodată!

Jade voia să râdă, dar nu putea.

Zan se aplecă și-i sărută buzele.

— O, Doamne, Zan, te iubesc! șopti ea.

Gura lui se opri.

— Vrei să repeți? întrebă el politicos.

— Te iubesc, râse ea.

— Cum?

— Te iubesc, te iubesc! zâmbi ea.

— Și când naiba ți-ai dat seama de asta, Jade?

Rămânând nemișcată, întinse mâna către pieptul lui și-i simți bătăile inimii.

— Nu mai știi, Zan... Cred că atunci, în seara în care am fost la restaurant...

— La naiba! Dacă așa stau lucrurile, poți să-mi explici ce căutai în patul lui Freddie acum două zile, când te-am sunat? întrebă el, mângâindu-i gâtul.

— În patul cui? se miră ea.

— Ce? Nu erai acolo? se auzi vocea calmă a bărbatului. Mi-a spus că te afli chiar acolo, lângă el, și că nu vrei să vii la telefon. A, și că vă căsătoriți peste...

— Ticălosul, îl întrerupse Jade.

— Îl omor! exclamă Zan.

— Nu vei putea. Nu mai e aici! A plecat!

— Unde? rânji Zan.

— Îți spun când te liniștești.

Mâinile lui îi prinseră umerii, îi mângâiară părul și tâmplele.

— Ah, și mi-am lăsat detectorul de minciuni la New York, zise el cu regret.

Acum, va trebui să te torturez pur și simplu, glumi el, sărutându-i buzele cu tandrețe.

— Zan!

— O, ți-e frig, nu-i așa? Cât timp ai stat aici?

— O, era ora nouă sau zece când am ajuns, ridică ea din

umeri.

El începu să râdă.

— Am stat la ușa ta de la zece, două ore după ce Mona m-a sunat.

Se opri ca s-o sărute, apoi continuă:

— Până la urmă, am decis că Mona se înșală. Că ești în altă parte, cu Fred sau cu altcineva.

— Mona te-a sunat?

— Mm-hmm. Fata asta nu-i proastă, îți spun. Și oricum, avea o datorie față de mine.

— Ce ai câștigat, Zan?

— Un pariu care durează dintotdeauna. Am pariat că se va mărita înaintea mea.

Eram sigur că voi câștiga.

— Și care erau condițiile?

Ce ai câștigat?

— Am făcut pariul când eram în liceu, zise el, gânditor. Lucrurile păreau mult mai simple pe atunci... Câștigătorului trebuia să i se îndeplinească o dorință importantă.

Inima tinerei bătu mai repede.

— Și care era dorința ta?

— Mi-a dat posibilitatea să aleg în noaptea asta între înghețata de migdale și tine, zâmbi el.

— Și ai ales?

— Vei vedea, promise el, începând să urce scările către apartamentul lui.

Zan se opri în ușa dormitorului, privind către pat. Jade răspunse cu un zâmbet senin.

Mâine va afla răspunsul, dar în noaptea asta toate se vor întâmpla după cum a visat.

Zan o întinse pe pat.

— Cea mai frumoasă priveliște din toată casă, zise el, începând să se dezbrace.

Dar aceste cuvinte o făcură pe Jade să se gândească la

Irena și la sărutul întrezărit pe terasă. Patul gemu când Zan se așază lângă ea și începu să-i sărute gâtul.

— De ce m-ai părăsit, Zan? șopti ea, tremurând.

— De ce? Jade, nu puteam să dorm, să gândesc, să scriu. Mi-ai spus că nu mă voiai, mi-ai zis să mă duc dracului! Ce voiai să fac? Să rămân aici? Și apoi, a sosit telegrama de la Mona, în care-mi spunea că a descoperit în sfârșit dragostea. Și eu la fel... Știam ce vreau, dar tu te îndepărtați de mine din ce în ce mai mult... a trebuit să plec.

Bărbatul se ridică.

— Iar tu, dacă mă iubeai, de ce nu mi-ai zis?

— Atunci, în barcă, mi-ai spus că ar trebui să mă joc și să nu iau dragostea în serios.

Hohotele lui de râs o uimă.

— Da, dacă era vorba de alții. Dar nu de mine. Asta am vrut să spun.

— Alt motiv? o provocă el, în timp ce mâna lui începu să-i alunece pe piept.

— Irena, zise ea.

— Irena, zâmbi el. Am încercat în toate modurile posibile să-ți arăt că nu mă interesează. Relația noastră se rezumă la o singură noapte, întâmplată acum trei ani. Am fost la o petrecere împreună... am băut prea multă șampanie...

Nu m-a lăsat niciodată să uit întâmplarea aia... bănuiesc că vrea să pună gheara pe mine. Cincizeci de procente față de zece la sută e o evoluție, nu? Regret ce s-a petrecut atunci, dar e un foarte bun agent literar.

— Mai e ceva care te supără, draga mea? adăugă el, după o scurtă tăcere.

— Da, colecția ta de femei... din agendă.

Zan râse din nou.

— Mă gândeam eu că te-ai uitat prin ea.

O sărută cu blândețe.

— Căutându-te pe tine, am întâlnit tot soiul de femei,

Jade. Dar n-a existat nimeni în viața mea de când te-am întâlnit. Și nu va mai fi.

— Dar mi-ai spus că n-ai fost niciodată îndrăgostit.

— Așa e. Niciodată, până la tine.

Gura lui îi caută buzele și o sărută înfometat.

— A, apropo, zise el. Ia spune-mi, roșcato, ce fel de sărut e ăsta? Exprimă dragoste sau dorință?

— Hmm? Care? răspunse tânăra, zâmbind.

— Nu știi încă? Să mai încercăm o dată.

— Nu pot să văd diferența, Zan...

— Ce fată deșteaptă, comentă Zan.

Următoarele ore se pierdură în mângâieri nesfârșite.

Când se treziră, Jade îl întrebă în șoaptă:

— Unde locuiești acum?

— La niște rude, răspunse Zan.

— M-am gândit că stai la Irena.

— Am încercat să uit de toate femeile. N-aveam nevoie ca Irena să mi se încurce printre picioare ca o pisică flămândă.

Căzu pe gânduri.

— Nu-i drept să spun asta, se răzgândi el. Mi-a fost de mare ajutor. Ne-am gândit împreună o noapte întreagă la roman și am reușit să corectăm toate greșelile. Irena a fost cea care și-a dat seama care era problema.

— Problema? repetă Jade.

— Mmm. Începusem să scriu o poveste de dragoste, nu un roman polițist. Dar nu voiam să recunosc. Când am admis în sfârșit, lucrurile au mers bine.

Va fi o carte frumoasă. Un stil inedit pentru mine, dar...

Zan tăcu câteva clipe, apoi întrebă:

— Ce părere ai, draga mea? Vrei să vii în Bahamas? Trebuie să te lași de predat și să te apuci foarte serios de pictură.

— Dacă mă obligi, glumi ea.

— Sigur, iar dacă asta nu merge, aş putea oricând să te şantajez. Am încă declaraţia ta scrisă...

— Credeam că ai aruncat-o.

— Nu, o am în portofel. Cred c-o s-o pun în ramă.

— Să nu îndrăzneşti!

— Încearcă să mă opreşti!

Se aplecă şi o sărută drăgăstos.

După câteva clipe, Zan o strigă:

— Roşcato!

Jade nu răspunse.

— Draga mea Jade!

— Da, stăpâne!

— Mă iubeşti?

— Da, şi am să te iubesc întotdeauna!

— Pentru totdeauna, draga mea Jade! Pentru totdeauna!

Sfârşit